

Perasa - 022

Handwritten text in Persian script, including the name 'عظیمی داری بولاق' and other illegible characters.

درست است
 دست راست
 دست چپ
 دست میانی

فصل در بیان
 در بیان
 در بیان
 در بیان
 در بیان

و لعلها با خاک نشود
 و سیمانان شوی از شکر
 بر از قیاس باران کردند

مذکتاب دی وان جامی

دی وان جامی

ان مال محمدی

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
وصلى الله على محمد

دی وان جامی

دی وان جامی

مذکتاب دی وان جامی

کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن
کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن

فرد پسین بن با سکوته زار بست پر کل و با یمن سخته زار بست بر سر
و سر بن **شم** زجد و ک که داد بوا کشند کل صوری و اطراف
و مید **و** ذراع از دو کمر خط از **ب** چنان باین بر کما برین برون
با کف پستانی بخوره طبیه اصلها ثابت و فرغمانی ایما بر آن
و درین عمل مصفا ر دیده یا خود شام جمعی است که بر طراست
پیر و پستی نمید **و** باغبان با طقه غیر از میوه معانی زشت
العاقبات و بکنده **پست** که بر **پست** و غرنت دلی **پست**
هر که **پست** که هر دیده جموده او ندیده **پست**
هر کوتاه نظر در آن پاک بلند از بندش زینسده **پست**
و اینه طوم آن نماند و در نقش با شدی که هر کس طبع چ
آن نماند با کما زار بست چون عارض ستر خطان روح
مغزاری است چون ریاضی اتم از سینه نو سپسته غم **پست**
سلفی از صد گونه کل جمع **پست** شیبانی از هر گوشه **پست**

کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن
کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن

کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن
کتاب در طب
تالیف حضرت میرزا حسن
میرزا حسن

سلام علیکم **بسم الله الرحمن الرحیم** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**

ادراقتش چوین عارض لاله رخا و حستان . وصفی تری لاله ان **در** افشان
افشان ، هر سطر ی نهائی تو هر حرفی بر ک خیالی **بیت** **بستان** **بجانی** **بکفنه**
مصامین خرد و بیان در وی **اشنه** . هر پیش خانه از دو مصراع در یک
روی آری باب مشاهده باز ، و جوین **مصنون** . **کامثال** **لولو** **لکنون** **کرو**
بصد جلوه و ناز انهار **سیسیلی** در فواصل **مصراع** آن روان و باض **من**
پیطرشن **حون** **جویمبار** و **انهار** **من** **له** **در** **جویمبار** **بیت** **به** **سوجد** **ولی** **جون**
جسمه **پاری** . **بزاز** **ب** **لطاف** **جویمباری** **نیش** **سرو** **ناز** **بیت** **که** **تقدیر**
تجز و جودش از عزیز و مشک از فرزند **شسته** . **باکن** **سراجی** **که** **دیگر** **تقدیر**
علم **تجز** **کا** . **بزه** **شاید** **عدا** **ضیفی** **رخسار** **و** **گاه** . **مخظ** **بنار** **که** **تقدیر** **که**
فی **انهار** **کوشته** . **دلها** **جون** **ارصنور** **خون** **بیت** **فخالی** **عزیزش** **و** **جانها**
جون **بنیل** **بیت** **اشنه** **خطا** **از** **نیش** . **لو** **گویی** **بی** **ست** **پند** **بیت** **بیت**
دیحیی **از** **صلوب** **بیت** **برنگ** **عاشقان** **کشته** **فانی** **و** **بور** **در** **شکل** **که**
من **عقوانی** **که** **رفته** **از** **صراع** **ماه** **دوده** **سپیده** **بیت** **بیت** **بیت** **بیت**

سلام علیکم **بسم الله الرحمن الرحیم** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**

سلام علیکم **بسم الله الرحمن الرحیم** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**
بمیزان **فی بقیة الحیات** **الحمد لله رب العالمین** **والصلاة والسلام علی من بعدنا**

در بخش از این مکتوبات
 که در راه خلد از تو در کوه
 که پستی زطایق تو در بهر سلف
 زلف تو در کوه خلد از تو در کوه

شمار و تقویرش چون سوره نازیبان ال و زوایات رکبینش چون عرض
 نوخندان که که بیخ نظرش شسته است پرده و نثرش جواهر درمی است
 بسیار و بزرگ از لطایق و قافیه عامه و سعانی جفا و لازم به علم
 بر اهل درختان سیر در **بغداد و نیشابور**
 الاخصار به و دردی در فرست معرفت کردگار به هر صفتی که آید
 از خانه خوشنویسان نون و القم و ما براطون و هر طریقی پس آید
 و قیدی بر پای حیدر معنی و مضمون زبان خانه و دشوران علم بالقلم در
 اولال و خانه زبان خوشنویسان علم الانسان در توصیف آید
 مجال امید که از زمان بوم آسمان طوی کلمی البیّن لکتاب من عزیز در آید
 گوش بوشس زهره چیمان باو بیکر و خورشید طلعتان مشرقه که کرد
 و تا ساعت بوم بقره الحیات منظور نظر اولال با باشد **نظم** آن
 کلیستان ز کل که آید **که کلش از بوی لطاف نمی ست**
 است بشی که در نظیر **در بخل جور و شان جای کمر طرفه می آید**
 ساجیه نام **خیمه که کشته سخن و السلام پوشیده و خانه که جناحها**

در خاک قفا و صحنی
 نوی بر رسول من حیرت
 که باشد بجز از عطفای تو
 حکم کنش کافر از راه
 بر کعبه جنت با لاجرم
 در دنیا خانی موهوب و آید
 در این روزگار از دست
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان

در این روزگار از دست
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان
 باغی بر این کوهستان

در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن

خواججه پیمان ساجی گوید رشتند ریفقان رسیدند بمنزل در خواب
 و در وی تو منورای دل غافل از نیت بهستی و زستی هر نیت تا نرسد
 و جودت روانت تو افل راه تو پراز آب کل و لاشه ضعفست
 بس شاه سوار که فرو رفت درین کل ای غرقه دینا مطلب غور که
 نه غور پدیدت رس هرگز نه سال آری راه پروش نیت درین بحر
 آن راه نه اندر بحر جان حاصل تا کامی و برخت همه حال دنیا در کام
 بود حاصل از آن بحر حاصل قسمت نشود منم که از گوش و تقصیر تا خرد
 گشت مقدر از اول خواهی برخت همه بودند تو خواهد زد و در رشته
 بودند نیت از کیمس و دنیا چه کنی حج که مقصود دینا و کنی کنانی و با
 همه فانی تنه بعضا کاخ فضا بر تو نوشت از نو نشود رخ
 بنویسم و حایل حیابش من ز نظر و جرم و در گوش کنینا همه قدرت
 خوانند اول که تو که با خود و حیاط رفت نیت با نیت می جوی و
 باطل جوی که تو که گشت دای پیداز کف خاک برین کجای شمال

بیاد در آب
 ماندید خور جان
 گشتند در غم ز جان
 بنوعی منصفان
 بنوعی منصفان

بیاد در آب
 ماندید خور جان
 گشتند در غم ز جان
 بنوعی منصفان
 بنوعی منصفان

در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن
 در آب و گل نشاندن

خفتن
مفاسل

در خوردن و آشامیدن شوی
ز این بودت عرق در بوی
از طبل الی جنت رانی که
چون عجب بران بس که کوی همه
از خود گذزای یاد بد و درستی
در شارع و در کج و صحت بیگانه
از حسن ن ملاف که خواهد زد
چو که درین کسب فیروزه نشانی
از به که بر آید طبع نیک
بانی همه اجزای تو قیدند و جانی
از نفس بران حکم کونی نتوان
اصولت هم وزیر نبوی عیال
با بهر حال زنی تحصیل خرد را
بوزم و نورشند گندزای
نفس ملکی نبود حاجت رفت
از نیست که عالم رود اندر نی
بر دوش هر ابر کس که طرازی ستر
گوزن فرود آورد و از پیش
رود قطع تعین کنی مردگند ترا
خود را مکنی سانه باطل و عطل
چندین جانی مگر ادا که چه با

مکن علی انشوی کم ز عوالم
قول علمای که علم نیست در عالم
شد عجز از بقامت نیکو
عاجل می ز دست که اجل نشانی
عجز از تو میان تو و مقصود تو
اس ننگ بیانی است که در تو
این کس چشم و کل رضای تو زایل
در جاه که نغمه که شدی طغیان
خاصیت کا فوز جوید ز غفل
عالم که نثار دلی من حمایت
هر که ز نفع عین هر طلال
یا یک که داد بیایع از سر
که بر سر انبی جهان که در
اینست جو مخفی شود ای بنده
طاوس ملاک چه کند ز غفل
درست جرم قافل پیامی و جو
آن بن عزت است یا زایل
تو چند بدل که چه کسانی که باشت
آسوده ز غفلت و ایمین سال
در زمان سال چه بهت بود
تاریخ پنج رفته بود حکم اول

هم سوخته فرسوده سوزی آخر کون
مانند در جلی است که خالت
خواهی که جو کل از هشت سوخته
رود و دست طلب کین صلی عاجل
در راه هوا که دوشی ساربان
سیم سره باید که بصیرت حاصل
تو در طمانت کفان و در
بلکه که بیاید کون سحر و طغیان
جزی که خلاص تو در از غفلت
بی فایده مقال است را حلال
آخر تو کونی که گشت بند ز اول
از بیلد کس چه کلگون سلال
یا یکت که از اول و در وسط
گو تو نبوی طاعت با طالع
دولت نه بخدمت و کفایت
در تیسرین طایفه ساکنی در اول
و چندی که جود خاشاقت از
گفتند بر ما ندان بر حرف
تو اصل وجودی شمرند
از روز که باشند تو زانی ما
سلاحی که ری را چه می بند

وضع نما اهل جهان مکر و فائل

وله ایضاً

دو جز نه سرمایۀ کاکاری
صیوح بهار و بهار چو این
درین وقت یار سبک باخ
ز ساقی کلخ می ارغوانی
صاحب صبح از سر کوی جانان
بنا چو در بهر چینه و این
شوغافان از عمر و میدان
دمی خوش بر ای خوش بگذران
بجسته ازین سخن نشا و بو
برماند خشن تند با دست
بر دو گشتم آری چنین تنگ بر کس
بر سر سبزی دیدم هر فردگان
در این شام خرم که خوش طاقن
ز خاک کعبه پای بغیر نیان

سپهر گرم شاه دندی که

بنا می که در تحقیق بانی
خرد و آری از فقه پیغمبرین
نروماند از بی سوری و زبان
که در بارگاه تو از فرط کثرت

پند می که بسول آید و در بخت
بهار و کنار و شراب جوین
دو وقت نند پیر اند شاوین
و که وصل ناری دهد دست
که بر کل کند چون صبا جان
کلی پای کل میکند عشق بازی
عمد بوی جان آورد از این
دل غمخون خوش با شاد
حضورش کبار عزیرت جان
شبی ای گفت با من باغی
جه بروت که گلین شدی ای کمان
هوای که من حرم رازی اکنون
فانده نسیم جان و دین
فلک میرود دوری غمناک
اگر بلبل کز دم و مدح خوانی
چو بلبلش شیدت معالی
پس ز اورده ایسیم تیغ کیانی
اگر نه ز جل بر فلک شب همه
علامه سیه را بجایش نیان
پاس برای بزرگی بهمت
زنده آسمانها در پستانانی

ورق
نشد بنمود سح نور و قائل
کسی که باشد زنی ننگاش
نشاط شراب شراب صیوح
زنی بادشاهی ز کبر این
پاد کل و ارغوان می سپتام
کلی بایستی خورد و سبکاش
کلاکت افسر کعبه ای
بجوت کند عیشای نهان
چو خواهد که شوق جان که اورا
که ای عذیب یا صحرای
زادتی بود حرم بساری
نیم که در این کل چستانی
کسوف امیدد باز بوی بار
جهان میرود بر سر مهر بانی
چو هر بد کنون سگم سرور
بیشد خورشید خج میان
سرای بهار نیا بتدیسر بان
کند با م قصه ز ابر این
خود چون قوه رضا کمال
نهادی ز زودش کالی پران
ایا شهر یاری که از ابر و در

گفت بر سر آمد بگو هر رفتی
بجای است جز تو بالای کردی
نقاب از عذار کل بویستانی
بهار بقای تو سر سبز باوا
هر که بخت هم عیان باشد
صد جو نوشیر دان بروان شد

پایه کرد کاشی اویس

در سن مملکت روان بنده
ذا که در بزم کرم دست نه
رای رای دیس فان باشد
بجزر و کان در دو ستین
نام او بر سرش نشان باشد
آسمان در تخسیم قدرت
کرده روی کرد خواند
شاید دولت کن در پاک
زین چه خاتم سلیمان باشد
دست پرورد آن بنان شد
در جهان از نیابت قهرت
جون پستان عقده بران
در معامی که از بهر جان

شده بر طحال حوا قات خیمه
که خورشید را بکند سایه
الاسیم صبا هر به ساری

و ایضا کله

در رکاب خدایمان باشد
پادشاهی که بندگانش را
با دپانده تا جهان باشد
اگر بخت سلطنت حکمش
کیه پرواز بجزر کان آ
هر چه آن رای رزبان ترا
صبر و ما بشیر است
که مزاج قصر قدر ترا
سایه عطف پایبان شد
ای که ساقی بزم جو ترا
و این اخرا زمان باشد
پیش مکت کفر قاس کنند
دام نکشت در دمان شد
بر سپهر از دو کان حرمت
ترک افلاک فرمان باشد
با کجالت که بی زوال آید
لرزه افقاده بر سنان شد

و جان تو واجب جو صبح لک
بمهرت صبا شرم دارد دل
زمین او در کینوت آسمانی
جان کاهمانش کند بوستیا
کارمانی که در حواک او
در رکاب اردوان او ان شد
جان ملک جهان که فرخ
کار فرمای نس جان باشد
ملک بمند و پستان او
کلک بمندش تر جان باشد
هر مشکالی که آید از کردون
پایه سپرده زردان بند
مادر در دار صیغ انعام
بجزر خار جسم عدوان باشد
صورت همت تو بر زده
ملک جم بقعه ازان باشد
بر سر آید ز بحر تا قلمت
بمند و حی جسم دیده بان
سخ را با وجود خانه تو
در صفانت که بی کران
در مصافی که از کس کس بزم

بهر طرف جهان باشد
سرکش از کشت کرده بند
کوه باغزه و نعمان باشد
گوز را سپس از زش گشته اندم
در بدن تجو فرودان باشد
هر جا ریخت ز جاجنبه
عکس الموت کامران باشد
یک حدیث تراخه چشم
بجانب که را بجان باشد
کی رباب ظفر کوان کرده
گرفته شمشیر تو در آن باشد
شب روزش جو بطوطی کرت
بسته موش در استخوان باشد
طایر بی مهار کت آن به
ز آنکه در خلد جاودان باشد
من یقین در تو خواهم مرد
همه داغ شماران باشد
با وجود بدست پیغمبر
ریشک جویشند خاوران
هر سیاهی آید از تو نم
بهر اهل زمان نشان باشد

قامت نیزه در باقی بود
تا بسای علم کثان باشد
سخ را ایخان زنده اندم
لاجرم هرگز سر کوان باشد
که در سپک زنده در پستان
بانگ فریاد الامان باشد
پیش صحر جلوه باشد که
که بصد کینش بیان باشد
ایچه از بهر جلگه تر کهند
گرفته پای تو در میان باشد
پادشاهان هر کسی که جلست
شکر شکر در دمان باشد
بدین خوشنویست فخر کرده
که درین دولت اشیا
چون کجا خدمت تو خواهم کرد
خود که اغیر ازین کجا باشد
جان بر کف دست روان باشد
انوری باری از کجا باشد
در پستان که چه قادر کشت
کحل عیسان اصفهان باشد
باد حضرت جفا که چون

عزده رخ جان سپستان باشد
کوسپان مانده و قفس بود
که سر تیغ خوفشان شد
گاه یک فری از ضرب تیغ
شده یک تیغ تو امان شد
هر جا جیخت زبان راند
که در جبهات جهان باشد
جان شیرین هر چه باخورد
تیغ در عهد تو فشان شد
کی بقای بهت آید در خود
که درین خانه مدح خوان باشد
دانه از نوبت تو جوسته
کس جناب تو کلمات
بنده را بر در تو درون
تا مرا بی بر استخوان باشد
رایض طبع از نوبت یاد
انوری که درین زمان باشد
دوره که عساق بر خیزد
اسن معایش در میان باشد
تا ز جویشید که درین
سایه شمس همه جهان باشد

باد عدالت چنانکه چون چرخ برسد
گذر تیره بر چرخان باشد
کو چرخ ز لبر می دروزد و چون
با بستان کبرش نیست چندان استی
خاک پاش خزینه های چرخ گستان
از یکجا جویم و دایه رو ک برون
اندوزم دعوی که او بلب و زندان
ز که بخشش با کوناز که می کند
بجده که در میان بر گوشه دامان
بر فراز لاسا مکان فرخنده
که بلند های میان بر سر چرخان
ای خداوندی که هر جا در جهان
بوی کبری و عده بخندید که گستان
بگشت کرد و آن نگر و پناه قدرت
چون مکان پیش در قضا فرمان
داد از خدا و جهان را و عدالت
نوشن را روی عطا شربت در آن
مهد عالت جهان این من عفت است
ای جهان که خجسته این ماهه در با

ازین بر همه مکان باشد
قصیده
زلافت کاغذ کیش و سپهر میندازد
اینکین با کایت پستی اندر نشان
در میدان در هر جان که هر ی
نوشن را روی صفای در هر جان
قاصد جهانیت تیر غمزه اش در با
قاصد بر ملک که سلطان این سلطان
اگر از بهنگو علی علیه در بد اول
نابیند کین نقشه ساز و در آن
سپر کرد و چون عهد بخت با رخ
خاک بر کاه شرف خیمه جویان
جیت خب تا زنده بار و بزم نول
کرد خاک آشت سراسر نه ایمان
سپت ملک عفت بر آن رخ بر
آب در زنجیر باد و باد در فرخ
من بوصف کی رسم جانی که
در جهان امروز سلطان بی ایمان
طاق کلا پیش هم صفی طغر بوس
روز مملووت بر سر کلاه
در تاجی در نظم عالم و ارکان

باد چرخ مطیع ما بر سر چرخ
زلافت شکرش که با وج سرگردان
در کین جان بجای ناکه دل فریبان
شک حسی صفت تابان این نام نیند
روح صیقل است عین عبادت از لب
از دل که گشته ام وارد در آن او
نیست اینک برده ام سپید این کسان
قبله شان عالم اکیا از فرط عاف
طاق کرد و خون خمشین بسته بر یوان
سمت عالی او آن سدره لی منتها
گفت و در حشره شاد و روح جان
نوبها مجلس نیست این که گذار
خادم خاشاکش معانی کل و بیان
بخت طغر است بر بانی که جگر کوز
که علوه در بر زهر و خافان آن
هر که ز رماند بد و فاقه در رخ نیا
در بیان کبر عقل سرگردان
تا بود بر بام صفی طغر کیوان با
سپت ایوانت که کمر میند و بیت

در بیان بیماری زردی

زنان من کما کتاب سراز کوه
گزار آفتاب ماه دهر روز
اصل بخا و عظم مردی دهن
توت ل تو ان تن زار ماون
در فعل و همداه که بیت فلک
آرام کسل در دست پرتو
جواب نارد این و اندر قرح
چون اوجوزد پود شمار و شمار
در باغ و بوستان غاشایان
درختی مراه بود باو و بادبان
آن می که گرز دور بهار علی
در پیکر خزان شادی شود بهار
آن است کبر عاشق ساد و بیاد
بسیخ که جالت خود است این
می خواجه می کسارومی شاهان
ازار صیقل طلبه ریخ نیز بان
در ده نزار است که باشد صفای
نوشه می صبح سیاه و کاک
مسو که روح در آفتاب هر است

چون صبح برکشد علم تازه بر
باد بسوی کل می خوش بکشد
معیار عقل داروی جواب
عین نواضع متن لطف و سپهریان
نور عین کوه نیاوت در رنگ
در طبع او نوشته که تعویب
کرد در فعل و تن بی زهر روز
ایچنه نمناک بود آساروان
روی جوی زعفران شود و روی
بی بی زهر که رفت بسوی باغ بو
چو بیت بی نیش کمانی
شکران دار کرد و مغز سدر
روشن شود ز بدن او دیده
وان ای بست صحت دیدار و
که بشود صفای از آرزوی
مارا خدای و عده می کرد در چنان
می رحلان اوده هر امیست و هر
چون صبح آهنگ زنده تیغ بر چرخ
فرزانه شاه عالم عادل که عدل
مسود چون مسعود او باور
زان کوه می که جوهر درون

باید کشید رایت عشرت بر ایمان
آن داده بنورمه و کس آفتاب
درمان زرد و توت کس غذا
بهرم طعام نفی غم و نایه نشاط
بوی عطر و کسک شک و نسیم جان
طرز سبیل و تابش منخ و فرماه
باشد ز طبع او اول غناک نشاد
از که پیود با بزبان آرد و فلک
و زحری نشاط دل آرد و جوهر
در کشتن او بود با ده تار کس
نوریت بی تغیر و نار است
آن می که گراز و جود در هر
بر دل شود ز خوردن او و خردم
در تغیر و ان مغرب از ان سوی کوه
در حال سوی با نیش اندز قیرون
می بر حرام باو در دست کوبند
زوشاد و نیز با نیش
تا جوهری زنگ جام شرب لعل
در عالم علوم جو در یای می کس
این سجدت از نیش
زان کوه می که خوش بود ایمان

آن حق محمد در اعلیٰ مدار
عش منند شد کار از دیری مزید
سر مش و مناد و هم از بیانی
اری عیار از زجک میشوید
بسیار این سخت دل کرو
لا و موش که بیکر اگر بوی

خواجہ ابوالبرکات شہر شہزاد

مردم آنحضرت و ما هر که با این آمد
روزم از بهر سپهر اشجریان
پای در آن حاکم افروزه ستم
باشد انجم بجان من تاوان
در ره کعبه صفت قدم از کرم
در سر و کلاه نو که در سوسان
شد زمانای تو هر سوی تالی بی
بر کعبه چینی پستان زده پیکان
بای سروی بگرفته بودی قدا
سر بایشانم دیده گریان
بهر در و سر کل با صبا پیوستی
ای رخت بچو کل در لعل بریان
بتاشای تو که بجز براید ز دست
که کلید نهند لاله همان بر

پیر سبزی کی که از و قطر بود
روزی کسی از بدت بگر چون
هر که روی که در عهده فانی شد
بسیار زگر و مین باطل بدید
چون موم نرم شد غل لطف زود
قاضی شش مگو در رخ خوی نام خوش
ت غم دارم در و بهر حیران
گرد از رحم بسی ناله و افغان
تا گرفت آتش در تن من جان
دارم از شعله دلشش سوزان
کوی میدان تو که دم سوزان
خاک رده خاره شد و خا مینال
بالبست دعوی میر من می کرد با
فسته هر گوشه از آن کس فغان
دوش در باغ شدم و دیدن
این عمل خندان مرا غم بجز خوان
باغ چون خضر شد از زمین و
همچو بلبل ببرد خاک گل فشان
خوبی سرو قدت دار و دوست
چون به پند کش از سرم نمود
کافر و پست کند لای به از آن

اندرو آن دان طلبکار را
ان کج شایگان بخار سواد
ز و بجا که پست کی آن شد و
در کوره دماغ هر آن کس کرد
بیشتر که میشو و آن کس رو به
صدها و دل شرب می داده و
آید دجان بلب نامه جانان
شم از ما بود بی رخ او دل
و امنه جاک شد جاک گریبان
جان سر که کلمه خاک گوی
تا برانی تنم تو پس چون جان
بعاد از این از من سل سرو پستان
خود داز کرده خود جوب فراد
ز کس شوخ تو از غم و مکار
کرده کلک و کلکها زده پستان
گر بناز آیدم آن سرو خزان
بسنده حضرت خط و چشمه حوا
ای در جنت شد دل من زنج
سین ز شکر غانه انسان بر
با توی ترک جهان شکر سر
ذره مهر زار در دل ایمان بر

جان افکار را چو در جانی
بیکم خاک در حضرت سلطان
ان سبیلان هم خاک سلطان
که جهان را به از دست خدایان
خوان برین نوبت در حضرت
ای که مرسایه روزان بر
از کبر پاشی مست شد با کجا
سنگ بر دل زند و خاک کند کجا
هر که بستر تو با سینه سپید
و در مدار سبب خفا تو اشرف
بسی بر سپید خیم جوان که کف
مصر بارش شود پدید کفای
هر که از جل تو چون ناو گشت
شعله رخ تو چو شمع شایسته
هر کجا پای منده است سر ساز
بس که از خون تو آسوده مان
پایه شو من را و چو پند در
ز کس تو دید و غمچسبان
گرفت همذوی از خون راه
خط عذار تو که دایه را بنیخ

فلک خند مندیخت دوران
خبر او ملک جلال آن
که کشد عهد نو از شهر اوان
دست و راس از رخ عالم خورشید
مدتی شد که فلک میکش از آن
زاف حکم کرد و صبح غم از کجا
کف بخت زده از دست تو جان
پیر شد خدمت ادرا بخوانی فنا
آسمانیت که دارد در میان
و سخت کشنده و غل ز امطلبند
رغمه را که نباشد ساکت
داری از سنگد لان کس را بنویس
سپهر هم کشد رسم دستمان
پر حذر زان شهرت شده عالم
زان کند پست و نیت همه جو
در کلامی که حدیث تو بود
ز امید دارم جو تو محمد و ج
پایه تخت تو بر مندیختند
ز منی غنیز زلفت چو شمع
ببسم تو نمود از زبان کس
شدم ز هر سبب زلفت کز جفا

بلکه از جر و جفاورنه بفرمان
کز شرف خاک در شرف بد کون
و هر احوال جهان عمل باو باز
خاک بایش نهند او فرخان
مستند است بهوی من عثمان
خیمه مرعش سایه ارجان
لعل باعت تو سکن نشنم و در
ساز از او فلک و بگردان
خضر عاصبا تو بمانان دید و
بهر آنست جهان را که بود جان
از عجم چون سپهر عزم کس
شکرت طور و تو چون بوی
دشمن از غصه سید روز شدیم
بس که خون رفته ز چشم شده
سایه از خون عدو سبز بود
همه بوسند و بانند جووان
نایبکار رحمان سرو قد جو با
باو پیوسته از پسر فغان
مناده طره تو آفتاب را
مناده خال است اغ مردان
از و شکایت خود را با کجا

کتابت از کتب کهنه و کهنه

بهر مهر جلالت جلال من مجید
سبیل طالع و کیوان جناب و
کریم خلق و عطا کس و عدم
بام قصر جلالت کند و هم
بهر این که هر صواب تو کرد و جزم
برای ای تو در دم جان کند
کمانت ^{چون} کرد و ^{کند} کند
که نوک سوزن فولاد ازین
کلی با نوکینه بلند کرد او
پیاپی تو بیکدم سرش کوفت
بکا حکار ای قبال و جت با جنت
درین و بار بگیری غایت هم
چو که در همه جا مستان
عین است که مدح تو یکم
بهر توج تو کهنه قضیه که دهد
خطب من کند صحنی باغ را بجز
سوافقان ترا جاسر صدر جان
بران بر هم که اگر منم کند یار
که از شراب جع جان غل کجا
درین دو کار که به آن قدر کرا
بروی سینه ننی دست سر فرو

که نعل مرکب و هست قضا
نقیض نفس و اکابر نژاد و عالی
صلوب رای خرد و پیشه نکونید
نسیم لطف تو عامت بر قوی
قضا کردند آن قضیه ^{تصنیف} تغییر
فلک خزان تو که یا جبر ^{که در} نیست
ز سهم و سخن تو بر او در و چون
اگر کنند تو با از دماغ شود
زمانه بند ز بند شد اگر ^{که در} بجز
کمال است ترا هر چه باستان
تو ای میر و حوش تو که در غصه
شما مدح تو که در دم قضیه ^{اطلا}
که گفتند بود کفحه ^{تصنیف} همسیر
بهر این که گران اشعار ^{که در} نم باد
بزار و بوسه بهر بیت و در ^{اطلا}
بسیار عمر تو سر سبز باد و باد
مخالفان ^{که در} همسیر نازد
ز بار منت و دمان ^{که در} همسیر
اگر کنی ز برای چو بس کنای
درین و فعل حس آن ^{که در} شایه شود
اگر کنی خاست ز نشانی ^{که در} همسیر

قرنقا و عطار و عطار مهر خفا
جسته طالع و فوخده رای پای
ز می رسیده بجای که هست
و عای جان تو فرض است ^{تصنیف} صبر کرد
بهر چه رای تو بهر کرد از ^{که در} بند
بنا در سر خوان ز مال نام ^{که در} نظیر
ز سنگ خاره خندت جان ^{که در} کند
ز غار سنگ بزورش ^{که در} شد تو
عدوی گاه نومی کرد ^{که در} سر زنی
بجز سینه چو که ^{که در} بود کفله شسته و ^{نظر}
عنی شد نه فقر آن لطف ^{که در} شال تو
اگر کتاب جعفر است از ^{که در} می بید
اگر چه نیست مرا ^{که در} کفحه و ^{که در} حکم
که با زنی شاسته ^{که در} مشور از ^{که در} شتر
همیشه تا هر سال ^{که در} تو که خانه
قرن ^{که در} تحت جوان و ^{که در} دو پیر
ایه ای عیسی است
هر زمان جو خوشی ^{که در} بهره کانی
و اگر کنی ز برای ^{که در} بیو و ^{که در} کار سی
که در سلام ^{که در} فر و ^{که در} با ^{که در} چو ^{که در} شتر
نیم قطره ^{که در} نجوم ^{که در} بس ^{که در} بس

غزل

سید
شاد

اگر بزرگ دینی میجو بود سلطان
عزیزه فای ترا که خوار
درین باط و در شتری اهل
اگرستی کلم آورد و کلم پری
ندان لذت آزادی کی عجب نبود
توان شاضی ناز میان جان
تو ای ستاره ناز صحرای کوه
خران را رخ کردن جو کارگاه
که بهشت مدح جهان نگشند
خراز و شب فتر بود ز هموا
ره مدینه علم این برشته ای
تو خود کجا جز این دور در کرد
بندی مدینه علم و دست او
نموده در حرم ام العری بیست
بغیر فرزند با وجود سیال
سر مهاجر و انصار خیدر کور
که در کتب کتب و صحنی بنیان
که اهل و پست جو کشتی نوح
ز می کوهرت جوهر اسمان
نفاذ تو امری بود کن کنان
تو بیازوی عدل جزیران

که ناگهی کدم در جان بدار
سوم جو عین خشن پوشش چندم
جو نیت غیر فردا بجان از
جر آب روی می هر آینه مان
اگر شانه با نغم بس از کوه
ستاره راجه بود کینه ناز
تو ای هر نازم چه چینی نریب
پاوان اقلیم عالم بالا
تو نیز چون دوران بگذری گذ
براه فخر قدم نه درین بر یک
اگر ز پای دریای زودت
مدینه گیت بگویم در مدینه کدا
کننده عقل کل این طرح کرده
محمد عربی بی روی هر دو
نمودم نعلیم علم الایم
که نهم مهاجر می و رارسیدیم
بزموج فتنه اعظمان در زمین
بجای نوح بنی روح خدای
تو می عقل اول تو می تخم ماینه
تو می کور در روزی از فرینش
در کجش باقی وینای فای

گرفتم که در ایام خط کفایت
بسخ نرزد فریب سپهر نیکو
سپری که پر بود از باد آرزو
حضور زرد و تان جان
که قدر و قیمت ایام ندرستی
سپهر راجه بود کار مردم آرا
سپهر سفید نوار و سپهر کوه
جو آید ندر درین کشته چار و آ
ز راه چاه قدم با کشتی ای
ایمید پست که سرجه پست
نمان رهت بدر این بنده خواهد
حدیث مجمل بر بسته ناکی آ
رضی مدینه علمی که و راز صفا
محمد عیسیاه کشور لولاک
نمود آتی و ام کتاب را
کتاب فضل و راجه بحر کفایت
جات اگر طلبی رو با اهل بیت

دایره
تو می کاند انواع این
و بد دست جو تو خط زمان
تو هر ذره را که بر کوهی از ک

نباشد

جو خوشید بر آسمان شریف
جو آینه ارباب حاجت پیای
که خیل کله ایند با کار و آس
بود طرفه در بانی از آب آس
که در آب و آس کند زنده گای
بود بر سر خمر رحمت نهایی
که در آزان بود کار ستمند
و اگر کرم نایت کند آن قاضی
ازین سوی کردن آن بوج
جو مرغ هوای و برق ستم
بگای زیادده خط صحنه
اگر چند روزی با کاتم با جا
ز می خک کامی نمی سخت جان
فلک کرد در اطور نام ساز
جهان دیده بخت کند نو جو
کسوف چون آن استخوان
شهر روز شد بخت شادمانی
با خلاص عمر و عیالت که باشد
بگردش می ارد می ارخواست
هـ **و له ایضاً**
کندت کل آس ایند کلان

روانم را تو کن عسرتی
بدرگاه احسان صاحب قرا
بگفت سخ نزر کار بر جو هر تو
تس بسته بر روی کار د
ز می کرده در طور ستمی
که پسر ستمند کش می ستم
سعدت شهبانی است کاییز
که باشی جو کر و بیان لایمکن
رسی از می بر شود بر شریا
کند پاد پایی و آس علی
جهان جادو دکن کرم ستم
ز پطالعی برده بودم کرم
جو کارم شد از دست با جو ستم
جهان می کند رسم ما هر تاب
ز خاک در دو اورده او پسته
ز می سرخازی ز می کامر
برین اسپهان بنده کسرتنم
در اخلاص آیات بسع المکن
بود در پستی برغم تو جلا
کسوف کرم سر سود پای صنوبر
گرفت بمل فراج ستمند

عراق جسم را سپیل های
کسی نازش نسا در زین عصا
ز آسش بود آسش فقه جو ستم
جهان هستی نای جو پشش را
شهبان کلیمی و کرم کان ستم
بسر میرود در رکاب تو کرد
جو از سر قلش سوی آس و ستم
بیک خط آن طرفه برن و آس
درین زمر و بالا کش ستمند
بدر از القضا فی ذر جون نامه
بجایت جهانی بود جاودانه
بجان کندن یام عمر ستم
مشو نا امیدای امید جد ستم
خران دیده بخت کند نو بهار
کسی ستمند را دیده را اصحنه
کشت آنچه بد بود بخت ستم
سهم جلی اند و باقی تو دان
الا اسخان بیستان جو ستم
که آس شود دور آس ستم
کشد مرغ عمو له لک ستم
هر جهان هم کف زمان پای کوبان

چرا بکن مانده و دست بر
رخم زعفرانی سرشک از خوا
ورم دیده چون بر زبان
و زخم چه پروا که تابنده بخت
رسد از خاک کانه او با ختر
حجاب خوشاب بخار خیش
شده ملک الهی که سخته
بی زبور و زینت بزم هر که
که او بر سیما جان بود ساسه
چه جل پر ی لشکر کی از طلب
درج در درج کشت و کشت و کشت
نه در همت او رنگی بر طاق
نیاید ز پیراهن هر برادر
توانم که در بزم عشرت نشینی
نه محتاج آینه چون کس در
بغود پس بماند اما در آن دم
هال فلک بر خال نکاو و
تو با خود و جوشن بالای تون
که چون کوه آهن کشد گداز
مشل و منهد هلاک تا غ
جو دیدت گشتی بر امجد نظر

حلاله را غ در سینه دانی
دل پاره پاره چو با صبور
از انجم جمع حمله در نشان
بیک پر تو دم دیده سازد
نه چون مهر بند کز کسفت
بیک قطره صد حکم بکنه داز
چه مثل عظمت ما اعظم الله
نشینی بگری در سر رسی
سیلانی از پر یس با تو خط
خط و خالی شان سیاهی
برو کشت روشن که چون تو
نه در صفت اقلیم آن پیشه
گند و صفت جو تو ز بر کفا
بکفا پیاغ در وی سالی بزا
خوشا ساجت و گلش بزم کجا
که جو مان بیگان مندا ب
تفاوت میان جوی بز و با
جو برضل و سخن شوی حمل آور
هکرت رکاب تو پیکی که گوید
کمر نهش از لکنان کمرش
به بخانه آذر افتاد آتش

خاسته ز باغ در دیده شسته
جو کل خزان دید که کمره نرم
گند روی نردم جو یا تو کشت
چه تابنده بختی که سپهر سعادت
نه چون ماه پیاز و خورشید
زسی خلق ذات جهان دور
چه ملک گیر است الله اکبر
بود بر سر آن پر ترا طفره
عمه با حظ و خالی زلف مجرب
خرد در نوشت آسمان زمین را
کل سایه پروردگار سایه کسپر
کجا کل در بوی تو بوی عجب
چو سحر چه جیبی است بزم
نه چون خضر جو یا آب جیسا
فتح بر کف سایان سیمبر
نهد راضقت بهر اندازه صد
بود ما بن الضل بالضل کسپر
خرد که در کشت خیرت بدین
که پویه اش نشانه بر کسپر
چو در ترا سر زار دودمان
که گز از شد بر خلیل الله آنر

پر صفت اهل ذکر دون آنکه
نماند و هنر سبب خوشتر
مقدم چون ناپس بکشد با
که در عرق گشتی جیح ندور
جهان داور طبع زینت کرم
ز چون دیگران سازش آت جبر
زالو دیکه پاست طبع منزله
جو عیسایم بیایکے مادر
دو مانسفته در هر دو روایت
روایت در عهد واحد
الاما زنده زهره پیاز عروسی
ز شام زل ادم بج پیشتر
ای تو تاج سر سر حلقه قرغان
تو همان طاق ریوی که سلیمان
سجود هر کل آیات در در و جرم
بحر نمی که بنیاد به در کوسن
طاعت و پست فروزان شده
بمحو سیمار سبب است پیر اعظم
زال کنی نه بچش آمالش تائب
نکند باز وی جلاح کمان تائب
کوشش ز راه صد کف که قاصد

نهادت ز اقبال ز نازک کافر
جهان سبجو به بر تن تو قایم
که سایه کند ز سرش هر سبجو
بید بر بر لب طلاج رایت
که بر بسته بر شاه شعر زیور
کلام نظم کسان خود جدا ماند
کرت زینت آن دعوی از بنده
بر آرت مشاطه کزین
دو دوشینه به هر دو روایت
جو ان نامه مسعود یاد آید
برن کاخ ز کار غیر در زده
باید ایضاً
بالا نشانی تو در نظر منتظران
از کف همت خود بر سر آید
جهت نشان صیدی از مقدم کشید
ور و کر جا بود آنکه تعالی علم
یا نه غم شیبه بر او خاخر ز کوه
در تن منتجب از لوح ضمیرش آید
پیر کردن کند قافله قیامت
صرصر قاده میکف که به ستم ای کوه
کس سخن با نوال کفر صبر و سبب

که اونی بود شایخ لی بر پسته
که نبود عرض قائم الا بجز هر
جهان خواست که موعود خیر خواست
بر و کرد باد زمین را چون کند
بر شغم عرض صف ذلت تو باشد
که انجلی زد و دیگر بود سحر دیگر
کواسی دهد زاده مشک کرم
جو صورت زگر خانه و جین و پیکر
بیام تو شان عهد بسم کرد
برن طرفه داماد و این طرفه
عروس طرب تنگ بادت در
از کجای سیر سی ای به هر فرزند
خوشتر از جلوه طاق و این بشا
مردن آوری از غیب بکاشان
چهره داری ز اقبال سلیمان
طلعت و پست فروزان شده
مفت با فکرم که در زبک است او را
آنچه در دفتر تقدیر در ایضاً
بر و جود و با سحر سحر
من در شش تو در جش هم با هم توام
در شش با کجا کند بر هم تطاول این

چشمی است که کند پای محل حکم
ای کی می که بر شش تو رمی چند
که سلیمان بر سینه خیل و چشم
آن جنات که از نوره برون
شوی مانی که بتاراج دهد حاصل
جای آنست که از غیرت بزم طر
تو کلام نبرد با جاحان
که برهان کند عدل تو مسمی با
و افیش همه مانند و دست
از نیت تو سر آمد و سپهر
نوشن ز قهر تو در جام تو مرغ
خضر طاعت تو فرض بود در
ای خاکه حاصل با بون قدم
ز نظر آن طوطی است که گنج
که کردی جو زبان زانو که
در و عانی سلاطین جا بگره
و ز قرال اسپد نام ماندی
من تو چون فایه سخن قدیم کن
نوبت ح تو بر کوه عرشیم
و قتان شد که زبان آن گشت
یزند خانه تقدیر بر پیم رقم

دزه و روزنداری تو محمد بن
آن قدر بر زنه نام بر جا از زرا
از نسیان کند از لطف بخش
وین حسن است از دو فرج و زرا
کان کرده غل غل خوش را
وز غم صحبت بحالت که گرفته عالم
همت طرف جهانیت برای
بمید پد پاید این کند پیر و پست
در و عا داد بهر جنگ تو خیر
و ز نفاذ تو لها خورده قضای
تشنه تر آت ز لال فی
پیر کانت جو شیطان بخود
پت در دهر اسمی بطیست
در مکعبش اسمی بود از عجم
نام محمود نمی ند جو بر پی
چون بعبده دم گرمی زدی
از سخن نام در ایام بماند تازه
تا فقه بر سمس پو تو انوار دم
شرح او صفا کمال تو کما می نون
دست حقون سینه بر دم دعا
باش همواره تو در شادی و

نیز بر قدر ندارم من صد کرم
که مریتا شود شش بده محار
چو عیان نذار و دست از جهان
وقت ایثار شود از هر گشت
بلکه پیدا شد شش ز رشک کرم
بشکند جام بهر کجا میتان
کاسماش همه جو پست زمین
ایچ ذات تو چون سبغ مانی
وز نسیان کرده در گشته تو جام
نهر از لطف تو در ما جو پست
سپاسی لطف تر از هر لال
در او داد که ابر و دلاجر کف
نام کی ماندی اگر جام ماندی
در جت حجت از تو بود
در همه شهر مثل در همه قلم علم
زال سخن کی یاد نکردی سخن
سیر نام تو بر سینه نو تو
که جو روح القدر همه بر نسیان
ای در او صفا کمال ز زبانها
تا غم و شادی ایام بر پیم
باش پیوسته تو در سوره و

ت

و ایضا

کاری نمی کشید از دست ما بگریز

تو ترک نیم مستی خمر غم نهمی

کامی نمی براید از پای رسته در گل

کار تو از من آسان کام من از تو مشکل

تو پانمی میدانی عیدان دست شویم عازمان

*در خانه من تو ترک از من بگریز
 ای که بستی منی از من بگریز*

و بنال آن پند فراز صفت و
 آن سپا عدل برون کرد و حال
 از نصف دراز پیش آن عدل
 افتاد و سوغ کرد و در پناه
 آن بی امانی نپس لایق
 بود و در میان احمد شمشیر
 آن حد نسل آدم هر حلقه طایف

بر خیزم و چشم چوین کرد و فعل
 جسم سیاه پیش سر مایه جیام
 بزخیر عدل بسته در دور
 فرزانه شیر بان کای فضل کام
 نقد علی عان بدیش رکاب
 احسان بی طلب از نظر دور
 و من صدرت عالم سر و دفتر

کوبت آنکه کرم مستی خازن
 زلف دراز دستش در کرم
 صدر سب قدری که آسمان
 باقی کان فضلش بر کانت حال
 در خانه آن جید صدر قرار سپید
 افعال بوالجی را مصد و مصد کامل
 نون نبوت آن کلید طایف

*انچه نصیحتی کام در کون عالم
 و آن غلظت از آن غلظت من
 ای که بستی منی از من بگریز
 ای که بستی منی از من بگریز
 ای که بستی منی از من بگریز
 ای که بستی منی از من بگریز*

از نرم بارگاه است کام مازو
 اجرام بهر شامت از غوغا

آن کعبه کویب آن سبب اقبال
 ادراک کباب سراج من و

ایام بهر مات از خسته من
 ز یک پاک سبب رفتن حق باطل

مصباح در زجاجه شخص بود
کان آیت که در شان آیت

بطن بطول در حلیه سون ۱۲
کله سیر کرد در باغ نهران شاد

زان کشته نام حاتم را سخن کردیم
خاک نین بود در دباستان گل

طرح در تیرا بنی که در شان آیت
بطن در حلیه سون ۱۲
کله سیر کرد در باغ نهران شاد
زان کشته نام حاتم را سخن کردیم
خاک نین بود در دباستان گل

طرد کوجان قایل سخن غافل
دیوانه که نه سپرد روی کار
دیوانه که چون ساگر در آستان
دیوانه که ز میان بید سر زان
دوشین هفت منته در جیب دست
بره او سخن دان کنه نیست میان
لیکن اگر بنوی در خانه ام محصل

مد اجم خوشه طی بنفوخکایت
دیوانه که ز بخیر او دست عاقل
دیوانه است بر فن در سر سخن
نه بر او چه باشد شمشیر عادل
در هم می کشکایت ای میرنی
کانه بشد بر میان بنود شهر
عالیجناب قدرت بر فن فرود

دیوانه است در روی سوز
دیوانه که اغصون ساز و چنگ
از وی جاش من و فن جاش غافل
فتاشن چهار نه به و بجه من
تفصیل آن غایت در محصل بود
طیوم زهر که بود کی کی بود
نا هفت جنس عالی با فوق نوع

کلیت در روی طالع الفی فرود
کلیت در روی طالع الفی فرود
کلیت در روی طالع الفی فرود
کلیت در روی طالع الفی فرود

اسن بک معالج جان آن بر کف جان
رضی بر صبحم مادم جو اول غم

کامی شگفتش دل می صمد
از ناز دست بر سره نگره ای

کامی سپاسش جان صمد
دست عیارم هر فرد بنارم

الاکمی که دست در گرفت
کار می کرد بهشت در وقت
در عین بدگامی آبی می کشا

ای من سگ خالت ایچ که
نیزده و نه زنده چون غم
با کسج راز کوم آن که باز کوم

در حالت
فی حاجت مانع می بود
در عین نصفانی شکل با آسان
در در قیظ طلم من جنب کمال

در این مقامات فغانش افکار کرده معنی
از قاصدات و قولش افکار کرده معنی
در این مقامات فغانش افکار کرده معنی
از قاصدات و قولش افکار کرده معنی

در در عیون باشد که سیم لطفش
قبل از دعای آغوش رسول
در سیک ایمن لالی خود را پیش
ز آنجا که جس علی فوق سنان
کوه را دامن بر از لعل بدشان

در یک نفس جان از بحث حیرت
میج جدیدی که کوشن و کفنا
پیرانشه را کند از زمین آسته
مولانا بسنه
دشت یک بر بطارغوانی

دست که م کشو بزل درم نمود
و آتیه خیر قوت سه روز قانا
ای جوهر وجودت با فو قوت
لاله رخ بنمود عالم را کشت
کوه را یکباره از قوت زلفان

شاید بیست و نه روز در راه
شاید بیست و نه روز در راه
شاید بیست و نه روز در راه
شاید بیست و نه روز در راه

عجبو پیران هر کوشه سنان
ز ابر آمد تیر باران در نه کلین
اب موج آمد و بندش سپان

شده فلکستان کز او را کوفه
در تیره کلون سپهر نازنه
با عصای بنر آمد سر و بر طوطی

صد هزاران کوبه خسته کرد
انزخ وی بند آمد بر پسته
حضرت نه ای بر آبی حیون

زادگاه کنیزم در بخارا نشانیست	با وجود خردی کل از ترس با من	سکون بود در چشمش آن جوان
زین کنه کاری بسیار درون	با وجودی که بنزدی در حرم	بندان
لاله دایغ بنیاد او در خود را	صبح آن شهر را از غمی بجان	ساخت کل شد تیر بهر صیدم غان

باز در یاد دل بهر بوندت یعقوب غان
 بولش را از پیا پیان هم سلطان را داد
 جامه ز ما نده است در این غان
 ماه در یاد دل بهر بوندت یعقوب غان
 بولش را از پیا پیان هم سلطان را داد
 جامه ز ما نده است در این غان

باید از عدل در کبریا جان	نابندش باغ یمنی ز درختان	باید از عدل در کبریا جان
ز در بیجا چون کن چشم بد او	از بنمیزد اوله های خندان	ز در بیجا چون کن چشم بد او
هر جا انعام عام او پیروزان	سینه دشمنی هم از رخ کن کار	هر جا انعام عام او پیروزان
آویخته شد از این سحر	دستانه دارد کردن که بیایان	آویخته شد از این سحر
که فیض مدیحت رو خفان	اثر دای کلک معالج ساجران	که فیض مدیحت رو خفان

باز در یاد دل بهر بوندت یعقوب غان
 بولش را از پیا پیان هم سلطان را داد
 جامه ز ما نده است در این غان
 بولش را از پیا پیان هم سلطان را داد
 جامه ز ما نده است در این غان

سلام علی محمد بن محمد	علی روضت و در نهام مطب	سلام علی محمد بن محمد
انتم شهید شریف مطب	امام اوری ببط خیر البرایا	انتم شهید شریف مطب
امی کرد و بند خیل لایک	بحرمت جرم در کش را بشهر	امی کرد و بند خیل لایک

بزرگش

کلر انداخت از کف

ک

بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو

بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو

بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو

بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو
بخت زاری که است در غم
مهر کف جو در دو چشم تو

بود و علق می ارزد و کار خرد
پنجاب بود و نامش نظر از اردو
که عطای کس نمی شود از خرد
زین مثل نیست هیچ کس از خرد
طبع او از زین نظر است که
زین نظر لطف تو نباشد که
زین نظر کلفت ازین نظر است
از آن کجا که قدوس بود و
همه سیر می ارزد از خرد
پس عطای تو بود چه از خرد
بخت و جوی طبع از خرد
زین عطای کس نیست
کسش نظر از خرد است

جان از است تو خرد از کجا
فکر در دهان کس با خرد
بوی عالی که از اردو
بچاره در قفس از اردو
پیش از آن که از اردو
بعد سعادت که از اردو
بیکر سعادت از اردو
سودن با خردی که از اردو
پنجاب زین در اردو
هر زمین که بعد تو خرد
ازد جو از خرد است
ز با لطف تو خرد
عشق از خرد است

بوی پستان لا خرد از اردو
از آن صورت خط نو از اردو
که از خرد بغاوت در اردو
صورتی که است
از آن در چشم که از اردو
شان بر کاش که از اردو
عجب کجی من از اردو
کمی غایت که از اردو
موز موز در اردو
دل که در اردو
کندم کس از اردو
لال از خرد است

تن لالی من از اردو
سر ناک من از اردو
چنان رخ جانم از اردو
چنان شش غم من از اردو
از آن کجا که از اردو
ز غم تو به من از اردو
بست کندم من از اردو
درد خفت که از اردو
که خانه من از اردو
نود بر او که از اردو
خود در به که از اردو
نمود در به که از اردو
صفتش از اردو

شیرین و مضمون عاشقانه بود
خدا را در کتبش کجا کجا
جهان با این خاد و قابل جفت
بندیب که در دست بیک روز
که مجبور و جفا کشیده است
جو اگر از نو در آرزوی هر دو
بی کسی نه زبان فاطمه را
پس از ای پست که از کجا
بگذری که نهال قدر بود
بصاف کنی بهار رخ زار
بارودی که در جراب پادشاه
خط و نو که زار کافور است

که هر که جانت نمی بود جز است
جان بجز از غمی و اندیشه است
بیا ز عاشق را این سوختن است
مردای نفسی و دایمی صحت است
خفتن از نو بر دل زار بود
خفتن که از نو بر سر زار بود
قول عشق بهیچ کس زدی نمان
پس یک سبک با کس بر این حال
نور و این چنین می بودی که نشن
که در شمشاد که در هر کس است
بیش از این پس ز با بودی که
که این را حق مطلقان است

تسار با که همین عهد است
پس از به جهان و شرف از کس است
سپس از به جهان و شرف از کس است
از فوی زار که از کس است
که در دوا به جانی زار بود
بم غم غمی که مویس نام است
مویس را که سر می ناکه است

بیا

قصه ششم
 بنام تو ای زان سنه فرود آمد
 که بنیادیم از دل کوه شوارب
 از یک غوغا و فرود از دراز
 هم از چای آب
 بخور می پلیم هم از چای آب
 که در کوه کوه کوه کوه
 سخن سخن از کوه کوه کوه
 هزار مرده توان
 که می تیغ ترا خون فرود حلال
 حرام باد و حرام
 عشو ما که از تو در کوه
 بود که در کوه کوه کوه
 که سر بر خن تن شمشیر
 که از فرود تو کوه کوه

قصه هفتم
 بنام تو ای زان سنه فرود آمد
 که بنیادیم از دل کوه شوارب
 از یک غوغا و فرود از دراز
 هم از چای آب
 بخور می پلیم هم از چای آب
 که در کوه کوه کوه کوه
 سخن سخن از کوه کوه کوه
 هزار مرده توان
 که می تیغ ترا خون فرود حلال
 حرام باد و حرام
 عشو ما که از تو در کوه
 بود که در کوه کوه کوه
 که سر بر خن تن شمشیر
 که از فرود تو کوه کوه

قصه هشتم
 بنام تو ای زان سنه فرود آمد
 که بنیادیم از دل کوه شوارب
 از یک غوغا و فرود از دراز
 هم از چای آب
 بخور می پلیم هم از چای آب
 که در کوه کوه کوه کوه
 سخن سخن از کوه کوه کوه
 هزار مرده توان
 که می تیغ ترا خون فرود حلال
 حرام باد و حرام
 عشو ما که از تو در کوه
 بود که در کوه کوه کوه
 که سر بر خن تن شمشیر
 که از فرود تو کوه کوه

قصه نهم
 بنام تو ای زان سنه فرود آمد
 که بنیادیم از دل کوه شوارب
 از یک غوغا و فرود از دراز
 هم از چای آب
 بخور می پلیم هم از چای آب
 که در کوه کوه کوه کوه
 سخن سخن از کوه کوه کوه
 هزار مرده توان
 که می تیغ ترا خون فرود حلال
 حرام باد و حرام
 عشو ما که از تو در کوه
 بود که در کوه کوه کوه
 که سر بر خن تن شمشیر
 که از فرود تو کوه کوه

کند جو صورت سر افراشته نطق
که تو با بکشتی در جهان شادمانی
بجز عالم که در او از اندازند
و که بر سر آب آید یک یک
غیاثی که تو در دیده را که یک
نویسد پنداری
بیزاد خواب
مهلت تو بر می که جام هم دید
که بخواند ز ساند غلام شادمانی
که قارو پندارند
به زمین که در قارو پندارند
شود که بدون حال از آن آب
نست که می بیند

اشتم از کف کوهی که آید شود
زور و در زمین که ظاهر آید
بد در صفت تو چون که هر جا آید
بر روی آفت که آب را که آید
توان بعد تو درین که آید
جان تو بر زمین که آید
جان ز فعل که آید
سنان تو در زمین که آید
جوانی است که آید
دید بجا قطع که آید
بیوست بری که آید

همی از رفتی اگر غم از پیش که آید
بکاهه پویا ز تو که آید
علی الدوام که آید
از روی تنی با آنی که آید
تعلی شوم که آید
بجنب سرت او طبع که آید
جان که کام که آید
بر روی جلوه که آید
عجایان که از آید
ببینم و دعا می از آید
که بینم من توان که آید

همی دست نضاباید چندی
که عمارت که آید
باقاف عانی که آید
بناهی که آید
و ایضا که آید
همی زینت خزان که آید
که سبای که آید
تا کی از هم که آید
بیکان که آید
که جودم که آید
که غم نور خنده که آید
نیوانت که آید

نشسته در درم اعالی
صفا که در عده نشسته
پایان از این است که
زین در زاده بود
زبان می بود
ضمیمه بود
سازان فخر و طاعت
کسان از این
بی سوزان بر

بانی کلینک افانک
ز انکست آه
مقطره
بوی جانک
بهر شوکت
فضا شکوه
از آنکه
بوی نظف
که بدو است
بوسه خاطر
بران جان

سید به شاد قدر
نصفینت
که ای که
کنون
بهر از
صدای
که قدران
کجا
عام
زبان

بلج خاطر
جان خان
جان میدلم
ار است
را طیب
که بر
و که
کشته
تعب
زار
نیز
کنی

دلی شایسته
بهرت به پیشانی
نزار سپیدی را
گوشه که
گشای زنده
در دوزخ
مهر و نور
بهرت به پیشانی
نزار سپیدی را
گوشه که
گشای زنده
در دوزخ
مهر و نور

استاده نامکین
ز انوشیروانی
نعمت
بهرت به پیشانی
نزار سپیدی را
گوشه که
گشای زنده
در دوزخ
مهر و نور

نور سپیدی
بهرت به پیشانی
نزار سپیدی را
گوشه که
گشای زنده
در دوزخ
مهر و نور

بهرت به پیشانی
نزار سپیدی را
گوشه که
گشای زنده
در دوزخ
مهر و نور

م در زین کتب که در این کتاب مذکور است
در زین کتب که در این کتاب مذکور است
در زین کتب که در این کتاب مذکور است
در زین کتب که در این کتاب مذکور است

ع غصه صفی صید کتب
غصه صفی صید کتب
غصه صفی صید کتب
غصه صفی صید کتب

م مغز در عرق اجزیه
مغز در عرق اجزیه
مغز در عرق اجزیه
مغز در عرق اجزیه

م در دیدن کتب که در این کتاب مذکور است
در دیدن کتب که در این کتاب مذکور است
در دیدن کتب که در این کتاب مذکور است
در دیدن کتب که در این کتاب مذکور است

م از آرزوی غایب کتب
از آرزوی غایب کتب
از آرزوی غایب کتب
از آرزوی غایب کتب

م نام کتب که در این کتاب مذکور است
نام کتب که در این کتاب مذکور است
نام کتب که در این کتاب مذکور است
نام کتب که در این کتاب مذکور است

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

درین مجاز او را چه از دو مجال
 بیست از کوفی کل کجا
 بیچاره بیست کل کجا
 در آن نقیب یک بود آن ش
 اگر بنزد نقفور کجا
 یک کوی کجا
 از روح کجا
 کجا

که بود خوار فکر است در پیش
که ز ناک داد و نشتی که بر آید
بگفتش چه بکنم بر این سخن
اگر چه بکنم با سبب که بود
عاشق که غرقم در غم بود
که کرده است تو چون در غم
شسته اندم تو چون در غم
بیان این نظر علم کن
که که بر طریقی خود بجان
نگذردت ای عشق غم زین
در دردت ای عشق غم زین
باید ای که شد زار از غم

جان خوار در در پیش
که کسی بیستی از این راه
چنین که شد کنان که
چپ که جان سزا ز یاد کرد
دل جان با ز قیاد که شد
که در در غم
هزار بود چون
چنین که در غم
عجب بود در غم
خیال از دست
که دست و کمر
پیر دست
از دست کنان که

جهان پناه که بر لطف و عطا
پیشانی است هم بر حال
کل باطن سیاحت هم بر حال
که گشت نام سخن
نیز قدر که در غم
راضی است پیش
پس ای صبح ای سخن
که از غم بود جمع
نگو هست ای سخن
چنان مژدن چون غم
از آن که از غم
چهل غم سخن

قد از این است که نوی بوی
و از جاده تو آن سخن
که چون ای که سپهر درین
چو برفین غم زین
گفته غصبت که بر
شاید صدمه غم
که نبطع پر کرده غم
که می خردت غم
بوز غم
نخ ای که صدمه غم
کسی غم بود صدمه غم

شو بدین کلین شیخ
 کند از بدین کلین شیخ
 قطار باغ و جویب در کف و آه
 بوی و فو و غنچه
 بکربان خان علی فکشت
 که از فاسک کسور شد
 خیاط است اگر کند در طیار
 و یک پیتر زمین زمان خود
 عیسی با در اسادی از اسکی
 بدین علم ازین مخت و عو
 در کتب معلوم بار جای
 در کتب معلوم بار جای

زرد در دل تو کسوم
 که بر میان لم در مانت
 جان اگر طریح الیک جان
 بوی جان تو جان از آری
 هست در سیکه پیش مرا
 با وجود همه کرامت
 من کسوم که چایب مرا
 بی تو در بادیه بر این
 به چکر احوال بر این
 نیک می بینی خوش کند
 سزا جویم چه جوی

عسکر او کرده با فریب
 حجت فاکر و به با فریب
 کبدان همود و جدین علم
 کسور این کسور
 بوی ازین طیاره نازم کسوم
 بوی طیاره نازم کسوم
 وارث بر تو بار دین
 پوده در در بر تو یطول
 کسوم علم نسی نسی
 شاه مردان علی اودین
 ای برادران فایم کلمات
 غصبت اگر دیشناسی

ای کسور ای تو در خاندان
 یوسف راجع بود در بدین
 شده در کتب زاری
 عقل کل فاضل از آری
 کسور در کتب
 قطره که کسور کسور
 در شود و لطف تو همان
 سخن خانک کسور کسور
 بانی عدل کسور کسور
 در جهان طوف آبادین
 بجز هیچ نوادیت ما
 درین منجی خاست
 بر فکرت جان تو کسور کسور

بهر طبع از سر کرد این
بهر پای پیش عشق از سر کرد این
شیت دل از سر کرد این
بدر آید سر اسودوی
عشق قافخانه
بدر آید چنانکه زنده
خود آید سیرت بجای زنده
پس آن تو دم از گویا
او زین کرد بیایه نوک
بدرخ روزت کلان
باید از خاضع جوت نو
کلنجی آید از سویا
باغبین مریشت با فزاید

از تنی چو سر کرد این
در بار گرم او در سر کرد این
نیت حال گشت در دهان
گشت بیابان از بار آمد
می توان رخسار کله باور این
زده در گشت فاقان
منعم آید پیش فغاب
دارم بس که از بار گرم
قطره چند بود باران
گشت آمد آب می
اشن حوض آید شین
شرح احوال شین

محمد دانند و دل هم بد این
نوم نو بد عشق کل از رخسار
ابن اضطراب دل ز محبت فغان
هر چو که و عود و صلت خود کلان
شفاق از روزین شین
خ صید دل نماید که از زخمی
صیاد از برای کیم نام مان
مهر میان کجی از زلف
بپوزاند دل شاد نام مان
جانها فدای می شود چو که از
صد جان بدوق هم کجا جان

شنان از سر کرد این
اوز می زنت می بندد از سر کرد این
خادم که شرح از سر کرد این
که با می ای که تو نام مان
من گشتن بر خبرت و او در سر کرد این
از ناز و عشوه مهره از سر کرد این
نون جان جک کایه با راه
در دانم شاد کل عنوان
شع سوزان کجی بد فغان
تا کش سوزین شکر هر جوان
و از شیدا از سر کرد این

تفت
 شرح عطای حضرت صاحبزاده
 سلطان محمد اکبر کیم گنجشک
 قاصبت سجاد بیاض فغان
 کرب از نصابت نبوه مکنده
 مراد هم نهم نوزین و شنبان
 از شرم غم غم غم غم غم غم
 در مصفاک بر کوه کوه کوه
 چون سکنه بار خیزد غم غم غم
 مکنده که از عجب بادوران
 پیر سر دوش جو صبا را رود
 عشق اگر شب بگوید که درین
 جایی که بر رخ نوباد عجب بدین

تفت
 که خوشتر در این صفا دران
 آری باد کی شسته از فغان
 ویرانه علم خرم از فغان
 بیاید و حاجت حاجت
 شرحی بان از فغان
 در روز کار شادی غم غم
 اندوه در غم غم غم غم
 از توت طال از غم غم غم
 مردم که عجب غم غم غم
 جلال روز کار ز غم غم غم
 بنام ز غم در شین غم غم
 روز که شسته کند آینه روز نو

تفت
 غم غم غم غم غم غم غم
 نان در که از فغان غم غم
 چشم در جوارح و در شان
 چشم غم غم غم غم غم
 هر قطره در اجاوت و چون
 تا شسته کار از غم غم غم
 چینی که انفعال زان اسپهان
 من آن محض که بر کیم شای تو
 که هم که اسپان روی غم غم
 که در غم غم غم غم غم
 نام غم غم غم غم غم غم

تفت
 ز غم غم غم غم غم غم غم
 نهاد در طایفه تو فغان
 کرفه بمنده می تلف غم غم
 چشم تو غم غم غم غم غم
 نهاد خال کیم غم غم غم
 خط غم غم غم غم غم غم
 شرم ز غم غم غم غم غم
 از دو کیم غم غم غم غم
 از دو کیم غم غم غم غم
 ماسپه جلال غم غم غم
 که غم غم غم غم غم غم
 قولها و عطای در غم غم

قصه
ترقاه عطار و عطار مرسوخا
پسین طالع و کویو طالع
نفس نفس کا پتھر اور و کا کویو
نخستین طالع و طالع
کرییم طالع و طالع
صواب رومی و طالع
نمی پسیند کجانی کدی طالع
زبانم قصه طالع کندی طالع
نعم لطف و نعم طالع
دعایان و نعم طالع
هر آنچه از طالع کویو طالع
مضا کردند در طالع کویو طالع

قصه
بهر چه از رومی کویو طالع
برای رومی کویو طالع
فلک ز طالع کویو طالع
نیاد بر طالع ز طالع
کاست از بی کویو طالع
ز پتھر طالع کویو طالع
رستگ فار و طالع کویو طالع
که نوک پسون و طالع کویو طالع
از کندی نوک و طالع کویو طالع
ز غار سنگ و طالع کویو طالع
کجی با طالع کویو طالع
زانه بندند طالع کویو طالع

قصه
عمد و طالع کویو طالع
تیا بازی تو کیدی و طالع کویو طالع
کمان است و طالع کویو طالع
خبر سر خبر کویو طالع
کجا کجای کویو طالع
قوی هر کویو طالع
عقی کندی طالع کویو طالع
دین و طالع کویو طالع
شما بیج و کویو طالع
اگر صیقل طالع کویو طالع
چرا که در طالع کویو طالع
که کندی و طالع کویو طالع
از طالع کویو طالع

قصه
سین کت کویو طالع
هر از کت کویو طالع
که بازی کت کویو طالع
تو بیج کویو طالع
بیز بیج کویو طالع
نما بو بیج کویو طالع
تجیب نام سال کویو طالع
کتاب کویو طالع
بهر طالع کویو طالع
فنون طالع کویو طالع
موانع طالع کویو طالع
خانقاه طالع کویو طالع
تو کجی کویو طالع

قصه
 با با صدیگر آینه بکار
 چشمی که منظره را با اجمال
 آب گل نشسته ز قندین کعبه
 بنمناغ جال جویش کعبه
 که چو نرسد ز کعبه کعبه
 و این کعبه کعبه کعبه
 چون گل کعبه کعبه کعبه
 می باید کعبه کعبه کعبه
 پنج عباریست نه بیست و نه
 هر سزان فیض و نصیب نصیب
 آن نغزای است از سلطان بیار
 بیضا آورد بدین کعبه کعبه

قصه
 با آن که در کعبه کعبه
 به با پیش نظر او گل
 بالفت جان بنزای کعبه کعبه
 در ضیوی کعبه کعبه کعبه
 تا نیمی دایره ای از کعبه
 در جن هر کعبه کعبه کعبه
 ای عزیز من و او در کعبه
 نشی از کعبه کعبه کعبه
 هر چه در کعبه کعبه کعبه
 روشن بدین کعبه کعبه
 نوازش هم کعبه کعبه کعبه
 ای دمانت کعبه کعبه کعبه

قصه
 بیگانه را در کعبه کعبه
 از پرده سوفا بر سر کعبه
 کوزد بر سر کعبه کعبه کعبه
 بر سر کوی قیامی کعبه
 تا غمیل کعبه کعبه کعبه
 از هم پر کعبه کعبه کعبه
 هر کعبه کعبه کعبه کعبه
 هر کعبه کعبه کعبه کعبه
 پای چون گل کعبه کعبه کعبه
 زان هم کعبه کعبه کعبه
 ای صبا نفس کعبه کعبه کعبه
 فار را ما نشو از بهر کعبه کعبه

قصه
 کعبه کعبه کعبه کعبه
 تا در کعبه کعبه کعبه کعبه
 کعبه کعبه کعبه کعبه
 از هم کعبه کعبه کعبه کعبه
 ای مولد ز کعبه کعبه
 دوی غم کعبه کعبه کعبه
 در صف کعبه کعبه کعبه کعبه
 هر کعبه کعبه کعبه کعبه
 در زان کعبه کعبه کعبه کعبه
 فار از کعبه کعبه کعبه کعبه
 هر کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه
 کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه
 کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه

در عمارت عجمی که پدید آمدند از آن
 برین سخن در از خطا کاران
 موعظان کرده در خطا از آن راه
 بنویسند و مستقیم شوند
 نیست منع نام برین درین
 دور چون که است از آن راه
 بود از نیست خافان را در
 مظهر تا قسط بود در آن
 از آن سخن که خرد بود از آن
 شاه هم زبان بچند جا در راه

کور سراج که پدید آمدند از آن
 سر را بی بر غیر در راه
 شایسته ای بنویسند که
 خاتم از آن راه در راه
 هر که در کوه و درای راه
 هم چون درین راه در راه
 فارسیان را که در آن
 شاه هم زبان بچند جا در راه

در سنانی که پدید آمدند از آن
 خدایو فارسی در آن راه
 در آن راه در آن راه
 هر که در کوه و درای راه

در سنانی که پدید آمدند از آن
 خدایو فارسی در آن راه
 در آن راه در آن راه
 هر که در کوه و درای راه

خوشی نصرتا کجاست در دراز کجاست
رای نهیست که از روی خوشی دراز
بپشت میبندد ز بار بار کجاست
خسته پیاد او تا در دراز کجاست
تا به طوف کردن بهشت کجاست
بسیار از وقت کجاست کجاست
بگذر از یاد و حال ماند کجاست
کس از در عسل نشسته کجاست
هر کجا ای کجاست کجاست
است در دراز تا در دراز کجاست
دار پاره می نواز کجاست کجاست

فصل کریمه در پیشش شرف او
چون بهر باره برین دراز کجاست
دالی دلایب در دراز کجاست
فقط او چه صحبت ازین دراز کجاست
شهر بند و قلع دراز کجاست
از برای کجاست کجاست
که سودم کجاست درین دراز کجاست
در معام عین خود کجاست
ای کجا در نشسته کجاست
دی شکر کجاست درین دراز کجاست
آن بر کجاست کجاست
ون جور عدوین هم در دراز کجاست

کاش درگاه از صفی دوزین
کاش دون ایچو صفت پور کجاست
نخستین صفت از کجاست کجاست
هر که در دوز در کجاست کجاست
روم کجاست چون کجاست
چون درخت درین کجاست
هوش کجاست کجاست
بست از نا مان کجاست
خانی کجاست کجاست
تا تو صدم نشسته کجاست
نموده در نه پاره کجاست
دور سالی او در دراز کجاست

تا زانی از کجاست کجاست
بیا کجاست کجاست
کشتن شام کجاست کجاست
میوه الفاظ کجاست کجاست
نصف در صد کجاست
که کجاست کجاست
جان کجاست کجاست
کمال کجاست کجاست
بودن کجاست کجاست
ش بود کجاست کجاست
بطرف مشرب طالع کجاست

بیت
 دست پر عالم غایت
 چرخ است عالم بدین
 بر کوهی غنی نیست
 که چنانکه است
 خود چشمه پیران
 نمائی بود باغ
 بزم شمع عالم
 جی بر شو در
 صیقل است کز
 کوهی غنی نیست
 که چنانکه است
 خود چشمه پیران
 نمائی بود باغ
 بزم شمع عالم
 جی بر شو در
 صیقل است کز

بیت
 بیاراید جوار سیران
 سوی فرخ ما ز تراز
 که از است
 منتهی است
 که از نور
 که در عالم
 عیان کرد
 فلک بار کرد
 زنگی در
 ارض

بیت
 خواب آید چایم
 بی نظیر
 زمین می
 بنقل
 کنای
 حکم
 جو
 بعزم
 حیل
 بقای

بیت
 از آن مراض
 از قبول
 پیوسته
 دل
 بیا
 چجاب
 در

نخایند در روی زمین خاکی بود
شاید که در جهان مصلحت بود
باز آنکه نشان دو جوهر دراز
از آن جهت است که در علم
بجا دل بسته ملک خلیان هزار
از چشم تصور را بر لب که گویا
بسیار از آن منصب علی مبارک
بدر مدار او است در وقت الا
که می گویند بر می نهند قوت
چو بنده در دیوان کباب
ز حضرت دست دراز کردند

بهر نوبه الاسلام مکه نشانند
که در مقام علم بخت ماه با ناز
اوست مقدار پر کاشی سر و سیاه
ز دلها جانب دله بود برای
راهبت یکاز از سعادت آینه
که نیک و غیر سازد بر پوران
صفیجا زین سبب چو نماند سازد
بسر درش مان افتد مابجات
نمودد حلقه که در جهان
کردن قد جا زانه هزاران
زده بود که در صفی جو خواجه
بلان دارد از هر فادیس او سیاهی
تو سلطان ظل اسفندی لاضی
بادا حل جهان از راهی هر گویا

چو بخت مکتب این می نند
پیرانش خیر الهام هم آید
نورانی نور سارید از نور
چو بخت حق حسی هم
چو چشم او را لب
بیک دفعه بود پود
موضع کوشش را هم
در اول و اسبق
صبر فغان نشانی
عشق از رخ شامان بجای
که در چشمه زلالی بود

تو کنونی که از آنی که می بندند در دست
 چنین یک جلا برنگه سلطان
 بیایی از سخن نماند که در عالم
 با فزاید آنچه از سخن او آواز
 نظام از نظم سخن نظام که در جوار
 که باشد از آن سخن که در میان
 سخن که از سخن لاف در میان
 به چون سخن در سخن آرد که در
 درین دین بود با هم که در این
 است در روز و در وقت بیرون از
 دوام می ماند از نظم سلطنت
 ملک آری که تو کنی با آن که در

ای برستی در ملک جان شد سلطان
 زمان تو خط لب من بند زمان در پستین یک
 دل صد رفت صدی که از چشم تو یک غنوه و صد ضمه از آن
 باز هم برودید بان شکر که از غنوه و صد ضمه از آن
 بسنان رفت از آن فرشته من که کوبید که عاشق
 جهان عشق است پهلوانی این طرح که در دست سخن یکی است
 بسنان بر کرد که در کم در کم که در از پیر
 نشود هیچ میلان در کوی نومی نام دارم که در از پیر
 که در پیوستن کلمات در کوی نومی نام دارم که در از پیر
 از سخن می نسوزم دارم خط از آن که در کوی نومی نام دارم که در از پیر
 باشد نظم از آن و پسر ای بی بجهان صد کوه عالم است کمی
 است که کوه با او غم از الضحاک که در آن هر کوه است کمی
 دل جان که بر بوده در کینه زرد جان آمده در آن پیلو
 یوزن است که یکین نیند در آواز جاب که در غم در در آن پیلو
 بنده نمند که یکین نیند در آواز جاب که در غم در در آن پیلو
 عدل کل کوشن آجان

هزاره فرخنده که از جلا
 آن حضرت اوستم خان و در آن
 فرخنده فرخنده و فرزند و فرزند و فرزند
 در کوه و در آن غنوه و در آن
 به علم از پیر غم خوش جان
 طالع شود از بسند فرشته در میان
 با خط مشور که در عالم است کمی
 بر کوی عالم نند و در آن
 از سخن نوران که در پیر
 در چشم که کوه و در کوه و در کوه
 در چشم که کوه و در کوه و در کوه
 بر آید به سخن جلا جان آجان

تست بکوشن کجاست
موسی که بر دبی می بخند
در ملک که خبری او روز کرد
کشتی بسیار بود در آن
باید که کار را در آن روز
روزی بر سرش میمان
ز او در آن کجاست
خواران در کجاست
در هیچ سفر نبودند
از تو کسی فرسخ
ای چای در جم جام که
در نامه تو بخوانی بابی
عشقوان

چشم و دوششید ز از دست
که علم تو که در یاد
صفت داد و در یاد
نبران سپاه تو سپید
وقت که چون چشم
بخنخی ز چشم تو
ملک چشم تو
تو آب جارت
شستوی شغلی
در نظر مردم عالم
بود بر تو جان
نورانی
صحن تو جلوه کرده
آب روی

باجم من بندت
از علاج دایه
اشک اردان
نیست بر کار
تا با سپیدان
کوی شاه
چشم سپاه
هر که گنج
دیوانه
صحن در
کولی که

قصه
 از چشم افرازش بر هر که
 از مردمی باش که در دیده از تو نماند
 بجا چون منند ز روزی در جان
 که می زیند آن می زیند
 سلطان خلق است بی پیمان
 کلاه کشد می که در بیستم
 بخم روی که در این جهان
 از لطیف با کرد ازین جان
 همچون دانه اش علی غبار
 که روی لایق است دان لایق
 ز نوزد ز نسبت سوار نیاب
 نظر از نسبت سوار نیاب
 آنجا که است ای که با حق
 تا که راه با پیمان کلان
 از هر طاعتی نماند پیمان

قصه
 تا در بر ضربی صبح تو خانه سازد
 صد جان ده در دل غم زبان درک
 تا در صبح جانم از تو گویاب
 با داری جانم از هر کس کن
این چند بیت از قصه ایست که در روزگار
 چو دیده دیدم روان دی با آتش
 که از افغان باشد میان کشت
 اگر بنامه ام از غش و در آتش
 چو غلغلی که در فرغانی دیده
 نوزد چون نغمه می دیدم دل که دارم از آن
 تا آتش که کرم کیم کیم
 که آتش که کیم کیم کیم

قصه
 که از دستم فروشت در صفا
 در کار خفا که خبر از کار
 ره جو که در غنی با غنی
 بلفظ و مرموز کلام
 تا آب است چنانم
 بگردد کین که هر کس
 بفرود غنی که کین
 خاکی که نرسد از کار
 کلان و منم کز کار
 کاره نرسد از کار
 که از قصه که در بوی
 بسیار شد که در بوی
 نیم این فصل بر خواند
 از عیب همه از عیب

سازد و نام کانی است
اسی که در میان چه
کنند و بفرمانند
سیر کردن همه
سیر کردن فرزند را در
سیر کردن سپهر
سیر کردن اسرار
انفاد و کسند ان
انفاد و کسند ان
نیز بفرمانند
از حق نموده

این که در میان چه
کنند و بفرمانند
سیر کردن همه
سیر کردن فرزند را در
سیر کردن سپهر
سیر کردن اسرار
انفاد و کسند ان
انفاد و کسند ان
نیز بفرمانند
از حق نموده

با جمع تمام اهل بیت
 که در این دنیا و آخرت
 هیچ روزی قیامت بر او
 نرسد و در آن روز
 هر کس که در دنیا
 سستی کرده و در آخرت
 نجات یافته و در آن روز
 از وی سستی کرده و در آن روز
 با ما که شدیم از هم
 جدا در آن روز
 هر کس که در دنیا
 با ما که شدیم از هم
 جدا در آن روز

غیاث‌الغیوث

سلطان مملکت بخندوی جوسید
دود و بلوی بکبک الوجب

چو خوش نشند در آغا تو خندان
دود و بلور ابراهیم سودا می جانان
که از اردو جان از اردو گون
که از شکر کان غیب آغاز
ازین سخن حکایت فرستادن
ازین سخن ادب از ادب جان گون
ازین سخن که در سخن سخن
بصدا جان لذت یک جان سخن
نشره عشق در جانان و فرخ
خزیده بصحرای قاهره سخن
دیگران با درت بزرگ

قصه

عکس ازین سخن که در منزل
عکس بود در بکبک بار بار
که کاندو کاندو بیاد سخن
خوش کاندو کاندو بیاد سخن
که فاداری ز ما می آید سخن
که چون از آب نسیه که در سخن
که از نسیه نسیه که در سخن

قصه

کرمی که بکشد دوازده بخت
نگه از این سخن چون دل مور
نگه کند از عالم فرخنده شور
نترکان جهان با کاندو از
بجز صد کلبه سخن می خندان
کیسوی سخن از این سخن
عوانی هر که ایدید بیگانه
بانه غمزه مردم فرزند سخن
بان موی پریشان گان سخن
که گفتی می صد بر بر سخن
بان با ای سخن کور آواز
که پیشش بنشیند سخن فرزند

قصه

که یکدم بر پست جان نماند
بها از صلب کله می تو خندان
دو جوهر است در جهان کور
که از آب ج در کاندو آم
یکی نایدین روی که در آم
دگر دو دید که از جای کجایم
زمن سخن که زوی می چنان
بگاری گایان کور کور کار
زبهر او نسیه که کور کور کار
که با از اجداد سخن آزار بار
که با از اجداد سخن آزار بار
که با از اجداد سخن آزار بار

دوشنب پیداری که اسیر علم
 بجای شش باقی تهنالی در غم
 من از شش بادی غم از آن مریز
 که از شش بادی شادی نیست بویوم
 از شش غمی **فایضه** رویان
 عالی سر از خوب رویان
 زود جان شش و لب بجز رویان
 ششیدن چو زنگان بویوم
 کنان غم خندان که روز
 خندان هر شش بویوم
 ششین خنده چشمتان بویوم
 بطن هر شش جان را در غم

نهانی باز شد در انار
 ز شش جان شکر بویوم
 در لطف از لب خندان
 هزاران فدا می گوید جان
 که از ز غم شیان و بجان
 خنوزیر شش تابان اکار
 دلگشنگ شش در مارا
 از محمود و ایاز **بویوم**
 شود و شش بخت بویوم
 کند راهی کردن بویوم
 کار تا خافش شش بویوم
 وفاداری تا بخند در بویوم

بفصد جان دل کس در آب
 نهاده در کمان بویوم
 ولی شش از تیر از بویوم
 که عاشق جان بود در شش
 از شش و شش **بویوم**
 بود و شش آن **فایضه** بویوم
 شش شش شش شش شش
 زدی شش شش شش شش
 شش شش شش شش شش
 شش شش شش شش شش
 که از آن بود که **فایضه** بویوم
 می رسید خارا بدل شش

که تا که که **فایضه**
 شش از شش شش شش
 از خون لعل دادان که در آب
 چراغ عالی **فایضه**
 که دادی شش شش
 شش شش شش شش
 که شش از بویوم اورا
 ز راه و ناله **فایضه**
 سر شش لعل که از بویوم
 خراشید چو زاین **فایضه**
 فادای جان **فایضه**
 سالی که راه در و **فایضه**

بدرین آورد پس از آنجا که
بیشتر آن کجاست بپوشان
کرمان این کوگردان
چو لاله غریب آن زین کجا
نمیستند سرگردان
همی در نظران عاشق
که ناله بپایان فرست
باده ناله کیف از سر سوز
چو بانگ کبریایی بر می آید
تو ای زین بی نازده نیست
گشت از تو گویم عجب
چو از تو نیست باری تو

گدشتی زین چاره پاسبان
ز چشم می سواد بپاسبان
کجایی کجایی کجایی
بودی شام زلفت آن بوی هم
بچشم زین شام زلفت آن بوی هم
گدشتی زین چاره پاسبان
باید کاروان شام از شرق
گدشتی در آب شام زین
جان فطرت بودی بوی هم
تو شام زین شام زین
گدشتی از تو گویم عجب

چو این در راه پاسبان
خی چند جا فرستاد آن
گدشتی زین چاره پاسبان
در تو بوی کجایی
یکی در غول سبیل باز کرده
یکی بند بخت سرزن ملاک
یکی اینجاست سرزن ملاک
یکی او اینجاست سرزن ملاک
همه در کجایی زین چاره پاسبان
همه ناله زین چاره پاسبان
همه میگردان زین چاره پاسبان
همه از تو گویم عجب

همه در کجایی زین چاره پاسبان
همه میگردان زین چاره پاسبان
همه از تو گویم عجب
همه در کجایی زین چاره پاسبان
همه میگردان زین چاره پاسبان
همه از تو گویم عجب
همه در کجایی زین چاره پاسبان
همه میگردان زین چاره پاسبان
همه از تو گویم عجب
همه در کجایی زین چاره پاسبان
همه میگردان زین چاره پاسبان
همه از تو گویم عجب

کف بر سره و بنی بر کف
سر خود این کیم کوشین
دو دریا ای این در آب جوش
دو نامی نذر آسمان برین
اجل صلا ز دنیا کینند
کمان کینانی جو بر دیوار
زهر کوشه کین خوشان
ز یکان چمن کین خوشان
بن کوه بعلی خوشان
راز بر سبوی کردن
بزرگ ناز خواجه
زهر سوسنهای هر دو دار

جو ز کان سخته زان نضه بارها
ز خون چمنهای زره قطره باره جو باران کبرینوز
ار بر باره فاده ز سر خود مالخت کحت
جو بار صنوبر سراج درخت بصد دیده جو پیش من گار کت
فزون گار کت بصد دیده جو پیش من گار کت
نی با پیوسته از دنیا باز جا کیم سرشان کرده کرم
کله خود ما جام گلگون شده می اصل کون آن شده
ز خون کشته ماه علامه رنگ جو از غار ز خیار
غوبان شنگ زره هر طرف خیم را باز کرد جو
چشم بنان فتنه آغاز کرد عنوان ساله کله
جو پستان ای است ناورید علمها ساله کله
علامت روز فایست شده هر مال لب بفضله
جو دمان غنای ز خونان نمان بر جوش جان کیم
هر خان در دجلو کز کند ز کسین فیه و بان شده
هوسو یا باران فغان شده

بهر از غبار کبریا کبریا
جو غبار کون خاچیت
پستان ما خیال صنوبر شده
جو بار صنوبر بار شده
کوه قنبر آسمان
مردم کوه از روی کسین
راورده خوش کسینند
از آن غنای غنای
کواکب زیوی کیم چمن
مانند چون خیم می دریا
هر دو سپه او آرزو

در کتب معتبره
 چنانکه سلطان کردین پسر
 فرزندش از کشتن شخص بر
 جنگ شده شمس سلطان
 نهاد بدی که فرزندش بفرق
 از کاه خاقان فرزندش را
 بدام خود کشید که رای
 خود مردم نامی از جنگ
 سزاقیل سوختن است در
 بخان خاقان فرزندش
 بکشان کشند که در
 بکام جهان اردار است
 چندی که جوهر کرده
 چنانکه در بزرگ راه نام

مینویسد که در کتب معتبره
 چنانکه سلطان کردین پسر
 فرزندش از کشتن شخص بر
 جنگ شده شمس سلطان
 نهاد بدی که فرزندش بفرق
 از کاه خاقان فرزندش را
 بدام خود کشید که رای
 خود مردم نامی از جنگ
 سزاقیل سوختن است در
 بخان خاقان فرزندش
 بکشان کشند که در
 بکام جهان اردار است
 چندی که جوهر کرده
 چنانکه در بزرگ راه نام

چو بود در دهنش گنجی نکر
 ز نیش لایزال که بکوه نمود عقاب
 که ای کوه ز کلکون تن علم به بند
 افاب بلند زوال استیزند لاله اسب
 پستان رسته کله ای جلیب بار است
 پیمان سپاس کس کند نباهه
 سپاه پیمان سپاس کس کند نباهه
 پیادند در قلب کاه سپاه ز دست ستوران
 غم روی شد اسمان خروش ز دست ستوران
 فکرم بر خویش بیک در خاک
 آتش فتنه بریاشده دم نامی شد اسمان
 این ابد بگوش بر خود این که بگوید
 بهایک بلند بر این هم بپوی کردی
 بیخاک شده بر این هم بپوی کردی
 سپاهای ز بر باد داره جوهر کان
 جان برین خورده چون یک

خونی بسند در جان سپاری
 سپهر علم در کشتن خون سپند
 جوئیپ از عوان بالبلند
 زود در دشت خنجر کند زنگ
 کار با جو خونی بر قطره بار
 ز خون جنبای زود در بار
 جو باران که بار در بار
 خاد افسه سر سبزین
 کل نبود ز قند کون خورشید
 ز خون ننگان زره لاله کن
 خورشید کرد آن در این
 بزمین در آن هر خطه ییز
 ز خون جو کله ای بستان

سپهر مانیک در کج باز
 بنظاره اشش مندی با نند باز
 جو فضل ستوان حق ان کشتن
 خاد افسه سر سبزین
 ستوان ز خاد کون غم
 سپهر سبزه شین کج کردیم
 ز خون من کانه مردان
 فوجبار زاده لاله اسب
 زار در سپاه در سپاس
 که نشد فیض مکتوی خفیر
 کفنه زره کجوی کج
 بر کویستارهای کاسی

ز هر پستانهای ماس کون
بصد دیده بر خوش خون مسکن
یکی که ده پهلوی اسپتیز
علم که باد بیا بان عشم
بستر زاجل بچکان سبرد
خاوه در ان عرصه هولناک
جود امان عشاق غون دل
کشیده ترکان خنجر کدار
جو سپهان طرح بجان
بلان غرق این سپ تابهای
جو مجنون در و عقل که کرده
تکف کت سلطان اقلیم جان
شده قرعه رن بروی خاک
دلبران آهین قمار شگفت
بی دیدهای نزه مردنک
تکمان رفته از خوشن و جنگ
شده خم جان طلب کرده
شده آید پای تیر خدمت
بدانپا که عکس در خان در باب
نوبانی بزین نوحه جنگ پنا
بیایساقی ان استس مزاج

بنوده جو برق درخت از خون
ز خون شت کس کجایان سوز

وله ایضا در جنگ

بسر کشتی محو مجنون علم
پستانها زخم فنده امیز تر
جو کلکهای خیمی سپر جاک جا
کله خود ترکان دران کتا
صف از نهر جاب جو مرگان
چنان کرد بر آسمان شد جباب
جو صورت که سازد در آینه
تکف مجو عاشق کج سپاس
از قلب در ملک دل نذر وان
جان مرد خود را در آینه گرفت
جو مفر اض از فری سپر بانها
نزد خم تکلمها دران طرزه جنگ
گرفه با کت نبضت خندان
پهری برده ناوک بسوی گمان
ز بس رفته نذازی مرد جنگ

ساقی نامه پیشبلی سر محمد

که بستم مبارزانی زت حول
که دار و جلاب جان امرا

نزه زار نیان خون مسکن است
در پنجه شاخ مر جان شده
ز ترکن بر آورده بر در کپاز
سپاهت کجایان میدان سوز
ز مرکان عشاق خون بر تر
سپرنای کلکون ستم منصل
پسوی سبکون شحمه نطنل باز
سپستانه اسپان ز جولان
که ره بست بر دعوت پتیا
بشی بود چون لاف ایلی سپان
جبار اسپه که زده زود و راه
جد از کت انکشت هر سینه صا
که مرگان او شکل سوزن گرفت
شده هر طرف مهرهای تکف
شده پینه شیر شت پلک
که بران شده خصم ره کرده
بد و داد بدخواه شسته آستان
یا ان سپر کون نیده پاد رکاب
بیامطر بار است آهنگ پناز
بناشمومی غافل از صام می
بد و ناز موج می لعل فم

دستم صیقل آینه دل دردم
جان شو بنی کفایت هم زبان
از درد دل جانم آتش کفن
پامطر باشو بجان غمیش
بر از دلم ناله زار دار
مرا محجول بر آفرشته
که از آتش و دلم شد کباب
بده سانی آن می که از سون
که بکب و ز باس کز دود و ف
نه بند بکس عقد آن کبر ستر
که همچون تو دار در هزاران
همانیت این تمام کستی نفسا
که سخاک را در کشیده بدم
عانت این صحنه سیرغ فر
روی عاقبت فرق چون ساختش
مردیده هرگز مکان کسپ
بهر شتر کجا یکدم آب خورد
ز نو شیر و آن شد جهان آبد
چی کور شد عاقبت خوار و غور
چه جوید نکولی کسی از جهان
که یکدم بشویم ز دل که چشم

پامطر با ساز کس ساز خود
که از خاک ایشان بر آید
که سوزم دستم ز خست پیستی
ده از نغمه مردم بهر سینه ریش
بده سانی این جام چون گلشتم
در و مرغ دل چون سمنه شد
بمن ده که پیستم بی تنه لب
نه پروای کا و علی ارم نه کی
عروس چنان زالم مردم پست
که با بل کرد بشو می و کسر
همانیت این عالم بر پوست
که چشمید با دوده نشو شما
فریدون که دل علم بر زخمت
که پرورد در زیر پر زان در
همانیت این گدازه بران بر با
روان کرده هر خط صد کار
ز زلفت کشت تاب کورد دریا
همین نامه عدلی ز نو شیر و آن
بده از خست بهرام جوین بر
مردود و آن جوان سرور
معنی تو هم نم ساز کن

روان کسی روح حریفان و
پاسانی آن آتش شوقین
شوم نسبت دهنم با یاد
مرا چون زک جان شده مار
که آتش زنده در دل و شوم
پاسانی آن روح افزایسیا
در افاده چون شمع در کاس
منه دل درین در خست سرا
جای با کسی کی بی دل خوش است
همانیت این قصر خاک نهاد
که بود است عشرت که هم برین
همانیت این از دمای دهم
همانیت این علم صحنه سلامت
بخوان کلر که برده خست
که چون عهد جوان نثار دینا
پس کند که عسری در و می کرد
بخوانم زیشان غانده نشان
اگر بود عالم ز بهرام کورند
شد آن تخت صند و خالک بر
بده پاسانی آن آدم از جام هم
دلم را بفریاد و سپاز کن

زمانی امیر دل زار شود
 بفرزند کنفی که جان پدر
 بکج صورت نادر بر مراد
 که عالم غاندومی پرست
 بکن صر جند آنکه آید بهمار
 همان گشت زار تو آید بسز
 بمن ده که هستم من کن گشت
 کمن فاش ای از ناب کمن
 قایم گرفت این مروج کلام
 خوش اندم که در بر نکاه است
 بیک جرمه مد پیش سانی شد
 از ان دیر عالی درس در برت
 که بسویش دم با دل در بند
 جان ساغری ده من مست را
 جان بخود استم که در رنج
 می از دست سانی کوز گشتم
 بلال کن از صاعین و طر
 وز ان عام عم غر نامی غاند
 پیاسانی می که خوشش بود
 جو در بیای جوشن خود می گم
 بهر چه ای که در بر من

ز حال دل من جسد دار شو
 اگر ملک عالم رود از برت
 به بینی از من شد غم گشت
 اگر خلت شد گشت زار امید
 سبحان سخاوت شود قطره
 پیاسانی آن آب ز خفا
 کوز دودم آب از یک می
 بقای درین دور کتی کجاست
 بحکم محمد علیه السلام
 پیاسانی هر او عهد بست
 ز جام ازل مستی شدم
 جریغان کرم بست لا یقبل
 بکوم خروشان بنا کبند
 که در کز نده بصد استمام
 بخیزم ز جاک کوه می که جز
 پیاسانی ان جام جمشید را
 بمن که جو خوش لب لب
 به جام و دست کرم بران
 خم خم سنج را در خورشید
 خردش که در پند جوس
 بهر چه ای که در بر من

شود دم که بشید صاحبگر
 کوز غم که خون زنده با نید
 جوشم کوز های ای لار زود
 جوی نام از تخم جنت پدید
 ز باران حمت شود سبز و زرد
 می بخوش بدخشان بیار
 پیاسیل ختم کن در سخن
 همه بست فانی و باقی حدت

پیاسانی نامه ملا هلاکت

شدیم از می سانی غم مست
 فسادم ما که پریشان دست
 که از سانی جویستن غافل اند
 پیاسانی و بر کت دست را
 که سانی که دست پیاسانم
 در ان عرصه روز شب می گم
 جنات ده ماه و خورشید را
 ز جشید جو خف فجاجی مانده
 که از نام او عم غاند نشان
 بمن ده که دست جوی گم
 بدلهای ستان خود می آورد
 بهر چه ای که در بر من

اگر بشنو و خج شد آن خروش
 کهن سال بری بقوت جوان
 ندانم که گیتی چه ندیر کرد
 جوان کن در ایام پیری مرا
 بده تا جوایش در آن کسب
 کن لطف و آبی بر آتش بریز
 پیاسانی آفتاب که دوران با
 نیشتم شان در حد آن سم
 الهی که تا پست ایام ما
 که شور افکند در کجا بجل
 بمن ده که باشد بسی از سن
 باغ جیدی که ایام کن
 بمن ده که دیگر مانده است
 ز بی تانی هشب خراب می
 پیاسانی آن جام شام زنی
 بنوتم کوری چشم رقیب
 الهی بی پانانند حیب
 بمن آتش زده از آب خنک
 جو زندان خوش است آتش خنک
 پر انجام نی خنک مانند تر
 می ده که جام بلالی ندانم

شود گرم و خوش در باد چون
 بده ناده و رخ ارغوانی کنم
 که روز جوانی سراسر بگذرد
 پیاسانی آن خسته آفتاب
 که آغز غانده است در آسم
 که خاک مرا غصه بر باد در
 بده می که آن ماه همان تا
 و کرم ناده و نقل و جام آورم
 چنین باد سم صبح و غم شام
 بمن ده که در آرزوی سراسر
 کبابی جهان شرابی چنین
 پیاسانی آن شیشه بر سر
 ز پیوزدم در جگر آبت
 خرابم بجای مراد کن
 که دار و شراب حیب الهی
 حبیبیت و ماهیت همچو ماه
 بشریط که با او باشد رقیب
 که آبی برین خاک کوشش زخم
 بیکدم تر و خشک را خنک
 پیاسانی آن ماه او در حال
 از و پر شور مسجود ماه نام

پیاسانی آن ناده ارغوان
 در ایام پیری بگوئی کنم
 بی کن تو هم و سپ کبیری
 که در بای آتش نشاند بپ
 روان در دل و لب و گلشن بریز
 دلخ دیده در آب آتش فنا
 ولی اندک اندک که تا صبحم
 بهم صبحم رانجام آورم
 پیاسانی آن تلخ مسجود کن
 کبالم کبالم کبالم کباب
 کبالم جدا از شرابم کن
 که شغی است خشنده بل آقا
 بمن ده که نی آب ناموسی
 برب خرابم آبا دکن
 بمن ده که در بخشش و حی حبیب
 رقیب پس به دل جو ابرسیا
 پیاسانی ای بوی زلف جو
 بخشک و ز خوش آتش زخم
 که از آتش فتنه در جگر بود
 نه به بکه خوشبیدر و هلال
 لب جام زین من نو بود

همان که آن ماد نور شود
بیاپانی ای کام جام و جهان
بگیرم می لعل و دم در گشتم
برین گشت کردیم ختم کلام
حرفی که جان سرخوش از نام آید
بیاپانی مهر او عهد بست
فاده بهر سنگم بخیر او
سر آن نشا ز ابو الاکرقت
جو بر می فد جن ز باد صبح
معنی کلیدی ز حضرت ساز
که مسجود می طرف کرده است
فانده در رقص جانها همه
در جاگران رنگها مسرود
بجز خون دل داد کاری مانده
کلن نه ارشیده لاله فام
که آری حی و لذت از بی بجای
اگر باجم از دولت می فروش
بجوگان موج سینه لاله کون
توان زست از بخرد کرد آری
به سگانه عیش سنگ افکند
درین قحط بال مروت اگر

که چون تر شود آن نه دل فرود
بده جام و مهرم بند بردمان
خوشی به از هر چه گوید کی
ساقی نامه ملا شمس رست
زبان در دهان جگر جام
رقم که منشوری از میگذرد
ولا در نظم نه ای بخیر
از ان بزم فرخنده و عهد
شود پر زان بهر آن مرغ
بودد پسته ربط از رسته
صغیری بر او در روز سخت
کنون هر نوایی که آمد کوش
ضرورت نه فادیم
و می ساقی نام از سر نه
گزان فیه پیازم معطر فام
ترا یک زانه باهنگ برود
بگشت کف آورده لب بر جو
اگر دور آفاق کنی بهم
بلاج ساقی و کشتی بی
پغالی که آلوده مل فسد
ماند ز کشت فوست بر

بست ما منور شود سپهر روز
که بحر حقیقی هستی فم در گشتم
لب از کفین آن به که نوید کی
نوسم ختم کنی بوسیدن السلام
خوش اندم که در صبح روز
مسجل بنو متبع ساغزنده
فی الودیه با ده بالاکرقت
نشان مدد بجهت برک تا که
شود شوق با نادر بسته با
منه و کوشه آن بلند است
از ان طره فیه الحان خوش نغمه
ز عشاق فی دل برید خروش
از ان ده غیر از جاری مانده
چو شیشه می کلن در ارد که
بجایی توای مطرب آخر کجا
مرا با خود از بخودی صد سرود
زمیدانم کوی غنچه بر
شود بحر اندوه و کرد بغم
اگر فم سخن طرح جنگ افکند
ترد نازه بر کفیت کز کل فسد
ختم می ز طاق معقوس بست

کف او طرح مقرر است
 ناشای آن دال کل به مال
 ز صافی دلان زبان او رس
 خرد زینر کنی دوستان
 جو چشم نشسته و بر خوانند
 جانیت این قصر قصر فرب
 که بر پای دستان نهادند
 بیک مداه آرنی جان فرا
 ز حمانه رو پیش بر قدم
 معنی و فانه مانند کوه
 پیش عنده الی سربانی غزل
 بود خوش از خاتم رخطه
 بباری که دل بکشد آن نوی
 معنی زین سبقتی مستعاره
 که شوم ز رخ کرد ناموس و
 پاساقتی آن لعل بک باره
 بود بهتر از کوه سبوح
 توان رخساره بهر چه داری
 بزی یکین از عرب تا عجم
 بمن ده که آبی بر آتش زخم
 بجای خرد زان تر از ماه نو

فمد ساجت در را دلیند
 به از عین خویشند و دلال
 ز دوران جو عالم آواز
 که بودند خون کل در سینه
 فلک برکت دستار بگر
 که نای سکنه ز کنگه زینب
 معنی جوی که سپهر آسم
 در بخت سرد بر دیم کش
 بمن ده که در بزم افلاک
 تر نسبت زهره مانند کوه
 خطی دارد آن طاق کوه
 که فی خط مانند از خط
 بر افروز از آن باد روی
 درین رده دارم من مستعاره
 پاساقتی آن جام کوثر است
 که با قوتت خندان کند
 معنی رک جان من اضطراب
 کسی در مقام علاج تو هست
 بمن ده که باز دی زودی
 درین صبح ببری دم زخم
 ز ابر چشم تار و مضرب عود

کل صعبه بر نشانی حسیه
 صراحی تو بر غم طرب را سپهر
 بهر قطر که کست بر داز تو
 چمن را ز دانه از استند
 نه کل مانند زان پس مانده
 همانست دست خنجر خنجر
 نوبانی بر او که آبی کشم
 پاساقتی آن باده محسوم
 قدم مانم اعرصه حاکمان
 که بر قول من چون غالی عمل
 که فی سلم مانند ستاره نو
 پاساقتی آن قدم جان تو
 که جازان است و دل را
 خرد بر زبانی از ابر جانک
 که ز دطنه بر جنبه اقیاب
 بمن ده که آن بجز چشم
 ز دست تو دارد و خوش
 پاساقتی آن نام جام جم
 با طایسیلیمان بمری
 معنی اگر شد مرغ کرو
 لب سپهر را بود تار و دبو

پایا بیازان هیچ سزا
کندست در جان کنشی
نمانی که در طالع بی زران
که دار و بجای جان امواج
منفی ز کجند از عنون
ز عیان چون من مباد کسی
بمن ده که ان حمت ذوالمن
ندیده در دیش رخ نجوخته
درین نامه بسیارند که با
الهی اگر بمشغف یکس است
کسی نیست غیر از تو فایده
از ان نرد در مع بد همی
و داع فرج جان خاطر سپد

ساقی نامه نامی شیره و آب

درین نمکه کار سینه بنم
دی بسش انا به از عالمی است
دوروزی که در بزم دورنگ
دفع و جگنی راهم ساکن
جهاز اسپا سرب نازکن
هم آواز که دان فی جنگ
سپردی که جان ناز کرده از

که از مرع ناک داند نصیب
منفی توانی که از زیر دهم
سپد نقل و جام از دهم
بمن ده که جان تازه سازم
کلیج خفا شوهر از سمنون
پسایقی آن را که هر نشان
نماند غبار غم از کون
امیر فلک رخ خضد شکن
معنی کجایی و مطرب کجا
کس از قبول تو باشد کس
الهی تویی چون کس نی کسان
که صد در و از به شود در
می معرفت بر زور جام من
بیان نشی بر روز آورم
دوروزی هم زندگانی کنم
بدست آورم از جهان کام
می و مطرب آرم و سگم
بر آوازه کنی ز عیش و با
ز جنگ نی و دفع بر آوازه کن
ذمی در سر و آرز طبر و عود
جهانی بر آوازه که دوازده

بمن ده که جایا قوت ترساک
بقوم قانون خرد بی رستم
پسایقی آن را که ریجان رخ
شاط جهان تازه سپازم
که مغلوبم ازین توانی کسی
که داور دستانی کور نشان
خلیل نسبتی صفا صوفی
امین جهان بخش خبر شکن
معنی کجایی و پسایه کجا
درین در مینای پیدا پس
چراحت پسیدت هم بر پان
الهی جو مجلس باخر سپد
که باشد باکای اجسام من
بروز از می دهنم دوازده
می آرم بکدم که عالم دمی است
که بنود مداری درین است و گل
معنی با نغمه نفس آغاز کن
کلیط شرح نوا بر کس طاق
بغاف کنی پاپ اینک را
سپرد
پاران و ورودی بر پان از
جهان می کش از او روز جا

که پستانه که بزم پیش تو پایا
 جو پانی زمانی ز بهوشم زمان
 خلاصی از دوحشت کشرتم
 پاسانی از بادیه دادم بد
 که چو شایط است و کان فرج
 بد پاسانی آن پادیه بر فتوح
 بزمن قیوح اقباب کلینم
 به پیشش و بر آن خیزدانه قدح
 بد ما ستانم غنیمت داد را
 جانم کن از بادیه بر فتوح
 درایم دزان بزرگه مت سوای
 پاسانی آن جام میندرد
 درین برزم دایوت و سنجی برت
 جو پانی ز باغ غریبا کند
 فرو ز در وانش از آبی
 چه خوش باشد آن جام کتی ما
 که دارم بسی در پیراز خمار
 قوی شد تو بی صنعه جان
 بچرخ که جولین بیایک بلند
 جو نامی می صافی غش زینم
 به ایام دست و دل ز هر چه

برون بر جان بهوشم از راز
 که از خود بجایم بجایم بحال
 که محو زوم و سپاسم از راز
 هر دو دل ناسر ادم بد
 کران بادیه زنگ ارغوانی
 که مرغ سحر و صلا می صبور
 چه پستی از ناجدلی کن
 که شد به لهای کلین منسج
 پاسانی از لطفه کام بد
 که نایبم انتم بخوابید صبح
 که ماند دوران عرصه خیم خیم
 که باشد شراب به جام درو
 بمن ده که هست پالت آدم
 اقباب از رخ اقباب کلند
 جانم کند زان می لغوز
 که مارار باید زمانی ز ما
 خمار شرابم ز بر کار برد
 ز می قوی ده بابت کلم
 چه شد با ما صبور می کنم
 بخار و خیسر هستی آتش زینم
 جز آنه دهن صاحب کاران

که صبح محشر بنام بهوش
 در او بر میخانه و حدقم
 می و ساتی کوثرم از راز
 بهر پستم ده آن ارغوانی قدح
 در ایام بهری جویست کنم
 که در جام ز لعل ناب کلینم
 به بیجا کنان شنائی کن
 فرخ بخش دهای ما نادر
 کرم کن کرم یک ده جامم
 بچوگاه محشر و خیم ز خوب
 رود از دم بهت پیچیز
 شرابی که دران روز است
 ز روز آل می پرست آدم
 دم را کند روشن از تاب می
 که از سنجیدی بست نام زرد
 پاسانی از لطفه جامی بد
 تو نام ز جان دل از برد
 که کوم بی ایمن درو مند
 باغی رفته می کنم
 صبوری کنان رفاقت
 که یابند از کام پیر و جوان

از درگاه عیسی از آن خاک
 بنده است او امان من
 در آن همه بازی فرزند
 بنده از سلطان خالی روان
 بطریقش درین نیکی سلطان
 در پیش درگاه سلطان

از آن خیمه بالای سخن بیان
 ز برای بنشین سخن بیان
 ز برای جویند کعبه کعبه
 از نشن صدایی جاننده
 که با بیان سخن در ظاهر

درین سخن با سخن زبان
 از دانه نده عهد شو
 بودم نده سوادت گزینی
 جویند سخن پیوسته
 نده بار از در گوشه اعلان

نده بار از در گوشه اعلان
 که بیاید سخن با باد
 بگویند او با باد کجا
 بود با باد در صبا کجا

سخن با سخن در میان
 که کار در هر بار در دل
 که با نام از هر سگ
 و که در هر بار در دل
 رستگاری با لب نده
 نده بار از در گوشه اعلان
 نده بار از در گوشه اعلان

سخن با سخن در میان
 که کار در هر بار در دل
 که با نام از هر سگ
 و که در هر بار در دل
 رستگاری با لب نده
 نده بار از در گوشه اعلان
 نده بار از در گوشه اعلان

سخن با سخن در میان
 که کار در هر بار در دل
 که با نام از هر سگ
 و که در هر بار در دل
 رستگاری با لب نده
 نده بار از در گوشه اعلان
 نده بار از در گوشه اعلان

زاد برید و در باراد کس
بیر با نیت عاشق نام
که چون او شوکت فتح کام
مثنی ز فرقی ز غم و فضل
بیا که در دایه بر او زد
کن ده چون گفت از خون
که در دل عابد پروردگار

نشسته خاموشی طبل از سر ساز
عوز دبا و خلک بگوش از
از وقت فراغ علاج زمانه
دیده که نیت کاشی بدارد
باید که نیت کاشی بدارد
که سبب از سر دایه ای است
جان از سر دایه ای است
نرسد و دنیا از نیت او
خطا کا لبستان قاصد نیت

عز الان خلقت تو غیبی در دنیا
تو ای که در کسوت قائم نیت
که در او کسب بالای سر
مثنی ز فرقی ز غم و فضل
بیا که در دایه بر او زد
کن ده چون گفت از خون
که در دل عابد پروردگار
نشسته خاموشی طبل از سر ساز
عوز دبا و خلک بگوش از
از وقت فراغ علاج زمانه
دیده که نیت کاشی بدارد
باید که نیت کاشی بدارد
که سبب از سر دایه ای است
جان از سر دایه ای است
نرسد و دنیا از نیت او
خطا کا لبستان قاصد نیت

عز الان خلقت تو غیبی در دنیا
تو ای که در کسوت قائم نیت
که در او کسب بالای سر
مثنی ز فرقی ز غم و فضل
بیا که در دایه بر او زد
کن ده چون گفت از خون
که در دل عابد پروردگار
نشسته خاموشی طبل از سر ساز
عوز دبا و خلک بگوش از
از وقت فراغ علاج زمانه
دیده که نیت کاشی بدارد
باید که نیت کاشی بدارد
که سبب از سر دایه ای است
جان از سر دایه ای است
نرسد و دنیا از نیت او
خطا کا لبستان قاصد نیت

بوی گلزار و دوزخ در دایه
ازه اندر نیت کاشی
نی بیرون نیت کاشی
بوی گلزار و دوزخ در دایه
ازه اندر نیت کاشی
نی بیرون نیت کاشی
بوی گلزار و دوزخ در دایه
ازه اندر نیت کاشی
نی بیرون نیت کاشی

ببین نیک سپه خان کوشان
زین میکرد مرغ بر آواز
زینج خود هر چه بود
کفایت از هر بی بود
که در سست جامه رانده چو غزل
ز ناسدی جامه خندان
که بپوشید خندان
که بپوشید خندان
بوز قاصد کو با دانی بود
عیان نشان کل از دین خود
چو قدیمان در یک جگر
سسی و سرور از دین خود
بودن و دست خیمه ز روی
ببینان

نقصم از خندان پوی بود
کف در باک خود است از این
در او پیش که از هم فرود
کف در باک خود است از این
این دو پرند که در این دو عالم
چون غم از درد صبغ و خرد
دل در صفت
شبه بکل چشم بزم
چون نال غم در استغین
دل در صفت
جوگان کلش چو بر سوز
سوی کلمه گوهر کوراست
هر کسی عصا گوهر کوراست
سوی کلمه گوهر کوراست

لکن شد با دمان با خندان
کف در باک خود است از این
زبان نام سگ
دلایش کلان جهان کسری
بران پیش کلان جهان کسری
کسی تو زان که کنش زان
بود بزم آسان تو در جهان
بود بزم آسان تو در جهان
بیاد در دست تو نیست
دل خاک پرست او نیست
محمد بیاد است در زر جا
ببینان
جو کل دوم این حکم
زبان بزم بخت کلان
تو زان بنی که کلان
بهدای گمان بی غنای
پر سر و ذرا زین
توئی که خاشاک تو
که او نبیند چون
کجا چونان تو خواسته
ببینان
چون از در در و خطه پنهان
در روزاه وقت آسان

تتمت

هوای خرابیست اندر
پیمانان کیان بگری
ران کارخان میگردند
رایبان همان بارز دیده

کجا آن کلان بود
پایان این سخن زود
این سخن گشتان
باز آن سخن

تتمت
اربع بی بی بدین سخن
که میباید ز در خرم
بگونا بگونا
که خواهد بدانی گمان

دل از خزان
که خواهد بدانی
پس از آن
که خواهد بدانی

پس از آن

صبا گفت با نامه
فردا سخن
که هر چه
جهان پروردگار

شدی بشنایان جهان
هر دل بسایمی
چون که چون
پس با کس

دی که باشد که از دوری
که بودی که
حظ فایده
دی که بشناید عالی

تتمت

کجا آن عودیان را
شاید در دور
جهان داد بر بادشان
تلفیعی

بهر زلفش زان
بجاک پس بر کشته
بدرغم که میبوی
زبان آورده

زبان آورده
اجازت
پس
که بر جویدار از دوران

ز صدف و صوبین
بنفشه
بوی ز یاد قدس
دراز کار

بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که

بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که

بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که
بوی آن که

بیاد صبا گفت درنا و زنگ
که از جو ندرت تو بیاد
ازان دردم ندید بیاد
کمانم جهان بر صبا
هنوز ای صبا از جو ندرت تو
که دوران بیاد کردار نام
صبا گفت ای نام نیک
دم از کشت ای جو ندرت تو
جهان که از بار تو نرسد
زوان زکی از جهان بیاد
کون کشته و نشتی از صفا
ز دیای چین واری کنی
کجی شد آن از لب جو ندرت

کجی بیان در کربان من
تو بودی بیاد
که افکند بار در چو ندرت
که بیست از ندرت تو
تو ای کشت از ندرت تو
بیاد صبا گفت از ندرت تو
که بیاد تو در چو ندرت
دیکم غرضت صحت ای ندرت
که خاکی با بار تو در مقام
پیش از ندرت تو در مقام
پیش از ندرت تو در مقام
پیش از ندرت تو در مقام

زاق دیار دیو بیاد جان
کشت کجی ز ندرت تو
غرضی از کشت کجی از ندرت تو
بیاد تو در ندرت تو
تجان نشوی کجی در ندرت تو
بود خاک که بی ندرت تو
تا چو ندرت تو در ندرت تو
بود ندرت تو از ندرت تو
پسند که از ندرت تو
تخم ندرت تو کجی بیاد
زبان جهانی کجی بیاد
که چو ندرت تو در ندرت تو
نی از ندرت تو در ندرت تو

از ندرت تو بیاد کجی
همه سالک بیاد کجی
باز دیار تو کجی بیاد
کجی که در کجی بیاد
بود هیچ بیاد تو
باز خود ندانم بیاد تو
کجی بیاد تو کجی بیاد
تا بی بی از ندرت تو
نبالی بیاد تو کجی بیاد
چو ندرت تو از ندرت تو
بوف بیاد تو در ندرت تو
که ما دوست ما دیگر ای ندرت
در جهان در ندرت تو کجی

تغیث

بگفت از پند و عقوبت ز
بوحاشی تو که من آیی
کری هم جوی صورت کزین
نیاری جوی جسمی ششیدن

مگر ای بی که در صورت زانی
دوین این دو خود کبریا
چو از حق خفت در میان
نیاید کس پهلای بستان

تغیث

که مانند از نور عالم نشانی
بگفتی که کلک کز زبات
که چون از چار دیواری جانی
بوارش من صلواتی بگویم

بایستد که در فرمانی را
بجان شکر ز سحر او کار
بناومدیم که در حق
بمانم که ز تو نشانی

ز تو خشم که بگویم که زین
خشم ز سوز عشق که کوی
که سوز ز عشق که کوی
درین فیه که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

تغیث

که او را در دو عالم کجا
آید از آن مطلق و شکر ز
ولی از عاشقی که کز تو
زنا می اندازد زین بی نشانی

ز در دست نامد دست تا
بمی خاند کس که کزین
که خالی از ذکر است که کزین
تا جو اهل ان عشق نشانی

عجب بل و بود و نه خواه
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

تغیث

بگفتی که جسد کار زانی
غم عشق و دور ز تو
مبین عشق در دوزخ جان
سب از عشق و کز تو جان

که از بر خفت کار زانی
بلوغ اول الف بی جان
ز تو آن در پیش خورشید
خشمم که ز روی بی جان

که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین
که با بند در سلوک کزین

بگفتی که کلک کز زبات
که چون از چار دیواری جانی
بوارش من صلواتی بگویم
بایستد که در فرمانی را

بجان شکر ز سحر او کار
بناومدیم که در حق
بمانم که ز تو نشانی
ز تو خشم که بگویم که زین

خشم ز سوز عشق که کوی
که سوز ز عشق که کوی
درین فیه که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی
ختم شکر که کوی

که جامی چون شکر می آید
بسیار روی کن و دور
سبک روی کن و دور
نه در عصیان زانی و سنا

که گوید از کجاست آغا

۴۸۴۲

رباعی
آرزوست ز غم بیایا می
وز طلعت خورشیدم بر آرزوست
مادست دل ز آرزوستم
مغش کبر سر از آرزوستی
رباعی
ای دل شوق من چه بود
عاشق شد جان برون کجای
در کجا مادی در زمین
ما جان دل بسته گشت
رباعی
ای بود در میان شادکام
کردون ز سده نبرد عالم
کنند که ز کوی در میان
ما از دل ز دیده بسیارم

رباعی
ای غریب که عشق از دل است
این غنچه فلک کیم کیم با بی
تخت زین طعانت در روز
ز اینست که قاتل کیم است
رباعی
دل خنده زلف با تو کنم
جان چاکر لعل بد تو کنم
گر با من زین شسته زاری
صد جان آرم بود ز آرزوستم
رباعی
ای بود جهان لعل کلام
و باقی با شرح از غنچه
کلمت کلمت بر صفت
در کلمه از عشق در سوزگ

رباعی
ای غنچه فلک غلام کار تو
ولی بدید غنچه غم در غنچه تو
بستم خود زین غم جا تو
رباعی
بی تو بچشم من دل خست را
این جان کیم کیم با تو
انصاف بد کردی کیم
با تو دل جان ما ز غنچه را
رباعی
ایم بر آرزوستم
وصل غم بود و جود جان
بستم ز غم ز حال
بستم که حال غم بود جان

غزل
رباعی

چو که از کوه سحران صلاه فرست
 در کوه سحران صلاه فرست
 چو که از کوه سحران صلاه فرست
 در کوه سحران صلاه فرست
 چو که از کوه سحران صلاه فرست
 در کوه سحران صلاه فرست

<p> رباعی ای سپاس تو در محبت نور روح عالم خود در کربین سور اندیشه وصل قامت سپید چو پاییزین فکر کرد دور ای که اندام یک جز نور کردی بیایی در حال خراب بندگان کسری کار ز برورد ایمت نشین باز بخشای گناه با بچه کسری رباعی در نیمه یکستان دگر نمی سپیدم وز دیدن بندگان می سپیدم </p>	<p> رباعی با که چشمی ز باغیان شنیدم کل ای جل جلاله تو چشمیدم بیایی فی اوردی زنده در بهی کی بیم فی زندگی زنده مشتقی کی بیم در سن کبری ای در جهان کائنات در سن کبری ای در جهان کائنات بیایی جان تمام فوتم تو بار آوردم صدوا فعه دور دور از آوردم کسری کرده آورد جهان آوردی دست می رسوز کله کله آوردم </p>	<p> رباعی در دل ز لطف تو نشان با بار در راه تو گشته در جهان با بار </p>
---	--	--

در کوه سحران صلاه فرست
 در کوه سحران صلاه فرست

بار اول

بیای از اینت
 بیای از اینت

بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت

بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت
 بیای از اینت

غزل

ای عشق منم خطت با من
این حرف نشد زان اول
کارم بپوشیدم و با من
خود عقل منم از کار
تا شمس را ندانم از نظر
لطف تو فرو می کرد زین
ای شیخ که کز زبان
شکایت ز کلام تو
کنز بسوی است شای
لوی قانطریست عجب

جان بودم که از مستی
ز نالی باشی تا خزان
عاشقانه دانه درون
ز خاکش زلال بود
بغی خود کار که این
خوابم ز دران هر که
سک کوئی تویم هر
دلیم با در کلاف
بازی غم گم تو
درد کعبه است از
رخت عجب است از
به تنهایی جی
نوم چون صحران
نیزم

که میباید از خدمت سربازی
مخزن زلف قطاب بخت می کشد مارا

بنا
لب لب زلف تو گلزار ما
موم نمخت ضمن شکر و اولاد ما

بوز و وصل تو ز رخسارم
که نسیم بر صبره ایام در اولاد ما

بر پستان تو نهار و دورم
پیوه خواب چایز آه اولاد ما

ز تو دوری شمرنده با جان
تکلف

خود دره زینت در کوی تو
مخزن زلف قطاب بخت می کشد مارا

که سحر سبک ندارد سر اولاد ما
جو کلج نصف زلف جابد کار کج

بهر کجا در زنی وقت از سپ اولاد ما
بهر کجا در زنی وقت از سپ اولاد ما

بنا
جایی که بودی تا ما بیدار
تا به در شکر حق که گدای کردیم

دینت است که سلطنت ز تو
دینت است که سلطنت ز تو

نیدارم چو غنای غنای غنای
فدایارم تو سید با باز شادمانی

که ام غنوه که در هم پر غار غایت
که ام غنوه که در هم پر غار غایت

درد من ز دریاغ که این است
درد من ز دریاغ که این است

نوشته با بی باغی را غایت
نوشته با بی باغی را غایت

والا لعل بصل غلام و مدد سید
تا خشت خرابی که ام در خرابیت
ز غایت غنای غنای غنای
با گل که ام غنای غنای غنای

آن غنای غنای غنای غنای
عاقبت چون در ساید دارد بود ما
آن غنای غنای غنای غنای
عاقبت چون در ساید دارد بود ما
آن غنای غنای غنای غنای
عاقبت چون در ساید دارد بود ما
آن غنای غنای غنای غنای
عاقبت چون در ساید دارد بود ما

هر چه که غنای غنای غنای
هر چه که غنای غنای غنای

درد من ز دریاغ که این است
درد من ز دریاغ که این است

ازین کلان غنای غنای غنای
ازین کلان غنای غنای غنای

چو غنای غنای غنای غنای
چو غنای غنای غنای غنای

چو غنای غنای غنای غنای
چو غنای غنای غنای غنای

چو غنای غنای غنای غنای
چو غنای غنای غنای غنای

سوی آن سپیدیم بسیار
خوارش نوان کف در جان بسیار
که وضع هر دو فانی می
در آنجا عجب اگر فضا
بلخ بود بر فصل وردیجا
دلمه نور احمد وقت

جود فاق علی انفسه بسیار
نیای عارض ساقی هزار آید
بجم در کلن کشند گلزار
جواز بیان حسن کمال
لکا شب بجزان گایفایت

هر کس هست چه در غم خورشید
سخن پارسی است در آرزوی کوفت
زوراق فضل دفتر زین کوفت
فراغ نماید من علی او است
دار است می آید بگوئی روزی
چهاره فوری است که هر از فوری
باز پس آن بیکدیگر کشیم
باز بزموعی قفسه با دل آن
جای بی هم بودی بر سر
قصه

عزیز است فاد در این سوزان
باز بجم در فغان اعلی که با باریت
دشمنی من که در کلک کج خوار
بیزدی روزی شب زان نام باجو
بر لب عالم می بین آن امان خوار
بجم نمودارند غمخیزان روزی
تا خود این دوست نصیبی به سوز
قصه

من بیکدیگر نمودم کجا باران
هر که پیدا جان کنان که بیا کجا
کوئی صد جان کشند خورشید
بجم از سینه زینش آن کار کرب
کنند ام عام چون چشم خیر کجا
کوئی در ضمیر غم که کج این
تا جمعی علی می طرب خوار این
قصه

استند ز دستان خدایان
گشت در غم غمی بر سر
باید بود و کام هزار آید با
بسی خود من آن برودم
خانی نشاید این کار کج
بجم کاله من صد هزار

حسرت

باید که که او سبزی بر سر
چو بود و که که نگاه داشته
م ای بی نیازی و بیغنی
درین نامه زین می که خال از
دانشنامه
زفاک کاله من صد هزار

کسب و خردش از آنست که در این
 کلامه به هر چه از آنست که در این
 بین که کار جهان بی باک است
 حکم عقل درین کار است
 ثلاث علم
 زین بی غی در جهان بود
 زین علم

در این بر فراوانی از آنست که در این
 دنیا که در این جهان است
 هیچ در دنیا نیست که در این
 چنین که حافظ است از آنست که در این

و ایضا
 کسب و خردش از آنست که در این
 کلامه به هر چه از آنست که در این
 بین که کار جهان بی باک است
 حکم عقل درین کار است
 ثلاث علم
 زین بی غی در جهان بود
 زین علم

تمه
 در این بر فراوانی از آنست که در این
 دنیا که در این جهان است
 هیچ در دنیا نیست که در این
 چنین که حافظ است از آنست که در این

قصه
 در این بر فراوانی از آنست که در این
 دنیا که در این جهان است
 هیچ در دنیا نیست که در این
 چنین که حافظ است از آنست که در این

و
 در این بر فراوانی از آنست که در این
 دنیا که در این جهان است
 هیچ در دنیا نیست که در این
 چنین که حافظ است از آنست که در این

که در این بر فراوانی از آنست که در این
 دنیا که در این جهان است
 هیچ در دنیا نیست که در این
 چنین که حافظ است از آنست که در این

با بنده بر یکدیگر آن دروا
 حیف باشد که درین راه مجروح
 بر روی بطلوتت منم که
 سحر و جادو نیست اما سحر است که
 آنکه ما ازین میجویم منم که
 همه طهارت از زبان او درود را
 به یکش است که بر روی است

چند بر او دردی که از این
 تا در دردی که از این
 ساقی دردی که از این
 زلف زان دردی که از این
 زلف دردی که از این
 سینه دردی که از این
 کل دردی که از این

<p> تم درود مشق چون آنکس جان تو را زکوی تو چون آنکس بی برید چسبایی خورشید است بود در دار و دانی بر او باد بی بی از دیده چون بخت جا که کام دل در با بی بر او زلف دردی که از این سینه دردی که از این </p>	<p> تس خاطر بخت است که تو میکت دل در او سپارد از این جهان عشق عشق که در نوبت می بودی تو یافت کل غم از این چندین صغی خار بیوی تو زلفت جز باران زنده کن کینه ها زنده می تو میکت </p>	<p> تج از غم عطف خود است بل در چون خاطر عطف موی میکت بس چرخ تو شوکی در دو از این پیمان در هر دو استغنی میکت جلد از این جانی که از این کل دی تو میکت کل دردی که از این </p>
--	--	--

زلف دردی که از این
 سینه دردی که از این
 کل دردی که از این
 زلف دردی که از این
 سینه دردی که از این
 کل دردی که از این

عفو از او که گویند در دنیا
 سنگ عظام در قفسه است
 که به تنه و دلت را دردی
 که راه را یاد کند و دل را
 کامیاب و از تنه آن دردی
 زین دیار بیامان بود
 زین دیار بیامان بود

عفو از او که گویند در دنیا
 سنگ عظام در قفسه است
 که به تنه و دلت را دردی
 که راه را یاد کند و دل را
 کامیاب و از تنه آن دردی
 زین دیار بیامان بود
 زین دیار بیامان بود

باغ منور است حال در دست خندان
 زین باران من است که در دلم
 در صبح هر که بر آید
 ز یاد زین جیب خنده که در دلم
 در این کم از عنوان خنده که در دلم
 جاکم بود در دل خنده که در دلم
 کین سوز در دل که از آرزو خنده که در دلم

زار زاری می شود در این کوه
 شوان کشته سید پیران
 نه حج ضایع عجم کشته
 تا کی بر یک فوبان بر دردی
 می پرسیم که جایی در عجم کشته
 من خشم منم غم خود بود که خنده که در دلم
 هر سر سوزن کین زینانی در دلم

از غم غم ز یاد و فغانی در دلم
 درستی معذور خارج بود
 که در من کین کشته
 که بقصد جان تو چندی بود که جانی
 طالب صلح بودی که جانی
 من جبار می خود خنده که در دلم
 کوشه شجری حال تو ای در دلم
 بر خست خود غم کشته که در دلم

کبودی رخ از دلم سنگ عظام
 ز افغان گل دره افغان از دلم
 تو هم دریند خیر آن شتی
 زاناد است که هر کس در کفایت
 شتی خود تو افغانی بودی
 نشسته عاشق غمیده روی بودی
 زاناد

نصف

ناله بد جبر از فلک کلاه کند
اگر نویسد خراج اعراب پیش
ز عیب و بخت در ضوآن اصل
میان نکند لکن و کوی سید
ز سر کارانی تو نم ای قبیض
سخت بود و نه فرزند از بار
و کرم بایز نیست قدر تو
و کرم بایز نیست قدر تو

دوم بفرج کسک حال کسک
ز کوی نو چون اشک بای بود
چسب کجی فخر پیش کسک
بسیار بود و در دایه بود
کرامت مال در باب بود
بدرست تابش زینت
سرو دایه در بوقی بود

ز کجی خیار و زنجیر دایه
باید روز و زنده کسک
دو صد و هشتاد و پنج
اصحی اسرار
زین پر استند از کسک
که چون باد و چون
شده در کاه کجی
دایه عمده بود

فخر است ای که زینت ای
تقیه کسک
مرا بوی سیکر در دایه
کسک کسک
مجموعه سبک است
که درون بود چای
افکار زینت آن خط سبک

زان بود و میکند سر دار
شدی ز نقشه غافل ایام
جاش غافل از وضعی که بر کار
ای اصل زینت و سبک
دو خرم سبک است
طیوان که در دایه
می در دایه بود

جایی بر آن نیست
بندت عهد عام
ایستخوان از صف
نخسکین از قب
دراظر از صف
که بر بالای شیره

درد پاره کل خون صفت
این سینه را سینه حریف
صدان زخم چسبند
کردند بازم زده بود سینه
زیاد که سینه را سینه
رفتن صفت بود که سینه
دردی که سینه را سینه

دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه

دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه

دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه
دردی که سینه را سینه

در ۳
 اندم پست کبوتری چون هم
 خیزد زینت که چون آید چون هم
 دست در حلقه آید خرد او را
 من دووانه ازین بر زمین
 و که بر باد زنی مهری کردی
 نو بیار بر تو ای سخن
 که من پست باد و کلکون
 کرمین پست باد و کلکون
 کرمین پست باد و کلکون

<p> قصه که بودی ز نو تو در کلکون کار داد و خوشی که بر باد نهادی دی که طوفان هم گشود ز باد باد هم از نسل خاند و طوفان پست بی توئی که ز دل بر تو خیزد که در کسرم اولی خاند نهادی است ما از تو کی با اجاب کرد بلکه پند ز ما کرد در بار نهادی </p>	<p> تمه بوی غنیمت طرب از لاله کلکون اصفی بوی هم جو او با نهادی قصه یک سیر طرب است عالمی دارد عجب سوای طربش قابل غنیمت که می خنم در آن کلکون که ای اصفی غنیمت می دارد ما نم گشت زینت الجولم ز غنیمت </p>	<p> نقد چه هم بگردد هم جا ز سر می دارد خدا ازین سخن بیست دارد ز بهر یک صوبی با جو طرب دل تو گویم کلکون می دارد ما که مجال اصفی عالمی دارد که مجال اصفی عالمی دارد که مجال اصفی عالمی دارد که مجال اصفی عالمی دارد </p>
---	---	---

این کلمه می
 که در کسرم اولی خاند نهادی
 است ما از تو کی با اجاب کرد
 بلکه پند ز ما کرد در بار نهادی
 که بودی ز نو تو در کلکون
 کار داد و خوشی که بر باد نهادی
 دی که طوفان هم گشود ز باد
 باد هم از نسل خاند و طوفان پست
 بی توئی که ز دل بر تو خیزد
 که در کسرم اولی خاند نهادی
 است ما از تو کی با اجاب کرد
 بلکه پند ز ما کرد در بار نهادی

شرم از حرکت فضا
 عاقبت هر چه
 اصفی غنیمت طرب
 که ز کلکون جهان
 ز کلمه در ایامی
 که در کلکون جهان
 ز کلمه در ایامی

کلمه در ایامی
 که در کلکون جهان
 ز کلمه در ایامی

در کسکه او بر سر کوه قرار می نمود
در انجا نشانی از کوه قرار می نمود
که از کسکه کوهانی در دور او دیده او را
می بینید از کوه دور او دیده او را
نی تو خست نیست بر خست از بی بدین

این کوه از طرف اراک و کوه در
نیست و کوه صید باره قول کوه در
هر زمان کوه کوه در بی بی
سراوان بکنند و کوه کوه
بانی شهاب است

باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در

باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در

باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در

جواب در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در

باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در
باز در کوه صید باره کوه در
کوه در کوه در کوه در کوه در

مجاز در سال من استخوان
 که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

که در این منم از خاویز آن
 در و جانی که کمان من
 خاویزی که در کمان من
 از آنرا که خاویز در کمان

نقد

خود را که کار و در بر جان کنم
ز آفتابی زار نشوئی مضطرب
لطیفی نگردد که حکایت از آن
نیاید که بر غیر تو سر راه
مردم از سگت بندارم نمی
جندش غم فراز بود
چند غم فراز بود

بجز آن غم نیستی

که غم زب غده جان اندر
باشی نظرش کن ز غم زوار
درد و غم در جانش توش
که غم زب غم نیستی زوار

سینه ام بر بکلیه یاران
از سینه ام بر بکلیه یاران
از سینه ام بر بکلیه یاران
از سینه ام بر بکلیه یاران

که بودند جوانان
که بودند جوانان
که بودند جوانان
که بودند جوانان

شعر

بود او را زبان بجز در زبان
دو تایی بود تا می آید موی را
جیف و صوفی که آن کیوتی
بجز آن غم نیستی

از او که باشد در آن گفت که
در غم باشد غم نیستی
دل که در آن غم نیستی
دل که در آن غم نیستی

شعر موی

جان سگت که بر غیر تو
آرد تو هم یک جوی علی اصل بود
ششم از سر سیم سبب جرت می
در هر سگی زدم خود و الا بقا
در مقامی نمانت دل شیدا می
کار که در دل آن سگ جان در

دشمنی از دست تو در آن بود
لا اله الا انت و انت الاله
خویشتر خود را که در آن بود
خویشتر خود را که در آن بود

نقد

که آفتاب محبت سگت
سینه او عرق آلود نیست
که سگت یک تایی سگت
دل ز غم تو آید و سگت
که غیر سگی بزور است خدا
شمار محبت تو از آن سگت

بزرگ صحت سگت در جانت
بزرگ صحت سگت در جانت
بزرگ صحت سگت در جانت
بزرگ صحت سگت در جانت

ایضا
که در آن غم نیستی
که در آن غم نیستی
که در آن غم نیستی
که در آن غم نیستی

چنان تو بودی که در فکرت نشین
 عازم جان آفرین
 چون شد در سر زود بود درین
 اوله **الوصفا**
 که سوز خاد صافی و کوه خوار
 ز سر زاری کل کاران کرد
 که گشته تو با دل همه جاندار

کوبید اصل گوید که در فکرت نشین
 شادم کوبید از تو که گشته
 امروز در که هم ضرارم کوی
 ای حال که تو گفت با کس تو می گوی
 دل و بدین بیان بر سر من نوی

تیم
 باشنایانی پی شای قالی کشند
 هر یک که در سودای او دار جان کشند
 در جانب جوارش کج می کشند
 همچون شرفی از غور در کار کشند
 دل غم و در شرفش نه جان سر کار کشند
خود را به شای جان
 باز سر که کشم شایم ز هم را
 شایم که با کج پایم در هم را
 شایم که با کج پایم در هم را

ز
 بدون آشته در شای جان کشند
 ز داغ جان دو لبم می دردی کشند
 جو ز قطره و در او آنت کشند
 محبت دهنش را جان نمانم کشند
 نمی توان که می شایم شایم کشند
 غایای شایم شایم شایم کشند
 صبر بیان نوشتن یک شکر تو کشند
ولی
 ای سویی شیر بر لبم در

ف
 وی ای کجا با عشق بخندم در
 هزار دینیت در آید کوی
 از لب که می بیند بی دردم
 که یکو سینه عشق می کشند
 صلیحی است شایم شایم کشند
 شب بار که در دل می کشند
 می کشد گشت کجای کوی
ف
 در دل دم غم خاک در نور می کشند

کند از کس می بود در آید کوی
 با او در سر و روی کجاست ازین
والوصفا
 غم و در شرفش نه جان سر کار کشند
 دل غم و در شرفش نه جان سر کار کشند
 دل غم و در شرفش نه جان سر کار کشند

چون از لب نیست بل نمانم
 که بعد از از برت می کشند
 که با این با شایم شایم کشند
 دم آخرت شایم شایم کشند
 که در آن وقت از او دم در کوی
 تو که قبولی از می کشند
 که

در احوال

فصل
 در بیان آنکه در هر روز یکبار
 هر یک از اینها را بخورد
 میباید و بسیار سودمند است
 که در هر روز یکبار
 هر یک از اینها را بخورد
 میباید و بسیار سودمند است

<p> فصل در بیان آنکه در هر روز یکبار هر یک از اینها را بخورد میباید و بسیار سودمند است </p>	<p> فصل در بیان آنکه در هر روز یکبار هر یک از اینها را بخورد میباید و بسیار سودمند است </p>	<p> فصل در بیان آنکه در هر روز یکبار هر یک از اینها را بخورد میباید و بسیار سودمند است </p>
---	---	---

فصل
 در بیان آنکه در هر روز یکبار
 هر یک از اینها را بخورد
 میباید و بسیار سودمند است

در احوال
 در بیان آنکه در هر روز یکبار
 هر یک از اینها را بخورد
 میباید و بسیار سودمند است

کتابت نام در راه در راه در راه
چهارمین کتابت نام در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه

الف
فوقینده برنامی شش منزل
الف بنسبت با نام خانجالت
منع کل عمل غم در میان شش
بنسبت بر با هر طرف منزل
جداد که تو عالم دینی پیروی
ز جانش تقصیر به انتقال
مرا بر بار بار در حال مجرب
جان که در وقت شکر منزل
کوه که نامی در کتابت عالی

ب
شفا که کا پی پی پی پی
نقش خالص تو می در شش
خون منجمی هم که پی پی پی
بار با با با با با با با با
از آب چشم که با که در شش
با در کت شش پی پی پی
پی پی پی پی پی پی پی پی
چونش آن کار با با با با با
این سخن است که می گویند

ج
سکون از قرب خالص خود
هرگز کسی که با با با با با
دیوانه کرده در راه در راه
آن که شش نشو با با با با با
زبان می هر چشم فانی که در
چون شش در زمانه با با با با
پی پی پی پی پی پی پی پی
از قافیه پی پی پی پی پی پی
باش که در کت که در پی پی پی

د
کتابت نام در راه در راه در راه
چهارمین کتابت نام در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه

کتابت نام در راه در راه در راه
چهارمین کتابت نام در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه
کتابت نام در راه در راه در راه

مقامات هندی
که در این مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

بین بصورت چنان که شکل
در این مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

در این مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

خان را با او شوق سرگشته
که فراع از خود در دستش بود
مقامات هندی
مقامات هندی

مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی
مقامات هندی

ای کس که در این عالم
 جان منی کربان نه جان
 لاله زار این عالم
 دل از این کس کرد و در
 یاد هر چند زمان داد
 غم از صفتی که این کس
 ای کس که در این عالم
 جان منی کربان نه جان
 لاله زار این عالم
 دل از این کس کرد و در
 یاد هر چند زمان داد
 غم از صفتی که این کس

بیم صلاح است
 ای کس که در این عالم
 جان منی کربان نه جان
 لاله زار این عالم
 دل از این کس کرد و در
 یاد هر چند زمان داد
 غم از صفتی که این کس

قصه
 فزون است از نعمت ازین جهان
 کسای غمی که در این جهان
 مودت بر پیشانی تو زدم
 در ذراع جدایی خانی تو گفتم
 بیوادی که در این جهان
 کز صبر نهی که در این جهان
 بخون هم که در این جهان
 مریخ نور سوز از آن که در این جهان
 جان منی کربان نه جان

قصه
 بودم از است جگر و نهادی چون
 نصیب این کس که در این جهان
 بجز آن تو دل شد کس که در این جهان
 عیب بود این کس که در این جهان
 کز صبر نهی که در این جهان
 بشویش که در این جهان
 تو چشم که در این جهان
 بزخم عین که در این جهان
 بدین از جگر که در این جهان

قصه
 بر سر آمد و نهی که در این جهان
 از دل غم غم غم غم غم غم غم
 کز غم هر چه از در غم غم غم
 نهی که در این جهان
 چشم که در این جهان
 مریخ که در این جهان
 کاشم و دل که در این جهان
 است در زلف تو که در این جهان
 جان منی کربان نه جان

عاشق تو بودی در دل کس
 دیش تو صفا کردم در دل کس
 کس که در این جهان
 کس که در این جهان

بیم صلاح است
 ای کس که در این عالم
 جان منی کربان نه جان
 لاله زار این عالم
 دل از این کس کرد و در
 یاد هر چند زمان داد
 غم از صفتی که این کس
 ای کس که در این عالم
 جان منی کربان نه جان
 لاله زار این عالم
 دل از این کس کرد و در
 یاد هر چند زمان داد
 غم از صفتی که این کس

ای کس که نشاید عالم یکس
ماشک کوی میان غم بود

شعاع کاسه
یک کوبه که با به نام تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

ای کس که نشاید عالم یکس
ماشک کوی میان غم بود
باید که از کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

بیت
نویز به نعل شانی نایب است
اضطرابی نیست درت بود را نایب

هیچ کاسی بر نیستی زینت نظر
زارش کاسی در عالمی تو ای خلایق

در تنهایی لب لعل می دردت
و اصلی بود در سر زینت تو ای خلایق

بیشتر یک کوه خورده از آن
بیشتر یک کوه خورده از آن

بیت
ای که از روی دیده مردم برود
بیشتر یک کوه خورده از آن

بیت
جانم از بلب بلبش پای است
تا جویسغ برینتی طلب کنی

ایکس کی بر سبیل جوی کوی
جانم فدای غم کوی کوی

فروسی با باره خواهی کوی
فغانی تا بیم کوی

لغی از کوشش که از بند بوی
ان ایستنی است کوی کوی

دل فتنه سپین تر شتی شد جان کوی
ای صبر باز که درنده بجای کوی

بیت
ای بخلی که بر جانم خورنی
باید که از کوشش با هم تو را بد

بیت
ای بخلی که بر جانم خورنی
باید که از کوشش با هم تو را بد

دوران از زنده را که در نیستی
بیشتر یک کوه خورده از آن

فردا که در کوشش کوی
زلفت کند که کوشش کوی

باش که روی صبر کوی
باید که از کوشش با هم تو را بد

خاتم کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

بخت هر صبح از آن خود کوی
باید که از کوشش با هم تو را بد

انجان تا کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

باید که از کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

باید که از کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

باید که از کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

کلایب کرده از دوزخ نایب
باید که از کوشش با هم تو را بد

باید که از کوشش با هم تو را بد
باید که از کوشش با هم تو را بد

هم در بعد از این پند بکن خزان
کوهی که او را خسته افروز
کوهی که او را خسته افروز
کوهی که او را خسته افروز
کوهی که او را خسته افروز

سوی دردم کز آن زود زاری
کزان که در آن طوفان زار
سپهری که در آن طوفان زار
زود زاری در آن طوفان زار

بیان از غم و آتش کرم است
که با خنق و غم بهار است
خواجه که چشم به جرم کرد
سوی طرد کند کافر و پیکار

کرمی که در آن کرم مجاز
خضر به نظر تو دید و نوشت
ز غلبت تو نهان کرد و آواز
از دیکه که کرم تو نام خاکی

سلطان حسن الصغری بود
زینوی او در پرده بود
که در دل بود از غم و آرزو
بست پیوسته ای بای و آرزو
کشت خرد ز شوق این غنچه
بوی پیوسته بود فایه

خزین که در آن کاشی
ببردی که از غم از عشق
که در غم و کرب او با باد شد
ز نوید می عهد پیوسته بود
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد

از آن که در آن کاشی
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد

جایعت شاد و تابان علم
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد
که در غم و کرب او با باد شد

کشم نطفه کا سحری آن فادید
 کون آن دمی گوشه چشم
 دلای نطفه کا فرزند
 مازمیشوی کوی چشم
 رب ای دل کوی چشم
 نبی بالی ازین شایسته است
 رخ داغ ریزه ازین چشم
 کوه طاق در زمین شد کوه

نغمه
 جبرئیل که در دوزخ از عاز
 جبرئیل که در دوزخ از عاز
 ای بدو چه فریاد ازین
 ای بدو چه فریاد ازین

نغمه
 او هر طرف که بر آن جان
 ای جبرئیل که در دوزخ از عاز
 ای بدو چه فریاد ازین
 ای بدو چه فریاد ازین

نغمه
 آن بیک چشم زینت کبریا
 ای جبرئیل که در دوزخ از عاز
 ای بدو چه فریاد ازین
 ای بدو چه فریاد ازین

نغمه
 کوه طاق در زمین شد کوه
 ای بدو چه فریاد ازین
 ای بدو چه فریاد ازین

باز به نام تو
 کلمه تو که در دوزخ از عاز
 ای بدو چه فریاد ازین
 ای بدو چه فریاد ازین

از دست کرم کارداران کوی
باید که در این راه و جانان
باید که در این راه و جانان
باید که در این راه و جانان

فد هر دو دست چون در راه
باید که در این راه و جانان
باید که در این راه و جانان
باید که در این راه و جانان

چون که لاله زار از نازکی
خاش سبب کی بود بر لاله زار
تالی درون سرخ چشم خورشید
سازم جهان چون کس در کار

شیران دو بویغی بعد سال
صفی کزین دست دم نهاد سال
ای قریب است زلفش چو کشت
ماند عود در آن شکله لاله زار

قصیده
کج نامدار و صفی
تو هم شمس رخ ز قوس
جو کردی پی سپهر از زرق
جای سینه نظیر جلال
تو هم در پیش بر بزم
چون کشت زانغ سینه
زبان کس در کمالی
بهر چه در این راه و جانان

قصیده
بیت کشت از من چون
این قدر کشت کار کمال
از هر شکلی فانیست
سنبه از او چو عشق
سین نظیر از چشم تو
نقش غیب از این رخ
بهر چه در این راه و جانان

قصیده
در بزم عشق من در کمال
باز که کس در سخن
بهر چه در این راه و جانان
بهر چه در این راه و جانان
بهر چه در این راه و جانان
بهر چه در این راه و جانان

در بزم میدی که با هم
روز و شب کس با هم
در بزم میدی که با هم
روز و شب کس با هم

تیم
 خردم که امروز هم کمال
 از زبان بندهم قیام ها امروز
 هر چه در راه و در میان هوشان
 نهد دل ای دردی چو پیکر توید
 ای کمان بر که گم کردی کدو را

در اصل
 اگر چه از غم و فاقه دور است
 هنوز چشم خجالت پیشانیست
 چون نفس دل خود را در کونم
 خنده کف قد و کل در آب است

بیا بی حضورت بجا آید
 تو فکر که در ضمیر وجودت
 از کس که در کون آن است
 باز آن کس که آن است
 بزم غم و غم از خون کشی
 که شدند تو تاملت با این

اول اینست
 در دو غمی که در روزی که
 از خون آن ترسیم بود روزی که
 بیا در غمی که ای دیویشک
 فزونی یافت که در آنده

تیم بود ای عشق بخون منم کرد فریاد صفت عشق در جگر کانی فریاد کرد که شکر کوه که کرد منم که چشمی بسوی نظم نظر از دست مانع زد و عالم جهان جسم منم عاقبت از بر خراب بجز غمی داد و در خود خراب انرا غم منم جانت از غمی	تیم بن حاضره صبحی عالم منم کرد غم همان ارض زده شرف از من برید در آن کاش می خفم دراز پیوستم که شرح بجا در کوه در کار کف عشق منم جانی خزانگی علی داد و در غم که که بر سر لطف و کاه	تیم بگر که تو بیگانه کردی جان از ازل طغی نوا امیداری ام که منم زلف نوا امیداری ام فانی منم که مردم هزار کوه که بین این سید که کوی ناری ام ناری نونی سودا می در کوی خون بر کرد
--	---	--

تیم
 در دو غمی که در روزی که
 از خون آن ترسیم بود روزی که
 بیا در غمی که ای دیویشک
 فزونی یافت که در آنده

ساقی را بر سر
 ای که بر سر است
 چون بگذری بپوار به کوچه
 نامم بر سر سندان که با کجا
 در کرم شستیان در کرم شستیان
 رفیقان ایام قهر کوفته

<p> تعبیر که پیشش محو است چنان گوید از ترا بیاییم منم نصیحت بنویز از ترا که در عالم ظاهر کرده که در دین کند که در عالم ظاهر کرده که در دین کند </p>	<p> تعبیر که پیشش محو است چنان گوید از ترا بیاییم منم نصیحت بنویز از ترا که در عالم ظاهر کرده که در دین کند که در عالم ظاهر کرده که در دین کند </p>	<p> تعبیر که پیشش محو است چنان گوید از ترا بیاییم منم نصیحت بنویز از ترا که در عالم ظاهر کرده که در دین کند که در عالم ظاهر کرده که در دین کند </p>	<p> تعبیر که پیشش محو است چنان گوید از ترا بیاییم منم نصیحت بنویز از ترا که در عالم ظاهر کرده که در دین کند که در عالم ظاهر کرده که در دین کند </p>
--	--	--	--

در کرم شستیان در کرم شستیان
 رفیقان ایام قهر کوفته
 ز نو بگذر دل کی نه طغیان کند
 از محراب عافیت بگردان
 سستی بیخافند نه بر کسیان
 ز زلف خطارم بطور
 خدا گویی که افتاد دور از این
 سانی ز دستم رازی بود دور
 کورن کو خوار بر سر زاری
 از این تو خواهم از کجای
تعبیر

ای شاخ کلنجور که در شستیان
 بر دلب خطی از ترا شستیان
 فدت بر باد هفت تنه
 در باروان از الفصدیه
 نشون سبکی می شستیان
 نه به چشم در لعل شستیان
 بیوان نشون از ترا شستیان

بوجود رساند و فرمود
از دولت حاصل از این طرح
و بر وجهی با بر وجهی
چند کوی کوی

بخواستند که ما می برید
بخت امید که ما می برید
غم دلبران مخوف ما برید
غم دلبران می برید

ای کار و وضعی که برید
ای مع عالم روی تو کار می
ای روی نیستند که برید
پسوست غم از این که برید
با عاشقان نیست در بند
بنویسند که بر این سبب
در این کار که برید بی
چراغی و باد که برید

سپوزد از سر و در و در
ای سوزی هم بودی
صدق در سر نیست که برید
دیوانی نمی بود در
جاده بود بر که برید
بر کوهین من بود که برید
چون که برید از اصفهان

از سر و در و در و در
این در کار و هم
از سر و در و در و در
اینست بی لب که برید
کشته از رخ و شسته
بویای رخ و قامت
از سر و در و در و در

که جان غم در برید
زید و آن طفل که برید
بستم پیش پویای برید
جوخ بر سر زید و جانی
چو قورق از زید می برید
که در روز و در و در
عاشق است که برید
نظرانم می برید

که خوشی که برید
بستار در ز تو
بم که برید
بم که برید

ای صبح
بم که برید
بم که برید

Handwritten marginal notes on the right edge of the page, including the number ۲۲۵.

Handwritten text at the top of the page, including the number ۲۲۵ and various lines of script.

Handwritten text in the right-hand column, starting with 'بسم الله الرحمن الرحيم' and continuing with several lines of script.

Handwritten text in the middle column, starting with 'بسم الله الرحمن الرحيم' and continuing with several lines of script.

Handwritten text in the left-hand column, starting with 'بسم الله الرحمن الرحيم' and continuing with several lines of script.

Handwritten text in the far-left column, starting with 'بسم الله الرحمن الرحيم' and continuing with several lines of script.

Handwritten text at the bottom of the page, including the number ۲۲۵ and various lines of script.

شاهزادی
منج جزو شاهزادگان است

کوشش مردم از دست کشیدند
که شکست خوردند و از این برکنار
پس بر جوی برپا زدند و در آن
از وجود خردان کنی ندیدم در حال

که گویم شوم از سخت نهیهای خود
بسیج جان و ز خشم خوار خود
بخیز از شمع دل سوختی در میان
که با او در کرب و غم در کار خود

شاهزادگان
باز در میان قوم بودی بالارده
کسی که نشانی از دست نماند
بسیار پیشه نمودند در کجا
بیت از عطف آن کوی پندار

لاش از شیشه ای از زینت
کاران از نظر دست برین
کنند در میان باغ و بوستان
ایم بسایه کوی

شاهزادگان
عشوه معارفت کجا غم کجا
دست نهاد در میان می هم در کرب
جلوه او دل بر لب
عجایب در این عالم دیده فراوان
شکست از کوه کوه خنده راه کرد
هم خنده اشکی در سینه
بخت نماند رو سینه اش

شاهزادگان
بسیار عالم بالا فرستادند
در وقت و در غم و در غم
در این سینه بود خونی و شعله
که خواجه ای با این محبت شایسته
که در آن شستند و زده کوی

شاهزادگان
که شادان در این دشت
بسیار از مردمی بود که جان بود
که خندان را که هیچ نمی گوی
که خندان را که هیچ نمی گوی
که خندان را که هیچ نمی گوی

در کجا با غم و در دست
سلطان پادشاه غم و در دست
بسیار از مردمی بود که جان بود
که خندان را که هیچ نمی گوی

دردش ز درد از دلش زود بود
ز ناله و فریاد و ز دردش زود بود
حکایت است ناله و فریاد
از دیده ها اغوازان فرمود
بدان برین دروغ زود بود
کز ناله و فریاد و ز دردش زود بود

نمذرای شب خنک هم نمائند
بدر بر جان این چنین غم نمائند
نشستم در پدید کشیدم غم نمائند
شکر زنده باز من غم نمائند
فانده بجان شکستن
چو پیش کشم آن که من
شیرین از غم نیست از غم
سلاطین ز غم نمائند
عمالی نماید که آن نمائند
از آن روزی که آن نمائند

طوبی و فرود بی او داد و کسین
که بیخ از او که ز کز زود
نمذ صد لا در
وصل کجا و با کجا چون شب بیدند
فراش تا بندار طبع کجا بندند
دل تو دارد آرزو از سر زود
زین عشق که این آرزو زود

آه که غم من غم خوش است
از غم و درد و غم زود
هم غم بود و غم زود
نزد بایک کجا زود
مردم چه جز از کار زود
لیبای نام که در غم زود

بدر کجا بود و غم زود
ای بیخ زود و غم زود
ایضا که زود که زود
عشق زود و غم زود
عشق زود و غم زود
مردم که کجا زود
این طره بن که زود
صد ارضای غم زود

زین عشق که این آرزو زود
مردم که کجا زود
این طره بن که زود
صد ارضای غم زود
زین عشق که این آرزو زود
مردم که کجا زود
این طره بن که زود
صد ارضای غم زود

ای دل ز کلف که نشویند زین
 دل به جلودان دسرو می کشد
 مگذار که بیلی و دوزخ را درین
 با او درسه و زنی کلک ازین

<p> تقدیر در غم غم غم غم غم غم غم هر غم غم غم غم غم غم غم لب لب لب لب لب لب لب لب ای غم غم غم غم غم غم غم تو غم غم غم غم غم غم غم </p>	<p> تقدیر بگو که ناز تو ام دست غم غم گرم مجال کلک می بود زبان کلک کلک کلک کلک کلک کلک کلک لب لب لب لب لب لب لب لب هزار بار که می کشی کلک کلک که جو در دم زود قصه از آن </p>	<p> تقدیر ای غم غم غم غم غم غم غم یاد آن کلک ز غم غم غم غم با دو عهد و دو غم غم غم غم تو ز کلک من آن غم غم غم غم جسمت آن غم غم غم غم غم می تو آن غم غم غم غم غم وضعی ای غم غم غم غم غم </p>
--	--	---

این غم غم غم غم غم غم غم
 در هر دل غم غم غم غم غم
 ای غم غم غم غم غم غم غم
 هر که غم غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم غم

او را
 میخندم و دل خالی می
 با او درسه و زنی کلک ازین

بجا کاره ای که
 جفا به هم سخن از زبان
 که با من نشاید سخن
 دم آخرت من سخن
 که بعد از آخرت نبوی

زین غم غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم غم

ای غم غم غم غم غم غم
 در هر دل غم غم غم غم
 ای غم غم غم غم غم غم
 هر که غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم

بسیار غلط است که بگویند که خود را
 در هر کس که در هر کس که در هر کس که
 با فضل تالی جانم نظر از این
 و شخصی دوم از دروغان بگوید از
 راضی و خشن در همه مردم است
 و در هر کس که در هر کس که در هر کس که

نیم
 قافیه کاری که در هر کس که در هر کس که
 قصه می خوردن شکر بر او برسد
 خود و صفای تو بگوید و نیز از آن
 تا شکر تو می
 که هر نظر چه
 که بنا بر من یک یک حافظان
 علی ای سعادتی
 و در پندار می نمی خشم خود را

نیم
 باد که بر خاک که در هر کس که در هر کس که
 می خورد و او می که در هر کس که در هر کس که
 و شخصی بودند هم در هر کس که در هر کس که
 خواهر از من که در هر کس که در هر کس که
 گرفت رنگ خون دل و جلال
 زین می تو خرم خون دل و جلال
 نه از دست خود که در هر کس که در هر کس که

نیم
 که لاله سینه و در هر کس که در هر کس که
 صفای خاطر ندان بر طبع خانه
 پیرو که در هر کس که در هر کس که
 خفت بر یکدیگر و در هر کس که در هر کس که
 از دست که در هر کس که در هر کس که
 چگونه تو بکنی و شخصی از بیاد
 که کرده اند با او در از اولیاد
نیم

بسیار غلط است که بگویند که خود را
 در هر کس که در هر کس که در هر کس که
 با فضل تالی جانم نظر از این
 و شخصی دوم از دروغان بگوید از
 راضی و خشن در همه مردم است
 و در هر کس که در هر کس که در هر کس که

بسیار غلط است که بگویند که خود را
 در هر کس که در هر کس که در هر کس که
 با فضل تالی جانم نظر از این
 و شخصی دوم از دروغان بگوید از
 راضی و خشن در همه مردم است
 و در هر کس که در هر کس که در هر کس که

باغ عاشقی کی گل دور کی گلزار
 محبت بر سر کوی توام با جا
 بسویت و ذوق می آرد
 که چشم ز سر راه تو نرسد
 سر از سلسله صفای تو می آرد
 دست کردم در آن کوه
 بنیاس قوی شدت
 دایمی

بنال در می گویند عاشقانی
 که در این عالم کوی تو
 کفتم و این چنین با تو
 درین اودی کی کفری کل
 آن کربت صلی

رضای
 چون او در جدایی بر عشق جان آن
می

ای از گشته خنده که جان آن
 انوش و ن فتنه ایان آن
 ای کینه ساز عود بر دوازده
 زنی در دین صفی که ایان
 ای از رویه که آفتاب آن
 هر نام عشق آشتون قتل آن
 روزی که آبی از نالی خان مع
 در غریب دل مع صلیک
 ای هر چه آید در دنیا آن

نم
 ایضا راسله ضبان لایب است
 تا درین سلسله از جنس
 همچو صلی شده حال بون
 که خاطر که در حال شب که
د

نم
 که در میان دل سپاسد جان
 جای عشق نشتر مانع
 و کم نشویم چون در
 دار کار کنان که
 بگو که فتنه شب پر
 دار بر صراط است در
 بطالع کوی کوسار است
د

م
 اینها که غنای زلب فتنه آن
 ز هم اجل نشویم جوان
 هر وقت که پیمان کن
 در کوشه دست شایان
 غم شب که در رخ و در
 ازین که در ای مسیاق
 ناله جو که در ای از
 کرد در دل نور و چکان
د

ای از رویه که آفتاب آن
 هر نام عشق آشتون قتل آن
 روزی که آبی از نالی خان مع
 در غریب دل مع صلیک
 ای هر چه آید در دنیا آن

دش

قالی ردم که چنین فارغ و پی
نام نماند من زبان آورد کسی که کسی
باری که در دست کباری کند
کسی بخواند و صحتی در کسی
بارت است هر وقت نباری
تو چون نماند

قصه

دعا که در ایندراج در بخان
صدیوسف که کشیدند از جان
خون که بچک از لعل چون می
زخم کلان ده با آن بیست
بیلی و کس نیست بر مانده خطه
کام دل و زان شکر پستان
بنوعی داده منع مدنی از خانه

قصه

که با این صبح به نوا کشیدند
بنوعی چون صبح آید از او زان
که در اولت که نماند بود
تو کشتن غم از زبان او
که با از روی غالی میدید
زبان که کشیدند
ولی شاد که بخود می
و کجا ز حال که کجا بر برم

قصه

خبر آنکه دارم از نظر و عده
چو در غار با آنکه در دلت
چو در غم شمش خانی تو زلف دراز
تو با آنجا بر می آید
من از آن شب میسوزم چو شعله بار
من فدا و چون جان تو بروی
که خال آن که کجا بر برم

دستان خوب که می بود
تا می که بی برت کجا
و چنین بود چنان که
فاطمه را چون کند غم خورده

سپید

تو که بر سر ایام میدانی
که درم نام نماند
فاطمه انضفال با آن
تند زنی که در کلام
با او و عمری غم از خانه
او منتقل نمودن من
منضال از
منضال از
منضال از

۶۴ ۹۹
نام سید محمد رسول الله

سپید

بنوعی در آن عمده کار
پی بر جلاله و پایی
بسته زان
تو که بر سر ایام
تو که بر سر ایام
تو که بر سر ایام

با تو شکر آن عکمه پیرانی که
 از نامه خود خود را بر من
 غیر از هر که آن را بر من
 با تو شکر آن عکمه پیرانی که
 از نامه خود خود را بر من
 غیر از هر که آن را بر من

کاش آن شود در عمارت
 جانم و جانم در عمارت
 که در عمارت جانم
 کاش آن شود در عمارت
 جانم و جانم در عمارت
 که در عمارت جانم

از دل خيال روی پیران
 و زینب آرزوی پیران
 که در دل خيال روی پیران
 و زینب آرزوی پیران
 که در دل خيال روی پیران
 و زینب آرزوی پیران

با جان بخت جوی پیران
 دل در گنج روی پیران
 هیچ از گنج روی پیران
 با جان بخت جوی پیران
 دل در گنج روی پیران
 هیچ از گنج روی پیران

لوح در خانه پیران
 چشم بکسب از غم پیران
 آب جباران کسب از غم پیران
 لوح در خانه پیران
 چشم بکسب از غم پیران
 آب جباران کسب از غم پیران

در عمارت جانم
 کاش آن شود در عمارت
 جانم و جانم در عمارت
 که در عمارت جانم
 کاش آن شود در عمارت
 جانم و جانم در عمارت
 که در عمارت جانم

با تو شکر آن عکمه پیرانی که
 از نامه خود خود را بر من
 غیر از هر که آن را بر من
 با تو شکر آن عکمه پیرانی که
 از نامه خود خود را بر من
 غیر از هر که آن را بر من

خاک در دست بخت جویندگان آبرو
 در مان در دم دل کند در نو
 کمان در دهان که از دیدن را
 بیداری از غافلون بود بازم
 با نسیبی در از از روز و بخت
 روز غنیمت که با شب جوان آبرو

جان ز ناب می نهد حاضران کلگون
 که نندازد این نیش فک بر این
 مبارای غلبان کلک است بر این
 چو در از روی بی بود بر این
 قنار از روی بی بود بر این
 چو جانت بیست از این است بر این
 چو ناز از این است بر این
 که سازد بهای غم غم غم غم غم
 نیشد جو غم غم غم غم غم غم

طیبا جا در رخسار از سر که در آن
 مغوار بیک خود دست که غنچه آن
 بود در همه نسیب است ای کامیابی
 بنیاد نم من چه بود بسیار جان
 بهر مجلس نامی خرم از این کسب
 غلزار در سپهر کلک آن در آن
 نسیب می دم آرمی قندی در آن
 غلزار بر این نسیب در آن از آن

چو در دست از این روزی
 که در دست از این روزی

فایده این است که در این روزی

سینه

درین کتب
که در سینه
است

درین کتب
که در سینه
است

درین کتب
که در سینه
است

بای
سکلی را با سینه مجال
دل بجزین زبان تو شوق لال
بین یاد و دنیا بود هر کز حال
منی ریا نشسته من در آن لال
ای ای شوق و طلبی تو
تو طلبت غلظت طلبی تو
گر زین سینه من نبود
طاهر شوق در حال سینه بود
ای غیر ای سوسوی سوسوی تو
عالمی شوق در سینه تو
دیوم هم طالبان و طلبان از سینه تو
ان طلبی تو در سینه تو سینه تو

رباعیه
میتکه جان ما رفت و ما که بود
کی در دم تو رفتی من از بود
بیت
میتکه جان ما رفت و ما که بود
از دامن از کج گویا بود
دسام بود بود در راه
علا هر دو بود بود در راه
جوا
اولی تو که با سینه تو
آتش جانان در کین تو
آتش تو در لعل تو
بجا اولاد با سینه تو

رباعیه
ارسم علم جان تو که شد
صدوقه سوز در حال حاصل
هر آنکه شوقی مرا در تو
کقطره در حلقه در سینه تو
سجای
دل تو من غصبت نشانی
چشم من غصبت نشانی
بناز تو در لعل تو
کجای که در لعل تو

است از سر بدین پنج نویسیه
طوری بین کتبه در کتب فرست
در کتب از سر مخطوطه از ایام
سکونت روزی می نویسم
نیز حافظت نو خطی بود
ز آنکه این نید به این کتب

و در هر دو
چا صحره و حواصط
و ساد و ک
حواصط و ک
رغم کرم
حالی که در ایام
رابع در کار عالم کار

ضمیمه ای
ضمیمه ای
و در هر دو
رمان در هر دو
و در هر دو

این صفت است در روز اول
تو فاقن از فتنه و شر
چ هر گز از بد به بد در داد
چ شفت نید به بد
دختر از همه شکست و صل
بر از همه بد و او بد
اینها را همه نیت
قوت در آن همه را هر که

گفتم این صفت طایفه اند
گفت این صفت کمال خدی
گفت این صفت این دنیا
گفتم این صفت کمال خدی
گفت هر دو در هر دو
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی

گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی
گفتم این صفت کمال خدی
گفت این صفت کمال خدی

نویسیه
نویسیه

در کمال کمال
 در سخن غیبی کلامی که
 در الی است
 پیوسته ای طره
 اندیشه آجال تو چرخانی آورد
 غنوی جانی خدای
 صبر و صفا
 در سخن غیبی کلامی که
 در الی است
 پیوسته ای طره
 اندیشه آجال تو چرخانی آورد
 غنوی جانی خدای

<p> در کمال کمال در سخن غیبی کلامی که در الی است پیوسته ای طره اندیشه آجال تو چرخانی آورد غنوی جانی خدای </p>	<p> در کمال کمال در سخن غیبی کلامی که در الی است پیوسته ای طره اندیشه آجال تو چرخانی آورد غنوی جانی خدای </p>	<p> در کمال کمال در سخن غیبی کلامی که در الی است پیوسته ای طره اندیشه آجال تو چرخانی آورد غنوی جانی خدای </p>
--	--	--

در کمال کمال
 در سخن غیبی کلامی که
 در الی است
 پیوسته ای طره
 اندیشه آجال تو چرخانی آورد
 غنوی جانی خدای
 صبر و صفا
 در سخن غیبی کلامی که
 در الی است
 پیوسته ای طره
 اندیشه آجال تو چرخانی آورد
 غنوی جانی خدای

در کمال کمال
 در سخن غیبی کلامی که
 در الی است
 پیوسته ای طره
 اندیشه آجال تو چرخانی آورد
 غنوی جانی خدای

سخ زاده لایح کوی
 که خواجه کمال طوطی دعا کردند
 که مصیبت باران بر این
 خواجه امام تبریزی زان
 که در عین سراسر مسکن
 چاره چشم نفع رسانید
 زان زلف اشک زنده کرد

<p>فخر خیزد علی کرد شویم ندای جانی که از اسرار کیم نظاره بنوازان و جان نیک منصب فایضی که بود یار که در دلی شوق هیچ نیست که در دلی مجال نمی گزید بیر از غمی بیست جنبی بر زده جان نیک سدی که ام سوز که یکبار</p>	<p>صداش نماند که در عالمی منهد است دامن شوقی است سخ آفری بلب روانی در دنیا که سوز زاری که بر بند بود رخ ز سوزن شب بیر از غمی بیست تاج نصیب نفع علی است دوزخ است که در نصیب مملی بصیرتی که از غیب</p>	<p>کان شوق را طوقی فایضی منصب بی بی ملامت را است زبری می کرد بر سر هم آورد شوق نیک بیر از غمی بیست تا غم خور ز نغمات جان چشم جان ز دور که است مجدد کباب خان بخش جان کباب</p>
--	--	---

سخ زاده لایح کوی
 که خواجه کمال طوطی دعا کردند
 که مصیبت باران بر این
 خواجه امام تبریزی زان
 که در عین سراسر مسکن
 چاره چشم نفع رسانید
 زان زلف اشک زنده کرد

خان شکر دارم که برود
 زنده در ده عالم نیکو
غاری قفس کوی
 دل بسیم به نام تو جان نیک

سخ زاده لایح کوی
 که خواجه کمال طوطی دعا کردند
 که مصیبت باران بر این
 خواجه امام تبریزی زان
 که در عین سراسر مسکن
 چاره چشم نفع رسانید
 زان زلف اشک زنده کرد

دو دم از هر پسته یکی روغن
 نیم از چغندر بادیه روغن
 از زینک روغن
 چهارم پسته روغن
 از اجنک روغن
 از کرم روغن
 از کرم روغن

قوی
 دل جان ز بیاضات کند
 همین که از صبح بخورد

<p>علم کمال است که در وقت دراز جوین فروزم فکر مختر بهانه زنی فکری می چویند زانی نمی چویند کرم فرشتجات آن عالمی چو شمشیر آن آید مختر بی خبری است</p>	<p>علم صبر بامید و در دل شود بجز در وقت که در کجا مختر بی خبری است علم بیاد آمدنت یاد بود آنکس ز جان قرار زود در کجاست مختر فریب کمال آنست</p>	<p>علم که جایت از تو نام علم این که از کجاست بجز در وقت که در کجا علم بیاد آمدنت یاد بود آنکس ز جان قرار زود در کجاست علم فریب کمال آنست</p>
---	---	---

علم
 زنده که در دل شک می
 جویده روی تو بسند
علم
 شرد یک قطره در بزم
 این به در بنور غمی
علم
 تو از جیب جیبی
 این است که در جیب
 تا نظر که در غم کز است

علم
 چون کافرانست بیخ قضای
 که با خیر فغانه فانی
علم
 بدلی که از کافرانست
 بنور آنست که از کافرانست
علم
 در آن سطلی که غازی

س ۵۰

در بار کجی بوی من می کشی
 غم کورانم از افغان غاری سیده
 بعد از این شسته شو کجی غاری
ناخفته در آب
 تیغ سینه کجی غاری بریز
 کتک در وجه زبا بکت با جگر
فیض یک کلمه است

رضی عن مددی خان افغان
 که از روی او اسب غم زبانی زد
شکر شکر
 صد سال کتک بکنند از جگر بکنند
 بگرم جدیت که نصیب می رسد

خوف
 ای جان فدای من هر که از روی من
 زنی بوم از روی من بمان
مردم در وقت
 بیفای آن که نصیب من
 چه بگویم خود را کجا بود

که آن گاه از روی آسمان بود
سایه
 با همه کس از روی آسمان
 با همه کس در آن گاه کند
سایه
 در حال که پس در آن گاه کند
سایه
 بنمای جو کند از روی آسمان

<p>۱ بکند که گوید که غم جگر آه جانو جانو جانو در پیش کار داد آه جانو جانو در پیش کار داد بیا بیا که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند بیا بیا که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند</p>	<p>۲ از اضطراب که نامم که بار افغان در جگر این کجی بیا بیا که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند بیا بیا که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند</p>	<p>۳ یک بر شکر چینی حیات که پیمان در کجی غم جگر ضرب ضرب که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند ضرب ضرب که در چشم من می نشیند که در چشم من می نشیند</p>
--	---	--

در دی جان که در هر جان نه دارم باک غیرت خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

دی و شش
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم
 دردی که در جان خودم دارم

نور جبین بلوئی

شود در این قضایات مجنون بودن

زنگات و فوج بر سر سینه

بزرگ تو بشویم ز پیر

<p>باز غوغای مجربش از عازم که تو هوشی غایب باز غوغای مجربش از عازم که تو هوشی غایب باز غوغای مجربش از عازم که تو هوشی غایب</p>	<p>بگذری مدعی غم خود در این مقام کز غم خود بگذری مدعی غم خود در این مقام کز غم خود بگذری مدعی غم خود در این مقام کز غم خود</p>	<p>بخت فوجش حال غیب بیدار در آن شد که ما بود بخت فوجش حال غیب بیدار در آن شد که ما بود بخت فوجش حال غیب بیدار در آن شد که ما بود</p>
--	--	--

بصاحتش بر آن طرف کرد
کلی فضا تا کوشی آن عالم
ز ناله کسی که با تو هم
درانی بشد اگر کینه
خیال طایفه بی بی است
مخاطب تو در جهان که
فان اهد کلینا

که کرم فوجم ز تو

اجل نفسی آن شب فراق

باز غوغای مجربش از عازم که تو هوشی غایب

فان اهد کلینا

کرم نیند و کافر بر او
باز فرست
که از کرم کلای بی او
بهر فاسدان کرم و کرم
طهر کرم

شسته در پستان زین کرم
تا کرم کلای بی او
باز فرست
که از کرم کلای بی او
بهر فاسدان کرم و کرم
طهر کرم

کجا باشد نشان با او
فک بردار و بر جگر او
بهر جگر شک در دهن
شک کلای در شک در دهن
عزای در دهن کرم در دهن
کرم شک کلای در دهن

در کرم بود کرم کلای
جفت در دهن کرم کلای
آه از آن کرم در دهن
فندار در دهن کرم کلای
توق بحد در دهن کرم کلای
سبک در دهن کرم کلای
مکنی در دهن کرم کلای

در می بنیاد و کرم کلای
سبکی از شک در دهن
قلمی کرم کلای در دهن
که جرم او در دهن کرم کلای
توق وصل صبر در دهن
و عدده دیدار در دهن
میرزا احمد در دهن

کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن

کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن
کرم کلای در دهن

تتمت در روز شنبه اول جمادی الثانی کلاه
 ترسم بر کلاه تو از میانج و
ای از بی بی از بی بی
 آرزوی چو می آید که بخندد در ملک
 در آن عالمی که در آن عالم جا بود
بی بی بی بی بی

<p>که ای لاله عشقت بر سر ز چو که وقت دل را بسای او و با جان بی بی بی بی بی صفی که جان می آید می شود بن از بن من کمان بی بی بی بی بی در چشم که خیال چون از وقت بسنم که بیاید بی بی بی بی بی</p>	<p>که ای بی بی بی بی بی که ای بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بد و در وقت بخت بی بی بی بی بی چنان تو به جا در گویند اجل که بر او بی بی بی بی بی با هم خست سال امید می براه از دریا بر آید</p>	<p>که ای بی بی بی بی بی که ای بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی نام ز در وصلم یک بی بی بی بی بی کف ناله می توان هزار سال که در عالم بی بی بی بی بی در عرصه خست بجان در آن شب بجان کند در</p>
---	---	--

که ای بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی
 از من می آید پس گمان
 به آینه که در خاک من چون
بی بی بی بی بی
 بی بی بی بی بی
 بی بی بی بی بی
 بی بی بی بی بی
 بی بی بی بی بی

که سوختنم بر آن چو در آن
بی بی بی بی بی
 که دیدم ز یک در آن جا
بی بی بی بی بی
 که دیدم ز یک در آن جا
بی بی بی بی بی
 که دیدم ز یک در آن جا
بی بی بی بی بی

که ای بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی
 که ای بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی
 که ای بی بی بی بی بی
بی بی بی بی بی

تیم تر مقدم در میان کوی
نون فخر عدلیم نمنان کوی
قیس بن علی را
تاوه نام دو جزه
شهرت غزه جلی
اطمی نمن نمن
از روی پیش دارم
از روی

صبوحان زان
که سرگردان
ایستی یک
خود زان
که سرگردان
ایستی یک

گاه که کز تو باطن من
باغی بگو که در انجان
تا ز جگر کوی که صد جان
بهر پاک عیالوس فانی

شهرت بنی
آه از آن چه می بود
می رود و در پیش
بهر پاک عیالوس فانی

می بود دل شعور از ان
احمال کز کوی
ولی در وقت
اوت از وقت
که ز دراری کوی
از ر خاطر من
تا ز غالی تو

ای بد جود از نون دارم
نویسیم سخن کجاست
و ای
توخ بر که ز جان
پوست صحت
غازی بودم
غازی بودم

کیم بر روی کوی
غازی بنی
و ای
وقط طهارت
انقر کاران
ان خلاق
که موعی از آن

عاشق
می رسد از راه مطولی
اجابت نازد از استقبال
مولانا خلی است

بنا بر زفت او ای جل مایه مکه
که جان هر چه درم زبرد کردن
دردن بر جان می شود از کج
کسی از زخم تو سر زده چون
تو با آن شوم بر آنکه بسک صلیح
ختم تو ز زمین نهند تو را

<p>مهر از تو صبح اگر نغمه زنده کرد هوای کوی تو مگر در صبح دل ای صبح عالی است بدین صبح زبانه را بنا بر مطلق ملک تو را در کوه غازی فتنه بخون بود تا غلبه بر تربیت بخون بود کند از بد کرد بود از تو ای صبح</p>	<p>د دو زنیان ای صبح جان بود ای مخلص سید ارای صبح ختم شریف یافت غوغای صبح از آنکه بود کوی تو در درون کی میکند از بد کرد بود دشمنی سازد هر کس که بود</p>	<p>نم با وی که از تو کین در صبح فواجب خضر اسرار و آن شمشیر بار و دیگر ختمه حیوان زود خضر شغم ختمی کجای ختم زنده از تو ای صبح ک</p>	<p>فواجب شما از درستان ای صبح ای صبح نیاید از تو فواجب فواجب ای صاحب کای سرت ای صبح تسبی واری نهاد پیمان صدا می که جوید با تو نصرت از این ختمه ختم ختم پستی علیه لاری زین کالی سوزان</p>
--	--	--	--

نمونه زفت که با او است
وله نور الله پاک شده
هر که با بد بود از شمشیر
کلی که در کوه بود از شمشیر
ختم پستی علیه لاری
نمونه زفت که با او است

ای صبح واری نهاد

که تیر پاری و در شمشیر می دم
 که کار کار یاد در شمشیر می دم
 در قرن کی از دست شمشیر می دم
 قویا من کار ما کاری می دم
 بر روی قتل یاد هم در شمشیر
 و از **شعر** **شعر** **شعر**
 توخ خود می پیما در زمان می دم

شکای
 ز درد جو جان بدین
 ز درد جو جان بدین
 ز درد جو جان بدین

شکای
 زان خون که فلک در جا بود
 زان خون که فلک در جا بود
 زان خون که فلک در جا بود

<p> م از آنی که در شمشیر می دم جای مغز بخت در شمشیر می دم شکای در روز و در کل در شمشیر می دم زان خودی چه باشد در شمشیر می دم شکای زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود </p>	<p> م که بخت هم نشانی که در شمشیر می دم که بخت هم نشانی که در شمشیر می دم شکای من طالع کجاست و خاتم زود خاتم زود من کجاست و خاتم زود شکای زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود </p>	<p> م که شاید از شمشیر می دم که شاید از شمشیر می دم شکای زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود زان خون که فلک در جا بود </p>
---	---	--

که در شمشیر می دم
 که در شمشیر می دم

کف برق تا روی جان را **فازین سپید**
 چهره کوه پسته دردی از آنرا
 اسان بربست **سپید**
 زنی از نه چشم چنان کوه **سپید**
 ایستاده روی خود **سپید**

کف برق تا روی جان را
 چهره کوه پسته دردی از آنرا
 اسان بربست
 زنی از نه چشم چنان کوه
 ایستاده روی خود

کف برق تا روی جان را
 چهره کوه پسته دردی از آنرا
 اسان بربست
 زنی از نه چشم چنان کوه
 ایستاده روی خود

کف برق تا روی جان را
 چهره کوه پسته دردی از آنرا
 اسان بربست
 زنی از نه چشم چنان کوه
 ایستاده روی خود

<p> سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری </p>	<p> سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری </p>	<p> سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری سپید ای تو عالمی است که در دنیا از غیب بجز خود دوری </p>
---	---	---

کف برق تا روی جان را **فازین سپید**
 چهره کوه پسته دردی از آنرا
 اسان بربست **سپید**
 زنی از نه چشم چنان کوه **سپید**
 ایستاده روی خود **سپید**

کاش دوزخ را با فرزندمان هاجیم
ای تو غم از این دوزخ بجزو
دوزخ کجاست از این غم
غم و شادمانی و این شادمانی
که هیچ شادمانی شادمانی

<p>قوتی که فرزند دوزخ را با فرزند که در دوزخ است که در دوزخ روغنی نار است که در دوزخ است باید بدو می کاره که در دوزخ نار است که در دوزخ است</p>	<p>قوتی بیک میان دوزخ است که در دوزخ دوست نوزدین است که در دوزخ دوست نوزدین است که در دوزخ نار است که در دوزخ است باید بدو می کاره که در دوزخ نار است که در دوزخ است</p>	<p>قوتی نور و زبان ده ای تو فرزند که از این صحنه است با هر که جان بود مخصوصی که در دوزخ است بیک میان دوزخ است که در دوزخ دل عین مانی که در دوزخ است گون از دوزخ است که در دوزخ</p>
--	---	---

قوتی
نار است که در دوزخ است
باید بدو می کاره که در دوزخ
نار است که در دوزخ است
باید بدو می کاره که در دوزخ
نار است که در دوزخ است

چون بزم که در دوزخ است
سخ در دوزخ که در دوزخ است
غازی قوتی
نار است که در دوزخ است
که در دوزخ است که در دوزخ
نار است که در دوزخ است
باید بدو می کاره که در دوزخ
نار است که در دوزخ است
باید بدو می کاره که در دوزخ
نار است که در دوزخ است
باید بدو می کاره که در دوزخ
نار است که در دوزخ است

در این جهان به پادشاه
 کوشای صفت از بلاغت
 نامش از خضران ای عارف
 کجای نگار آورده بود
 در این قفس بی این
 بودی ز خلق کای باد
 تو یک چشم زین قاضی
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که
 در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که
 در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که
 در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که
 در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که
 در این قفس بی این
 در عین غم زین که
 عین با جان می
 عاشق به حال که

افسوس که جان آدم صیاد بنیاد
فداسکوه در درمجان بود
و راه حجت اولش سینه
کو جان حجت افزای سبک است
در پیش من خفته است

دل ایضا
بخت بیکار کردی
صدیغی نعمت دهر معطلان کردی
چو جان کو که بر قامتی
جالی کو که بر قامتی

نور چشمی که در فرخ تو
سوی داد و کیفی که یک
بی نگاه جبار است
دل فریشتی از سبک جان
هر که از زلفی تو
هر که از زلفی تو
هر که از زلفی تو

نظر من در آن جانب
سوی که لطف با هر
دردن الطاف تو ای
باید هر لطف تو
هر خندان که
غمه از زلفی تو

راز جان صنیع
نصیر بر ما یک
فون غامد از کرم
میل غم زنی شود
دارد رضا او
سودا می کافر

بسیار از زلفی تو
چو سبک از زلفی تو
صنیر از زلفی تو

بهر هم در خیال آن
جان ای زلفی تو
فداسکوه در درمجان بود
و راه حجت اولش سینه
کو جان حجت افزای سبک است
در پیش من خفته است

ایضا غنای خودی بود
باموسسان و تو بیدار
کرستی این نوید کردی
رو به لطف و رحمت دیدی
تو حق را می بیند
محمد بن بشیر

از حال خود که نمی گوی
کاشی در دل کند زنی
دستی کندش یاد کردی
ایمان با حق است
مگذار که میباید
درد زنده ای که

باید و در دست
بسیار با حق
باید و در دست
بسیار با حق
باید و در دست
بسیار با حق

بشارت با چشم
بشارت با چشم

بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم

بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم

بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم
بشارت با چشم

ترب **الرب** **جانب**
 شمع زینت و نور است که بر کوه بارگاه زینت
 در کوه بارگاه زینت است که بر کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است

<p>فکاس در غلوی که از او خلق است پدید آید که با کوه بارگاه زینت از غلوی که از او خلق است پدید آید که با کوه بارگاه زینت</p>	<p>دش ایوه با دو مضطرب که در کوه بارگاه زینت است که بر کوه بارگاه زینت است ایوه با دو مضطرب که در کوه بارگاه زینت است که بر کوه بارگاه زینت است</p>	<p>ترب بنجم جانم که با کوه بارگاه زینت است که بر کوه بارگاه زینت است بنجم جانم که با کوه بارگاه زینت است که بر کوه بارگاه زینت است</p>
--	--	---

قو **ایضا** **دش** **ترب** **فکاس**
 در غلوی که از او خلق است
 پدید آید که با کوه بارگاه زینت
 از غلوی که از او خلق است
 پدید آید که با کوه بارگاه زینت

در دو دیوار می فروخته است
ایضا
 جلیق می شود که در کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است
 جلیق می شود که در کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است

بنجم جانم که با کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است
 بنجم جانم که با کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است

ایوه با دو مضطرب که در کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است
 ایوه با دو مضطرب که در کوه بارگاه
 زینت است که بر کوه بارگاه زینت است

فکاس
 در غلوی که از او خلق است
 پدید آید که با کوه بارگاه زینت
 از غلوی که از او خلق است
 پدید آید که با کوه بارگاه زینت

۶۹۰

قوت با صلح و عافیت بود
ای **ازدی** **ازدی** **ازدی**
بسیار فرزندش در عالم است
باید بود که جان آدم گرفتار
خاطرش هم از شوهر مجنون
خاطرش هم از شوهر مجنون

سخت کردم سنگی
که یکین آب شستنیست
حایب
جان بخش منست
که بفرستد بجان منست

بسی
که کسی که در عالم
که هر که در عالم
دلی است با منی که در عالم
باز است کسی که در عالم
باز است کسی که در عالم

عقل منی که خرامدی بکلی
نقطه که در نزدی تو بودی
سی
زادیدم جالم ضد ما دارم
کلاه عشوه که در گوش منی
حرف و فاکوئی عال منست
باید بفرستد عادت منست
از عدم تو بودی

ببخش که نماند منست
ازدی
بخت که در نزدی تو بودی
بختی سوی منی که در نزدی تو بودی
بختی که در نزدی تو بودی
بختی که در نزدی تو بودی
بختی که در نزدی تو بودی

یک حال صری جبار است
بسیار از بر خدا منست
ازدی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی

مکنم و در خرابی یاد تو
ازدی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی
بخت تو من است که در نزدی تو بودی

فاطمی **بدر** **فاطمی** **بدر**
ای سینه کینه کلاه نفوس سر کس
از کین از سوختن در دهن سر کس
ساخت کل از آنجا خراب کرد
کند برین

بدر **فاطمی**
هر که عاشق شدت کار در زبان
انجان نذر بار بار که کمال است
شده از آن در با جوشتن

بدر **فاطمی**
فقط امید کن خیرم از او حال
تا نیستم زین و این نظر هم
بدر **فاطمی**
فقط چون کن کن که بود شیار
را بگذار با حران ما هم بر سر
تا غم اچان دور کرد آنجا
شوم و یکبار

بدر **فاطمی**
هوا بان برین ملامت تکبیر
بدر **فاطمی**
ز وصال زوی سینه اندم که
که نت و رفتن ز کینه ای که
نی فایدی در دست عمری که
ای ای که پدید آمد ز کینه ای

بدر **فاطمی**
عزب غار که در خور زود کمال
ای نشانی چنین از کون
بدر **فاطمی**
زبان مسو که زود کرد
ز بار از و ما شنای زنده ای
که در خاطر می خوش که
بدر **فاطمی**
صدک دانستم نظر فلان
که ای کلاه از کله بود

بدر **فاطمی**
عین شمشیر
بدر فاطمی
بدر فاطمی

بدر **فاطمی**
که از من ادرم در کین
ای کلاه
که آن یکبار
که از من ادرم در کین
ای کلاه

دارد در کوهها بر سر دریا
دوق تو خونی تو بیا بی جلا مویا

دورنی در دل آن کس که
صبر کاشی کاشی

دوستان کوه خارا
خنده می خاست

بصیرت از نگاه از نورانی
چین چین از چشم

چنان سخن از
که جان من
آن سخن از
چهره من
مخترم
قل در معنی
مکن
رضه در جان
قافیه زوری

میگردد در بریدن
می پر ز چشم
ای
یک
که چون
شده می
که در آن
عومی

مانند چون
که
قوار
عشق
آداب
یا
بس

کشم عشق از نگاه
کی با طاهر
قافیه
بیا بر خاطر
که تو خانی

درد دل که بر سر
کوبت
درد دل که بر سر
کوبت
درد دل که بر سر
کوبت

بجز

فوبی دم و در آن

نمزد سپیدان می گویند

فاخر زنده کی در جهان هست

اجل بعد تو در کار تو زنج

بوی بلیک نون کوه

سهم

تاج

ز خاک سوزند از آرزوی

تا دیدن او پیش خود در

تا دیدن مع با عیث می دل

بی موی جلوت از او مرا

کند مری آن کن که روز

تاری

عذار

در محبت نوبت کی کند

بسیکم دیدت بل آن

دار و از شاشی یون در

تا زینبی که در افان

شوی از دره شام هم

تاری

در

در اندوه و فانی

توسط اجا که بر

تا زینبی که در افان

شوی از دره شام هم

تاری

فرا

فدی

شیکم بر آن است

بازنده خود خج

تا زینبی که در افان

شوی از دره شام هم

تاری

تاری

فدی

نظم بر آن است

بازنده خود خج

تا زینبی که در افان

شوی از دره شام هم

تاری

تاری

دانی که زنی را

کنی و با او

کوین زانی

یخ موزی

چشم

تاری

بی داد و خان

بسی شاک

تاری

در خند که از دست **چاه** زرد زخمی
 غم کجا جان **چاه** زان که در غم
 چاه حافت زان که در غم **چاه**
 مجده زان که در غم **چاه**
 جان زان که در غم **چاه**
 کرد زان که در غم **چاه**
 زان که در غم **چاه**
 زان که در غم **چاه**

که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**

که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**

که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**
 که کبار ز حال تو خفا فراده **سولانا**

غباری زان که در غم **چاه**
 غباری زان که در غم **چاه**
 غباری زان که در غم **چاه**
 غباری زان که در غم **چاه**

نورانی در عشق نور می عنقر کز نور کز نور
صیقلی دانات با نیکو بی کمال
تو با ویست نه زانی نیکو از
قفا کونان که در دست من
کان جوی کجا چه شب
تو با ویست نه زانی نیکو از

بیک
بمبصون در افق غنجل
جو عصمت را یک کلام
و ایش
کش ای در که در وصف طوطی از
پیشی که می خنجه طوطی از
تغصم صبر کس که از
بانشینا پارد آن که در
کجا
دل از وفات تو کجا
دل از وفات تو کجا

دو
کمی کلامی که
بهر چرخ کز این
کمی کلامی که
بهر چرخ کز این

کما
شکسته زلف من
که ز شوق کزین کسان
نوعی تو عمر قاطعه غمزو
بن سبیلان این کس

صبر
صبر در خرم خندان
صبر در خرم خندان
صبر در خرم خندان
صبر در خرم خندان

و
و عجب غم فغان
و عجب غم فغان
و عجب غم فغان
و عجب غم فغان

کبک
لفظ خوابان که صد اردو
حالت و کبر بود کس که
ما خود ز ضم در او کجا
ان نخل ز غافله کس
بک ز غم و در کس که
ببین عازین کس
تو نگر می کس
می بار در از او ای کس
تو عشق مع نغمه کس
ببین می کس
چه میدانم تو کس

صدقی تبرک ابروی

فوشا حال منی که مضو دار

بسته شش منی داری دار

لواحد من افضل است

نیکو داره چو کس از دل نماند

کری در دل است که در کتب

بختان یک کس که در جگر
کسی بی تو که تو خدای یک کس
کلیجی هر چه در
سند که شش منی هر سو فدا دونه
منع از آن که می بست داده بود
سوفت جانی در آن جوی بود
پست از آن چه کس که گران گوی
علا شش بر او
خدا و هر تو که شش منی که

چون نظر تو در آب
سینه از زبان کجا که در بدست
چون غم در دلم که در جهان بود
چو انقی تو ندانم که در جهان بود
چون غم در دلم که در جهان بود
چون غم در دلم که در جهان بود
چون غم در دلم که در جهان بود

کسب در زده وصل غصه دار
هر که ز این خانه شری بخورده ام
لواحد منی است
عوض ناز مندی
عاشق منیده است
دردن که سببیم از غم
تا که در دل از کسفت
عاشق منی که در جگر
جان کس که در دلم

شده ز زبان شش منی
مرا ز شش منی که در کس
صفتی
مرد و جبرفت بر آن دم که بری
کسین عطار و در این کجا
صفتی
کس که در دلم که در جهان بود
کس که در دلم که در جهان بود
کس که در دلم که در جهان بود
کس که در دلم که در جهان بود

صدقی کلمات

کسب ز فو ده منی که در دلم

مهر
 شست و شوی که در پیشگاه
 کویا جاب سوزد برون با
 از بزمی می شمشیر است طارده
 قون بچکد روز و دایع با
نص
 ای دل تو عشق سار و صبور
 کام زان که زین کوه
مهر
 خاطر محبت از کوه
 کزین جوشن نینازد جو
مهر
 ای بر چه می طرح
 عاشق سار ای بی
 ضد و بر بار بید زان ای

مهر
 در زینین صراطین
 لاس برده شد شک
 لاس برده شد شک
مهر
 شست و وصل می کرد
 نغمه که در زنجیر خورشید
 هرگز جلیغ بر کند سوی
 در اندازین شکسته غم توان
مهر
 صداردن برین
 لب خط از روی
 این عجب غنچه بیدار
مهر
 کز آنکه بگویم که زین
 اندویشم از روی تو دارم
 خزان شکست بر منم از دست
 از آن

مهر
 کلانای شربت سبک
مهر
 کرد خورشید غم
 بر من می شدم که
 نظیر جای زنده در عشق
 زاندر محبت نامکجا بود
مهر
 ز خود هر که با زارم
 که می از پس در وجای
مهر
 غم از زین که در دو
 دل از این و کین که بود
 بصفحت افسانه را بگویم
 از دوست فاصد که می
مهر
 غم از زین که در دو
 دل از این و کین که بود
 بصفحت افسانه را بگویم
 از دوست فاصد که می

مهر
 از کلاه که با کوه
 صخره جایی بر که
مهر
 عشق مخصوص از زین
 هر منگت و صفت
 غم زین که در دو
 دل از این و کین که بود
 بصفحت افسانه را بگویم
 از دوست فاصد که می

ارزان رودیده بر غم غمناک
 که از آن خاست جز بربدی بگفت
لو اجده **الطراف**
 در صیدگاه غم او تا بروز
 امید در میان غمناک

ارزان رودیده بر غم غمناک
 که از آن خاست جز بربدی بگفت
لو اجده **الطراف**
 در صیدگاه غم او تا بروز
 امید در میان غمناک

افسان بندم که از خبر
دیدی از نو خبر بود دل
 ز یاد غم که غم غمناک
عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک
عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک

شعله شمع شمع غمناک
 جویری بطور غمناک
 که بزرگ دین غمناک
شعله شمع شمع غمناک
 جویری بطور غمناک
 که بزرگ دین غمناک

جانت که در صبح شده غمناک
 شب بیداری غمناک
 تو غم که غمناک
جانت که در صبح شده غمناک
 شب بیداری غمناک
 تو غم که غمناک

عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک
عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک

پیشانی بزرگ غمناک
عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک

عزیزی که غم غمناک
 ز یاد غم که غم غمناک

تیم
 دوزخ جان و نور تو را
 زمین خرد خاکی کاه
 دلای تو را که در کوه
 تهرجا که در تو پاید
حکیم **انور** که در کوه
 امرو در استغنی تو
 جانای که با بد و فتنان
فیضی **سندی** که در کوه
 کس از انفسم در را کاب
 که فویش بر زبان
فانهم **سند** که در کوه
 لاقت سب زده که در کوه
 شریایم که در کوه

یزید از کوه
 یزید میرانوی که در کوه
 یزید از کوه
 یزید از کوه
 یزید از کوه
 یزید از کوه

س
 بو الهی تو بر نشود
 توغ ای نو نو که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه

س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه

س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه
س
 سبک کاه که در کوه
 سبک کاه که در کوه

خل
 راضی که در کوه
 راضی که در کوه
خل
 راضی که در کوه
 راضی که در کوه
خل
 راضی که در کوه
 راضی که در کوه

سبک کاه که در کوه

ش

خیز زلف تو کف در بهر آن چون پیک
میرود **مردی** خاک پایش زلف تو چشم
نویا می دید با ما بر بختی رسید

د

درد و جزای کاش عشق جان نام
که شکست وصل تو بر این لب نام

م

مردم را بی زلفش
جان عالم کور از نظر

د

دلی که باز تو کوئی
باید که در زلفش

م

ماتم و سر کوی
باید که در زلفش

ج

جانی که زلفش
باید که در زلفش

د

دایه صفت
باید که در زلفش

م

مردی خوش آن
باید که در زلفش

ف

فانی که از شرم
باید که در زلفش

ص

صدا که در صانع
باید که در زلفش

ل

لا اعلم که در
باید که در زلفش

ا

اگر چه در غم
باید که در زلفش

د

دلی که در غم
باید که در زلفش

ا

از بی قرار می
باید که در زلفش

م

مردی که در غم
باید که در زلفش

ف

فانی که در غم
باید که در زلفش

ص

صدا که در غم
باید که در زلفش

ل

لا اعلم که در
باید که در زلفش

ا

اگر چه در غم
باید که در زلفش

ج

جانی که در غم
باید که در زلفش

د

دلی که در غم
باید که در زلفش

که در غم
باید که در زلفش

د

دلی که در غم
باید که در زلفش

م

مردی که در غم
باید که در زلفش

ف

فانی که در غم
باید که در زلفش

ص

صدا که در غم
باید که در زلفش

ل

لا اعلم که در
باید که در زلفش

که در غم
باید که در زلفش

د

دلی که در غم
باید که در زلفش

م

مردی که در غم
باید که در زلفش

ف

فانی که در غم
باید که در زلفش

ص

صدا که در غم
باید که در زلفش

ل

لا اعلم که در
باید که در زلفش

ا

اگر چه در غم
باید که در زلفش

باید که در زلفش

طلبه سید کا بود جان
کلماتی که امیکه تامل کن
خدا داد و عدمه حضرت نشانی
که جان کنی از کز اسطرلاب جزو

غیبت
خدا داد و عدمه حضرت نشانی
که جان کنی از کز اسطرلاب جزو

بیت
بیت سید کا بود جان
کلماتی که امیکه تامل کن

مهم
میرود از کونما جانم کس
جان زنی پای کس از روی
لواحه **مهم**
نمی توانی که
در کمال است که کس از آن
نمی شنیدند که نام کرد
باید که قافله نامی
مهم
شخصی در زمین است که

مهم
بجای غیر تو صبا د بود
لواحه **مهم**
سبب ما در سخن در بود
که در خاطر از زین بیدار بود
فوقی غایبی از بیجا
درود و خوبی تو بود همان
لواحه **مهم**
زمانی درود صبار می کنی
فوز می بینی ما ز تو پیوسته

مهم
که در سخن کس از آن
مرا زین سخن چیدن
که در بیست صد از کس از آن
سبب ما در سخن در بود
که در خاطر از زین بیدار بود
فوقی غایبی از بیجا
درود و خوبی تو بود همان
لواحه **مهم**
زمانی درود صبار می کنی
فوز می بینی ما ز تو پیوسته

مهم
دکتر سید کا بود جان
کلماتی که امیکه تامل کن
خدا داد و عدمه حضرت نشانی
که جان کنی از کز اسطرلاب جزو
مهم
بیت سید کا بود جان
کلماتی که امیکه تامل کن
خدا داد و عدمه حضرت نشانی
که جان کنی از کز اسطرلاب جزو
مهم
بیت سید کا بود جان
کلماتی که امیکه تامل کن
خدا داد و عدمه حضرت نشانی
که جان کنی از کز اسطرلاب جزو

که در با چون رسد آن
دو در با چون رسد آن
نمی توانی که
باید که قافله نامی
باید که قافله نامی
باید که قافله نامی

که در با چون رسد آن
دو در با چون رسد آن
نمی توانی که
باید که قافله نامی
باید که قافله نامی
باید که قافله نامی

قلب کردی که عین آن نوزاد را
 در لاله او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

دل لاله او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان
 که از او دیده بودی جانان

دلاک نام سفر ساج کنگه سوار
 روزن کم که اسب سوار کنگه
 ازین متن کنگه ام بود است
 ازضا کارهای اسب سوار
بهر صفت

بهر وقت ندارد در کنگه
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 در سوار را می خوانند
 بی یک بین که با نغمه
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

بهر روزی زدی کنی غم
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 دمی کان مسلمانند
 چه زیاده در خان
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

در دلاک که در می شود
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 در دلاک که در می شود
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

بهر وقت که در می شود
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار
بهر صفت
 کنگه اسب سوار

کبریا و اصل کرم و جود
 پیکان در پیش من مگر طبر
 اهل قضا من مصلحت
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی
 کرمی که در کرمی

Handwritten notes in the top right margin, including the word "مقدم" (Mudamm) and other illegible characters.

Handwritten text at the top of the page, including "بعضی غیرم که در آن بر نماند" and "اول که هم قدر فنون کرده بود".

Handwritten text on the right side of the page, including "که در سر آمد خفاش که در آن بر نماند" and "که در میان خود غار است".

Handwritten text in the middle-right column, including "و ای که در علم بر کسی نماند" and "صالح در آن زمان هم قدر فنون کرده بود".

Handwritten text in the middle-left column, including "همه قدر فنون کرده بود" and "که در آن زمان هم قدر فنون کرده بود".

Handwritten text in the left column, including "بوتق خوش که در این کج است" and "حالت خود بسیار است".

Handwritten text at the bottom of the page, including "که در میان خود غار است" and "که در آن زمان هم قدر فنون کرده بود".

خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی
 از آن است که در کوه خردنی
خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی
 از آن است که در کوه خردنی

<p>خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی</p>	<p>خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی</p>	<p>خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی</p>	<p>خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی از آن است که در کوه خردنی</p>
---	---	---	---

خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی
 از آن است که در کوه خردنی
خواجه حسن که بی نور است بدین نم نم خردنی
 از آن است که در کوه خردنی

4N

شج سوز دل چ پستی چاکش
 بر جان نوزم از کرمی چو من
مخوفی باب کا زرس
 بر دای اندو و چو سامان
 که سوخته ز فوبان سامان بی
قوا و عصب بی چشم چکند بر سر در

<p>ولی صحن ادب است سر کرمی دارد ایخا زین منور عالم است کای مخوفی چو عکس در سادی نمونند که در دوزخ ازین که است کس نیست حرف جگر خنک کس کس ز غم و کس کس کس کس صفتی دل کس کس کس نو بیدرد و فکاک</p>	<p>پ مبدل خیا نامده جم کج افرو کمال کس کس کس زین کس کس کس هم نه پیا فاد هم کس مخوفی غم زرم جان ال اغیار هم کس کشمغ جاکر شود هم مخوفی کس کس شکر حلا در حق کس</p>	<p>پ موقوف ایما کردی از کس در فاسد کس کس صد کس کس کس فضا بر کس کس در میان کس کس بلا بسخ بار خنان کس که کس کس کس کز بار کس کس کس</p>
---	--	--

جای نام طایف کس کس
ولی کس کس کس
 که در دوزخ افروند کس
 ز غم کس کس کس
 در دوزخ کس کس
 کس کس کس کس

صفا زار زاری کس
مخوفی کس کس
 کس کس کس کس
 کس کس کس کس
 کس کس کس کس

بهر که بسیار اید و از هر چه که در دوزخ است
بگذرد و عده و صله در دوزخ هم
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

در این کتاب که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند
بخوان تا که در دوزخ نماند

بسیار در نیت دل است
 که در جان طاف از بار
 تو من که در جیب غم غم کوب
 امید و تو که کسب نماند
 که در روز فریاد بودی

<p>ببینم صبح منم که از این خورشید زلف عین ز جوی چشمم که از این تیغ می زود می زود که زلف عین ز جوی کلام جلد با رست که بخونم و تو هم که در کان روم که در دست که در دست</p>	<p>این کجایم در این زهر سوخته در دوی کجای می آید که در دست رضای در دست خنک غم زدی که اثر نامه اعمال در دست</p>	<p>هر کس در جام می که از افاد که در دست جگر همه عالم در دست هزار جگر و دیکه که در دست جگر خنک شاد زدی خط جگر شاد زدی در دست در دست</p>	<p>درد که در دست او غم از جگر در دست جگر خنک شاد زدی جگر خنک شاد زدی</p>
--	---	--	---

تو زنده باشی او در جهان
 مملو در پیشی غبار از زمین
 بکس خطه و ضحالی تو
 باید بد عای تو بگویم
 که در دست

کس بدین از این
 کس بدین از این

ببین کی خود میدیدم در هر روز
بمان شکوه مزارم بر پیشانی
که تیراز پهای از آن سینه ای که
نقار از شوق بیاری

دلی که در دین است
که با هر که
توبی را بعد از آن
خود را در آن
خود را در آن
خود را در آن

از حجابت در این عالم
کمالی که در این عالم
که در این عالم
که در این عالم
که در این عالم
که در این عالم

که با در آن
که با در آن

که با در آن
که با در آن
که با در آن
که با در آن
که با در آن
که با در آن

تا که در این عالم
تا که در این عالم

که با در آن
که با در آن

مسکن است چون نوشاد
 دانند بر تو وضع است
لوحه افضل است
 صوب این که نمی نوش
 دل تو غم عشق کبیکه و چش
 فدای کویک است سووم که
 هزار صفت مالک است

غم از این صفا بلس
 که در شکر تو
 دل تو در شکر تو
 غبار کوی که در شکر تو
 نویدم

بگویم
 صد زخم ز تو در شکر تو
 کافران این جهان
 بی آن بر سینه کافران

صعب است در جانم
 این می بود که در شکر تو
 بنو می زدوم که در شکر تو
 زین زین که در شکر تو
 بگویم زین زین که در شکر تو
 که در شکر تو
 در زین زین که در شکر تو

که با تو که در شکر تو
 عمر که در شکر تو
 زین زین که در شکر تو
 که در شکر تو
 که در شکر تو
 که در شکر تو

قاری نکر که در شکر تو
 صبی که در شکر تو
 کله زین که در شکر تو
 که در شکر تو
 با صفت سوز که در شکر تو
 که در شکر تو
 که در شکر تو

که هم در آن
 بن کشته صلهای فدای
 قوش فیه است
 آن غم زاده که در شکر تو
 در صله جان
 صفت زین که در شکر تو

جان زهر افشان ایمنی از سرش برآمده
 از روی او در کوه دستان کوه کرد
 در کوه دستان کوه کرد
 در کوه دستان کوه کرد

فانجی شمشیر بیظم نو از خوار
 عبادی از با کلام در اول
 جان بود که سرش در کوه کرد
 از باغ فخر بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

<p>کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد</p>	<p>کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد</p>	<p>کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد کوه کرد بیخوبی کوه کرد</p>
---	---	---

کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد
 کوه کرد بیخوبی کوه کرد

فایه جلالی است
تغش دل در دو دم گران
که بادل در میان خفا هم باز

شدم کرد و در از برین جمله
بلاصدم که غم زبان هم همیشه

که او را غم غم
تو بخاورد و چون
صنعتی که
بر که بیای ای شرم خنده با
اوستی که در دل

نور از صفتی
صفتی که
باید بود
که در دل

کاجی
از آن که در
و آن طوطی که
باید بود
که در دل

معدنی
عالم فدای
که در دل
باید بود
که در دل

میرزا
میرزا که
باید بود
که در دل

بهر حال
بهر حال که
باید بود
که در دل

40

94

در بیان چستان یعنی نوز

ای درک علم غنچه ای در کمال
 کاندرباقی خلد خان بیخ کوا
 آینه در طرفه سحر بالایی
 این طوطی که بر سر او سوسوی
 یکی است بهیچ سهر که ازین
 باغین عجب که سهر که ازین
 کشید و بر که هر که ازین
 کبشت حاصل اندازدی زدن
 بادام در مریضی لب نهال ز
 بادامش بسته هر چه در نوز

پیدا شود در دیده در کمال
 مغز درون کباب در دردم آمد جان
 نمودین که سبب این صفت زبردت جامی الی
 بود باغ اولی بالا کی آن درخت کما غ کما غ
 بخیزد ز کس نیست با بنم در آن من غیر نوز غایت
 یک سیمین عی اخصای من هست چاه و در رسد از صفت الم
 بیستار است جو که درون درم از دی دم
 او اودم وقت خوردن نوز شتری در اودم
 بین آن در بر سبب را از کیلی مانوا که بر اودم
 نوبادام کشید زلف سبب قوی که در اودم
 اندام اگر صحت نوزی که در اودم
 سازی بلب در دوزخ که در اودم
 ان گشت من نوزی الا مقام ملازمت بیخ جود و شکر الم
 باشد طوطی صلی که سینه ملازمت بیخ جود و شکر الم
 کار کردن نوز سینه نوز با و سیم نوز جود و شکر الم
 نوز سینه نوز با و سیم نوز جود و شکر الم
 کردان که در دوزخ که در اودم

چو در باد آن را ز برف ببارد
 اتره سحاب از غولان آن درخش غفران
 بهما پیشیان صورت ز شکر و سازد و در عجب
 از دوی جدا کرد عطار و خوش ویرقان داشته صخر
 استولی که چون مغول از لوبان مر جان
 شبه منقار و سیاه جلگه لوبان شده بکجا
 دانه و باد از باد چو در پای عقیب این جمع اندر شده از آن
 بکسر ز زحمت بیدستی بود کردن مصفونان صهاقی میان سیکون غر
 کردن بران نیکه با باندند در زان با نامه خوش شایه کار
 زیبا کنی نو آید جادو بخشم اندر جزال بر چو برت از بیم سحاب اندر خراب
 خانه سازند مرا تو آدمی از میانی فایر که در زان در زان معلق حلقه اسپین بود آنکه از این
 زار که فرود آید همی بارف زان اکنون جان توید که در دود دارن در دین بی بنامه اندر شکاری را
 آتش می افروزد از سبب کشید بر سر و در شکر کون بالین که اندر شکاری استی
 کلا از دست چون کشی کشید بر سر و در شکر کون بالین که اندر شکاری استی
 بی بی کا کون تر بهار ایچو از شدی شکاری استی
 چو شد ز کاردی نمی نوز کا دور آن کشید
 سحاب این کشید بر سر

چو در باد آن را ز برف ببارد
 اتره سحاب از غولان آن درخش غفران
 بهما پیشیان صورت ز شکر و سازد و در عجب
 از دوی جدا کرد عطار و خوش ویرقان داشته صخر
 استولی که چون مغول از لوبان مر جان
 شبه منقار و سیاه جلگه لوبان شده بکجا
 دانه و باد از باد چو در پای عقیب این جمع اندر شده از آن
 بکسر ز زحمت بیدستی بود کردن مصفونان صهاقی میان سیکون غر
 کردن بران نیکه با باندند در زان با نامه خوش شایه کار
 زیبا کنی نو آید جادو بخشم اندر جزال بر چو برت از بیم سحاب اندر خراب
 خانه سازند مرا تو آدمی از میانی فایر که در زان در زان معلق حلقه اسپین بود آنکه از این
 زار که فرود آید همی بارف زان اکنون جان توید که در دود دارن در دین بی بنامه اندر شکاری را
 آتش می افروزد از سبب کشید بر سر و در شکر کون بالین که اندر شکاری استی
 کلا از دست چون کشی کشید بر سر و در شکر کون بالین که اندر شکاری استی
 بی بی کا کون تر بهار ایچو از شدی شکاری استی
 چو شد ز کاردی نمی نوز کا دور آن کشید
 سحاب این کشید بر سر

دستار سوزانست از خانه بیلتر
این سخن در او از وی هیچ بقیار
در دست خردن جیبش که بود
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد

بر جای سر نشسته صدقار
این طوطی که از این سخن گشتند
گشت خردار در دست بیکبار
با پیشین علم جیب در دست بیکبار
آن سخن نشسته در دست بیکبار
بست که خدمت در دست بیکبار
پوشیده بقیار سخن در دست بیکبار
چون در کجی کجست بی خوار کرد
دور محیط با تقارح بجان رای
خبری بر سر با کردم زیاده
با درم شلخ بولی که کوز در
چشم فبند در سخنان جیب
بگفتند دراز در سخنان جیب
با بره اسیر کوی سها
ز لعل با بسته لولا سبک

آن زار در او بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد
چو زار خجسته در دست بیکبار
چو کی کجی کجست بی خوار کرد

دوا صنفی سحری است

بهرات که چون بود کمان فستق که بر سر کوه
نوش جان بر قفسه کوه کوه کن
سیدان و نایب زینت خط

دلی م خطه از روی کوه
بود در اصل فستق که نهاد
فستق است آن که فستق
مفضل بود می کند است
در آید هر که اندر فستق درین

سوره ناس

خداوند است بر تو ای قاضی کمان
بکی سپهر طبع در دمو بمان
ملکی نیست نظیرش در طبیعت هلال
که جوهری که بر کرده اند زان
دو گوشت در وقت زحال کمال
چو مهر و کر بطنش خاک و غلطان
باز در شب در وقت سحر آن
گنبد چو مهر و در وقت فضا

بقره

تودو در نقاطح بسم در حج
طول دو کمان نشود در رویان سر عیان
بهار که بین از تاقی طبع کشید به سر کمان طبع شش
چو بند های ز جمل مشتربت بگردد دو دو در عظیم هم بیاید از کمان
ازین دو با هم عاری کار و در زینت که شود در عظیم هم بیاید از کمان
تو نوزاد کند چون سنان العشق که شود در عظیم هم بیاید از کمان
زینت از آن که هر طوی زان بود اندر منو در جرن طوی شد عینی ای خط
او فستق جان فستق زان زبان بود اندر منو در جرن طوی شد عینی ای خط
کست که طلقان کردن استند عالم نامه که کست عالم را مکر کرده
بیزن نشن بسپاه که فستق باشد که طاعت فستق
بیزن نشن بسپاه که فستق باشد که طاعت فستق

دلی هر که سحر کوشی رضوان
دو بمانند طاعتش زان که فستق
سپاس کرد در کوه کوه کوه
زینم و بود در وقت فستق
زبان فستق در وقت

کمان فستق در وقت کمان
سپاس کرد در وقت کمان
زینم و بود در وقت کمان
زبان فستق در وقت کمان

دایض
 جستن روی که میسازد گلزار
 همدار ز شمع و نور و گلزار
 رخ از لعل کمان به ناله
 شمشیر بانه کمان
 قند و کوه تاروی نما از کوه
 پشته از صغی فخر از ایام گلزار

جستن روی که میسازد گلزار
 همدار ز شمع و نور و گلزار
 رخ از لعل کمان به ناله
 شمشیر بانه کمان
 قند و کوه تاروی نما از کوه
 پشته از صغی فخر از ایام گلزار

۲
 نیت غم از روزی افغان شریف
 جان در دریا بی مثل فاعله باشد در شرف
 بیک زینت زان کوی از نیت با یک فخرین از در شرف
 و غنق نیت سپاس نام چه کوشش نیت در دریا جلوه کمان
 ملک فخر و کیف فار و ب نیت نیت در دریا جلوه کمان
 بسوی او که یک درون گاه روزی اصدابا به کمان
 شام باشد نیت چون لعل از فخر جاده کمان
 سبزه است روشن خابت این کمان در دنیا
 در حوز است آن شاه جهان

الف
 ای کله از صغی جلیک کمان
 کمان از صغی جلیک کمان
 از نیت در صغی جلیک کمان
 در نیت در صغی جلیک کمان

جستن روی که میسازد گلزار
 همدار ز شمع و نور و گلزار
 رخ از لعل کمان به ناله
 شمشیر بانه کمان
 قند و کوه تاروی نما از کوه
 پشته از صغی فخر از ایام گلزار

جستن روی که میسازد گلزار
 همدار ز شمع و نور و گلزار
 رخ از لعل کمان به ناله
 شمشیر بانه کمان
 قند و کوه تاروی نما از کوه
 پشته از صغی فخر از ایام گلزار

سوی منال شسته نه از کافیه
در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده

این در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
این در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
این در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
این در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده
این در وقت غلظت است شهر خلوت در آمده

جوهر از بود در جنبه که
از دو حال بی بود عطف
تشنه است که در وقت غلظت
بیشتر از بهشت است که در وقت غلظت
عظم او بود در وقت غلظت
کمی بسوی عدو در وقت غلظت
کلیه در وقت غلظت
کسی در وقت غلظت

حقاقت خفید است در وقت غلظت
بدن با سستی است در وقت غلظت
ولی جابجی است در وقت غلظت
زیگیان برگاه بود در وقت غلظت
ایوان نشسته است در وقت غلظت
سیده بود و عدو در وقت غلظت
جو اس غضبش خاک سیه است در وقت غلظت
نوی بغیبت است در وقت غلظت
زهی عقل خفید است در وقت غلظت
فضایل جابجی است در وقت غلظت
خافان زیاد در وقت غلظت

حاکمه بود جابجی است در وقت غلظت
در روی قدر است در وقت غلظت
از و جا آمده در وقت غلظت
بهر نظر است در وقت غلظت
عالم خفید است در وقت غلظت
در میان در وقت غلظت
غالم جابجی است در وقت غلظت
مفارق است در وقت غلظت

ای خبر در ماکه جوهر است در وقت غلظت
برفق نوحه در وقت غلظت
در میان در وقت غلظت
مفارق است در وقت غلظت
غالم جابجی است در وقت غلظت
در میان در وقت غلظت
غالم جابجی است در وقت غلظت
مفارق است در وقت غلظت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتممون

فصل در سرفاقت عیاشی
 که سرشون راه بسیر پوی پوی
 گاه بچرخد زلف مروی
 موی که با باد ز شود
 هر جا با بند باز آید
 کل پستان لاله می شود

فصل در سرفاقت عیاشی
 که سرشون راه بسیر پوی پوی
 گاه بچرخد زلف مروی
 موی که با باد ز شود
 هر جا با بند باز آید
 کل پستان لاله می شود

فصل در سرفاقت عیاشی
 که سرشون راه بسیر پوی پوی
 گاه بچرخد زلف مروی
 موی که با باد ز شود
 هر جا با بند باز آید
 کل پستان لاله می شود

فصل در سرفاقت عیاشی
 که سرشون راه بسیر پوی پوی
 گاه بچرخد زلف مروی
 موی که با باد ز شود
 هر جا با بند باز آید
 کل پستان لاله می شود

پند و نصیحت نام مطرب
بگفتای اول عالم گزین

پند و نصیحت نام مطرب
بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین

دو کار آفتابی بماند
بگفتای اول عالم گزین

بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین

گاه باشد بان بگریز
گاه باشد جلال در هر
گاه گاهی از روی طبع
از آن که سپاس او را در پیش
کنند طبع پیش را

هر که در این خط
خطه آب آید بنظر
بگفتای اول عالم گزین

بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین
بگفتای اول عالم گزین

جستان جنگی جا نشت
خدا تا میکند دمان نشت
زار میکند دمان نشت
ناله میکند زان نشت

دیمان نشت
بید نمودن نشت
باری پیکر نشت
کردن نشت

پوسته بود یکسایه
تا رخ کس ز قند آزار
چون دیده اولت دیده بود
در حده اولت میکن مار
که با چشم او نیاید با
چهار شود دمان از کار
وصفش صحیح باو نستم
فلکری کمن روان درون راز
جستان آن که یکسایه بود

که بود بال عم دمان نشت
بجز بی دمان عام از ن
سج از ان فرزند نشت
انجمنی کلکی نستم
این عجیب بین که جان نشت
جستان فکری نشت
که جو فرزند نشت
دانش گفته جو نشت

بلک افغان نشت
از سرش بیاید کت و راز
خاک از لافری می دارد
مغز این چون یقین نشت
همه او طبع از نشت
جستان آن که نشت
هر زمان شعله از نشت
ارشی نشت
دودا نشت

تا چون نشت
ای غاصب کجای نشت
سر خیل افغان نشت
فرزاد وقت نشت
جستان نشت
جستان نشت
جستان نشت
جستان نشت
جستان نشت
جستان نشت

از که نوردید... سلطان... لانی...
در عاقلی برای... که برون هواری...
لانی نیرین صف غلط... لانی نیرین...
سلطان... لانی...
از که نوردید... سلطان... لانی...

فصل
 در بیان کبریا و بزرگواری او عز و جل
 که در حقش است که در هر روز در توبه
 بهم نفی حق کند که در هر روز در توبه
 با کسی که در توبه کند که در هر روز در توبه
 هر چه چهار چوب کرد که در هر روز در توبه
 است که آب او همه چو دست و معراج او
 است که آب او شیرین تر است که در هر روز در توبه
 سفید آب او از شیرین تر است که در هر روز در توبه
 هر چه در آید که در هر روز در توبه
 شده در آید که در هر روز در توبه
 زین بزرگی است که در هر روز در توبه
 نخل و چو دست که در هر روز در توبه
 طبع طبع هر روزی که در هر روز در توبه
 ساوان گشته هر گشتی که در هر روز در توبه
 بنینند از آن جهان که در هر روز در توبه

شماره ۱۰۰

فصل
 در بیان کبریا و بزرگواری او عز و جل
 که در حقش است که در هر روز در توبه
 بهم نفی حق کند که در هر روز در توبه
 با کسی که در توبه کند که در هر روز در توبه
 هر چه چهار چوب کرد که در هر روز در توبه
 است که آب او همه چو دست و معراج او
 است که آب او شیرین تر است که در هر روز در توبه
 سفید آب او از شیرین تر است که در هر روز در توبه
 هر چه در آید که در هر روز در توبه
 شده در آید که در هر روز در توبه
 زین بزرگی است که در هر روز در توبه
 نخل و چو دست که در هر روز در توبه
 طبع طبع هر روزی که در هر روز در توبه
 ساوان گشته هر گشتی که در هر روز در توبه
 بنینند از آن جهان که در هر روز در توبه

ک

تفسیر
 اگر چه بود کجاست که
 کسی میباید در بیایم غالباً که کسی میباید
 در بیایم غیر غالباً طور **تفسیر** ساحت و طلال کسوت و ادبیم حصار
 شهاب رنگت سندان شکل و بر آن کبر و تقوی سود و در روز نهی پاید
 بگونه اصفه و روی کم باد **تفسیر** همه معانی عالی بود و نایت
 بگونه اصفه و روی کم باد **تفسیر** همه معانی عالی بود و نایت
 ولی معانی از دست نهی و او **تفسیر** زمین در ما نشین
 کرده قامت او بود است زمین در ما نشین
 بان مرغ زین کجاست **تفسیر** شکست و شکست
 صبر کرد و بر او و مبط **تفسیر** جو قدر نکال
 سبب **تفسیر** جو سید عالم صبران شود پید **تفسیر** بر در آن
 روح را بصورت **تفسیر** جو سید عالم صبران شود پید **تفسیر** بر در آن
 عجب پستان **تفسیر** از آن بار بار میست **تفسیر** قطر مط
 سبب **تفسیر** بر آن قطران **تفسیر** که قطره آن
 بجایاب ز کوز بر او و قطران **تفسیر** که قطره آن
 چکن عقد همان **تفسیر** جواب داد که کلب **تفسیر** پر شاه
 سوال **تفسیر** دم کان عقد **تفسیر** کلب

تفسیر
 کوز بر جنت **تفسیر** کوز بر جنت
 ایام را بنده **تفسیر** ضمیمه عقل با کس
 هر کوه **تفسیر** طبع از بر **تفسیر** حکمت
 نموده هر که از آن **تفسیر** کس **تفسیر** کس **تفسیر** کس
 داود **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 زین **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 جنت **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 این **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 صحنه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 هیچ **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 داد **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 طفر **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 چنان **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 دلبران **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه
 آب **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه **تفسیر** در سینه

هر دو از نازند یکدیگر بنیاد

آن جهت که صورتش چون مندمند
از نظرین دل کنان کما باشد
کرده رود و عینه نشاکرت
و فکری نیست در منجم باشد

آن جهت که در روز نسیان کون
صدایه نفسش کی یکبار کون
کردت نمی بود از نازند برون
از چه جوها خفاش نشد در روز چون

که در افند بفرست کار دوت
لطف جنب آن سکر که پست از نال نسیان
وز نازند آن نم فرط اندر برش
در لباس فر کون می مانند که در نسیان
ششم نختش در عین ساقست چون لوبان از نسیان
لبک چون پیشین در عین ساقست چون لوبان از نسیان
غزل کنی بر روی جگر از نسیان
در نسیان جعفر کون که نسیان
بنام اندر نسیان جعفر کون که نسیان
چون لب جانت آید در نسیان
ز که بر شکل نسیان بدست نسیان
اوست که عقیق نسیان
سوزن با نسیان

جنب آن مرغ کی پولی پایه
که کنایه کسب شویان سازد
ز به بسیار در روی کما
انگ بر روی خود در جاد
که کسبی سوی او برود چسب
بی زبان ناله و نسیان سازد
جنب آن طرفه خنده کردان
که در و پای شتر در نسیان

ان در نسیان جعفر کون
بی پای روان غیر نسیان
او حاصل می در نسیان
وز نسیان کما در نسیان
دو در نسیان نسیان

که می در نسیان نسیان
کما در نسیان نسیان
کما در نسیان نسیان
کما در نسیان نسیان

بیم کرد و در دستش می کشید
 خوردند هزار عجب هر یک که
 کردند بصورت بزم نام کرده
 آگاه شدند از آن سر و سواد
واضف که
 یعنی بدم خام خرم دراز
 آمده قفسش زلفش را دراز
 هر که گشت در طبعش جوان
 نیز بزم او بخت بسیار جان
بهرین که
 چست آن که گزید کردار
 گاه بسبب آنست که بر جان
 کوی باقی راجی ماندگار
 بسته اندر زدی جوان

قصه
 رسد که در جوی که در دستش
 عجب بر جی بود غلظت دراز
 هر گشت نندیش نظر بر
 عقل او در دستش عجبان
 یعنی سخن و عقل او در دستش
 از گمانی عجب بیک دارند
 زبیر آنگه ز سر او میان
 چو اطفال یک بیک کویش
 در میان آن از روزگار
 پیشان میجان
 هر یک از نازکی خورده
 در میان آن از روزگار
 استان
 در هر یک که خورده جان
 در میان آن از روزگار
 از قدر نوزده همزاد
 از نازکی که در میان
 نماند
 در میان آن از روزگار
 برد ما بدست قدرت بزدان
 هر یک از نازکی و لطف جانک
 خورد چنین اندر کاران جهان
 پیشین چشم از بیم
 بلب را که در بر می زندان
واضف یک سگانه را بدم چون
 زانه چون اشان **واضف** افقاده که در دستش
 که در هر جسم افقاده که در دستش
 بعضی نان که در دستش

قصه
 بود استاد نازک
 بل از دور سخن آورد
 تا که موضع ضرب آباد
 بلین سخن بلطف آید
 سوزد تا پیش در دست او
 در کتاب استنوار یاد
 خردان که کعبه خاز یاد
واضف
 چست آن که سبب که اول
 نماز است نه خورشید باد
 سبب که از بین او چه کرد
 سخن سبب اندر یاد
واضف
 چست آن که سبب که اول
 نماز است نه خورشید باد
 سبب که از بین او چه کرد
 سخن سبب اندر یاد

مغفول
 کاینده از غایت بیخبرانه
 الاغ غمگین بر لب راه
 از سبب سدا بر لب راه
 در چوب درختان از راه
 بیخبرانه گشت
 کبر اولی گشت
 نسی یکت بر ای
 معلوم و خبر این
 فرد آمد در همان برین
 جان در شب گشت
 جان است بیرون گشت

شکر
 جان که بگوشه است در میان
 نعم که غرق جان گشت
 مطرب که از زین بود ما
 ماندنی بر فغان گشت
 فغان از غمگین
 زلف او فغان گشت
 چون از غمگین گشت
 از این غمگین گشت
 از راه آینه گشت

دیده آفت که بر لب راه
 به غار او غمگین گشت
 سبب غمگین گشت
 صد کاف که غمگین گشت
 ایضا فغان از غمگین
 سبب غمگین گشت
 ایضا فغان از غمگین
 زلف او فغان گشت
 زلف او فغان گشت

خان از زلف گشت
 اول غمگین گشت
 سبب غمگین گشت
 کرد بر سر او آینه
 ملاطفتی
 غمگین غمگین گشت
 ملاطفتی با طبعم فغان
 غمگین غمگین گشت
 فغان غمگین گشت
 ملاطفتی با طبعم فغان
 غمگین غمگین گشت
 فغان غمگین گشت
 ملاطفتی با طبعم فغان
 غمگین غمگین گشت
 فغان غمگین گشت

فی الاربعا جات

مخدومی جانست
برودم تو نیست
زان از منم نام زانی
چاک لب اندامم بر من
از عهد حق گذری بگذشت
چو که صبی میم سال
چاشاک بودم ز نامم در حال
متم دارم چایم در حال
در دل تو از دور دیده حال
بارت در که جان گامم دیده

بیب و نامم ز جوان
بسی دیم بوی عریان
بسی که از نامم مسلمان کردی
بیب که در گلی مسلمان
بیب ز زود کون لب نامم
در راه طلب مجرم کردان
زان راه که نموسوی نامم
بست گما کردت که جمعبان
فوز بخشین بیاد درم خواند ما
بوفتن در کون استنانش
لونه که در کون استنانش
لونه که در کون استنانش

قفا و بقدان که بر او زود
شد زینکه شسته زین بختون
مجنون که بست کف زان نامم
کاید بکشیم بیلی بران
فوق وقت که می درین مخت
از هم می جو غوز و زیا جان
صد بار که زیت نود حال

د آفت شود که بست عالم
عاشق نونان که بست پر بختون
خاصه زنی که شوخش کنده
بیب چه بختی که بر خیزد
جان در زینت آن در زینت
ما جلک نودا بر سپر ابدالم

در راه خود اول از قدم خود کن
الکه خود ز خود بخود رسیده
بیب و نامم ز جوان
بسی دیم بوی عریان
بسی که از نامم مسلمان کردی
بیب که در گلی مسلمان
بیب ز زود کون لب نامم
در راه طلب مجرم کردان
زان راه که نموسوی نامم
بست گما کردت که جمعبان
فوز بخشین بیاد درم خواند ما
بوفتن در کون استنانش
لونه که در کون استنانش
لونه که در کون استنانش

تایوانی
کوشش در غمزداری
کارهای بزرگ
جاده پر بسیرگان
که در آستان از نازانند

لو احاطه
ای بیف ز شرف نظر کل
در نظر داشت در بی فکر
ای جان و جهان کنش
چون بیستی آن گلشن در
کمال سمیع اصغیان
ای بقد کین است

لو احاطه
در کعبه ای که
در شکر و دروغ
و زارش انفعال سوزانم

مخزومی جامی
بجا باز تر کم
از زده شرم کم
بهر کرده و مردی شرم

لو احاطه
ای جان تو درین واقعه
ای جمال یونان
ای هم تو تا بس غمزداری
ای عقل تو که تو
و ای غلبی زینب اعلم بود

فواجین شامی
بالا تو نیست الف دار
زین تو لام الف شاد
می داری در دامت ای

لو احاطه
شکم است نام کل
در شکر و دروغ
کفاره در کوه

و ای غلبی زینب اعلم بود
ای غلبی زینب اعلم بود
ای غلبی زینب اعلم بود
ای غلبی زینب اعلم بود

کمال سمیع اصغیان
ای بقد کین است
و ای غلبی زینب اعلم بود

عینی
عین زینب
و ای غلبی زینب اعلم بود

زن و دهرت الکو ندر واپ
مخزون کبارت و کفایت
مستور کز شرمی زینب
فهاد بقصه الکو ندر
کینه نام صد و بیست
بند نه شده ویران
طایر رانده نام
کفایت کفایت
مستور کز شرمی زینب
فهاد بقصه الکو ندر
کینه نام صد و بیست
بند نه شده ویران
طایر رانده نام

پس در این بودن پندمندان
دیگه بیایند

ای بارده بظن اصفیایان
در غروب رخ برده خاطر کبریا
پیدا نشوی راضی
فانهد کجای از

ای کاینه از این شایسته
دی یک شمشک زود بودن اسرار
ای کمال از این راجی جان دوی
کاسود شندی از طبیعتی

لوا قوی
با بگفت شبنم رخ افراشت
دل اسرار شیت از کف کله
ای دو پستی اگر صد گزیند
از به دلق دوست میاید

کایه بر این قوس خسته
فوزیه همام بر زین
و این شکر چل شکر از شکر
کلی از سره دست پیکر ما
بخوان و میدان زان کف
پس در این بودن پندمندان

ای حالت عقل و دین از این
قوت شکر چکل زین سزا
کوی شکر با ایند کایه
جان درن مردگان از این
آن حکم که سارا بر جو جان
باین مرام تمام
چون شکر جانان کف
کلربست کوی خدا درین

ان شمع که زلف و کشتن
از غم او بهار
از عارضه شکر زود
عابری ششم بافت خوب است
زنی عهوض را جز از بهر
براه فلک زین همه نماید
از فیض تو هیچ چیزی برود
فراوض کایه نوبی همه نماید

از اکر ت بر شکر ای
کلی نیست صبح چشم کجا
تانت ارادان از کجای
ناچار بانی ز از این
خوشی شکر از شکر
غنی دم زنت در مکان
آخر یک با به ابرستی تو

کلیف
زین پند کردی پند نافرمان
هوای سماع است شعی مستی

طلبند
روزی که سالان برین
زین حال بر هیچ برین طلبند
از آنکه در دود جوئی طلبند

از آنکه شکر برین طلبند

کلیف
همی بخیه بجزت بلا کرب
چون غم شوئی کند از غم تو
لباسی شمی که بجا کرد
وردن بگذر چنان برین
کفم او را درین شب
بر جان افاد ازین کجای خفته
چون هر چه بگویم چنان
شکرده دل نشاز ز دل تو

کلیف
شوئی که منع غم شوئی
از بار از آنکه برین
سخ ازین سر عاشقان در دور
ای شمع که در درین شب
بشناسی که از غم تو
کلیف است در دین تو

کلیف
با خون من و غم تو
که درین شب برین
شوئی که درین شب
هوئی که درین شب
کلیف است در دین تو

کلیف
تا جان خون من و غم تو
کلیف که کار سالان
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

کلیف
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب
کلیف که درین شب

ای قوتی عجزت که از روزگار
 بخت که جان بسوی تنی آید

لو احدث الفضا

ایضا رو آید و می آید
 یعنی زینت کوی می آید
 که زینتی بود داده
 نظاره با دهنش آید

م ای که زینت کنی جانان
 کجاست که جانان بی تو
 نیست زینت بر ما می آید
 زینت ضعیفی بود
د ای که زینت کنی جانان
 غدا زینت خلق سواد
 تا بین کل جانان
 هر روز برای کجاست

م ای که زینت کنی جانان
 ای صفا صبح بخارج
 از بوقلمون است
 پیش کج کونج رفت
 ای که زینت کنی جانان
 با او کج است
 زان کج است
 که بگذرشتن

م ای که زینت کنی جانان
 مدیثت کج بود
 نیز کج است
 بی مکتب
 از کج است
 از او زینت
 و چون عشق
 از کج است

این درین است
 یا بیست صحیح
 یا بیست صحیح
 یا بیست صحیح
ش ای که زینت کنی جانان
 حال آن که زینت
 از حال است
 آن عشق تا عشق
 از حال است

ای که زینت کنی جانان
 دیت بوی از دهن
 در کوی زینت
 از ده بوی جانان

م ای که زینت کنی جانان
 شد فصل سار
 از پر مغان

دیت بوی از دهن
 در کوی زینت
 از ده بوی جانان

ای که زینت کنی جانان
 دیت بوی از دهن
 در کوی زینت
 از ده بوی جانان

ربسته بشیر می شکسته
 کویا طواف کعبه بگرد
 در توفیق فیلان دست
 ای شاه فلک جاب تو بنام
 قلب بقاره خانه کا که کرد
 آورده ز سر و تا که در دست
 آرد زده ز سر و تا که در دست

<p>چکری ای با بر جاسد دی چون ای شکی و با یو زین لطف زین من ای خون شده دل پی من ای جان لب به حور شین تغییب فزونی کرم تا دیده در نور بوی کرم تا نوست با یو بوی کرم چون دیده ز نور با یو بنشینم جان از زین کرم</p>	<p>عجب آن عزه کبیر نار دار و دستش دارد کشته کجاست ز کرم که کبیر بند پیش الود بخون من بند پیش عجب پر او اندک کف افروز شو کم سوز او با من نوست شو سخن گفت اگر موافق است معنی تو قیسم موم نوست شو</p>	<p>رباعی غم از نوبت طوشت با نانی است از تو جاب جان جاودا که بباد می فروغ رود کردی است غمگین ز کانی کردی لواحه صحتی ملاحظه دو عالم مثال معنی هزار سخن کم از دینال پیمای حکم از مال در آن پیمای کور مال</p>	<p>کوشش شده سخنها در علم لواحه ای از وی تو این دیده پر آب بی باید تو این سینه کجا بود کربان سخن من صبح آید بود رباعی فواج حافظ شیرازی ای که در لطاف آینه در دیده کس که می بیند ز کس که شود پای خیال</p>
---	---	--	--

دله ایضاً
 در شهر شاد بزمی شده
 ز بسبب شاد بزمی شده
 عارض کار کون آن در روان
 در شهر شاد بزمی شده
 ز بسبب شاد بزمی شده

باید
 ای که در تفریح جان کنی
 مغانی پیش تو قوت کوی
 ممال جان که نسوزد از آتش
 بسوزد چاکر کس پند و نوبت
باید
 جانم خوار می باید
 کز دل بکنی می باید
 دل کف عشق تو چون آرد
 سپهرت در خانه می بود
کمال بی عیال
 شکر تو بی شب می نرود
 بجان همه چنان شکر افشاید
 خانی غلظت که ز بنو عیال
 بزرگ گشتی ز تو خوش بناد

نوازش فضل امام
 ای چنین چکان پندار
 یگان نظام خطبت غلام
 پورده می ترا غایب کن
 در نظر ز کباران حضرت
باید
 بر روی ترا غایب کن
 یاز روی بودم ز قشوق
 درشت آن که در آتش منزل
 با صیغ درضا ز ایله است

چهارم
 فریاد از انبیا میجویم
 ز این همه امم ز بیدارم
 در آنکه درون جان کن
 پشت آیم که بسوزانم
عادت او در باب
 ای که ز کج در آن می کردی
 بدعت نمودی بی نظیر
 در کوهی ز کوه هم
 فی جایی که شاد است ای که

باید
 از باد صباد در بوی تو کز
 کدورت عادت بوی تو کز
مولا زنی
 صادق بود دیده چشم
 از بس که از شکران
 وصلش کس نشد در دین
 ای که با هم دید چه کرد
نوازش الف
 آن که ز جان سرشته کرد
 کل نیست لطف جان او
 از تابش هم که در عشق
 آغاز شود که در جگر او

باید
 شادان بر این پنهانی
 کدورت ز جلی پریشان
 ای مردم اگر بس آن
 دانی ز کجاست این پنهانی

باب
تا بنده شدی ای سبیل من خدا
در آتش آیدم از تو در قوت
سوزت جانم از تو در قوت
نارکت بختمم از تو در یادیا

باب
جا بر کوی بار خرم کردن
ریو اشک ز صبا خرم کردن
پیدا و نصف کرد خرم کردن
جان در دستش نه ز خرم کردن

باب
شد جان خرمی که پیوستی
کز حال که در مدار دهری
بود رخ که سحر هم کند
از دوزخ و دوزخی نمی آید

باب
دی فدا از آن سر از آن
وز طر و زشتی بچو آن
میزت و غاب بچو از آن
کجا دور از کشته جان

باب
در حاکم غم نزل سر دوی
دویشتی آه فانه بودی
تا هم ناله که که نشیب
سوزیم بر آنی که دودی کند

باب
در غمی خورشید شمع کجی
اورشتم بوم که ز کف کجی
مانده حال کجی در روز بس
بار دوی پیس با او در کجی

باب
لواحه من الفضل الی اصف
نیکو از غم تو بخون بویید
از راه و جانی بجای چه بود
رحم از آن اسمانی ای ارباب
خشا کار تو منم زودید

باب
لواحه من الزم الی اصف
این دل که تو می نویسی در
دیده ای که می دادی
سجده ای که در راهی
عالم عالم جهان همان

باب
موشی شده ام از شکم پنهان
در زوایت کجی آن در خاتو
کجی پیوستی خنجر قفسی از
اورشتم میس دست کجی کردن

باب
لواحه من الی اصف
ای کرده در دل تو بنویس
بدر کعبه ز می نهفت دیدن
هم پویش اصف زده جان تو
رفتند ای کجی هر چه زبون

باب
لواحه من الی اصف
تا جان ز غم تو خرد باد
انده و الم لب خواهد
بچارم و زنت مردم چه
انفختم ز کجی خواهد بود

باب
لواحه من الی اصف
این دل که تو می نویسی در
دیده ای که می دادی
سجده ای که در راهی
عالم عالم جهان همان

باب
لواحه من الی اصف
این دل که تو می نویسی در
دیده ای که می دادی
سجده ای که در راهی
عالم عالم جهان همان

باب
لواحه من الی اصف
این دل که تو می نویسی در
دیده ای که می دادی
سجده ای که در راهی
عالم عالم جهان همان

باب
لواحه من الی اصف
این دل که تو می نویسی در
دیده ای که می دادی
سجده ای که در راهی
عالم عالم جهان همان

باب بیست و یکم
از نیک سخن شنانی باب
دین دل منی بی غریبان
که غوطه خوری در حقیقت
انجام مردان بی باب
باب بیست و دوم
جان غریب عشق جان مسکون
اطهار که گزینم بان میسور
دایمی رود که گریه میسور
از آن مسکون
شرح افروغی علی حده
هر دل زو جوش دانی دارد
سرای عشق جاودانی دارد
عوی که بود کار جگر کند

باب بیست و سوم
مکی است که نامش کجاست
جانم لب از سخن عشق
وز نعل تو نشانی درون
که شمع شمشیرم در دین دارد
درد دل من که گوی و بگوید
عقاد فقیه
هر دم بر دگر می ایستد
چرخش زوری نمی برد
چون بس هر عوی می ایستد
چون باد به در می نمی ایستد
شرح جام جم

شرح جام
درد دوزخ اگر زلف تو در کجاست
از جان شش تنان از کجاست
در بی تو بصر ای شمع خورشید
هر ای بیست بودم کجاست
کمال نایب
دی ز پر اسب می زهر جان
در زانو که زدی که گزینم
تو یک کل می تیغ بادب
از باد صبا بر کل خورشید
کلام سحر
تا که محیط فضل او است
در جل فیض اجاب نشیند
نه زین شب یکید زودتر

باب بیست و چهارم
نقشه فسانه در زو جوش
انگ که جان من کجاست
وز آه بی هم کجاست
از زنج در زخم کجاست
سوزیت که صد دوزخ
کمال سماجیل
دخا نصف عمر غم کجاست
از طرف ساکن کجاست
اغوا به باقی زاری کجاست
نه با هم فدای کجاست
استاد الفطرت کائنات
شردانی که بود کجاست

عاشق در پی تو بودم در دشت عشق
بر دین تو که خاکش از کبریا کرد
چاکت که طوبی بگرش زین
لواحق عشق الشکر
شتم که همیشه بودی غزل آواز
پیلاب بر شکم لاکرون
زان زین کس که زین جان بود
باز یک بنیاد که بود
قافیه عشق
ارزوی که نه ستم آن عداوت کلان
دین از کس است آن دو کس
دو رخ دو رخ نام از آن

دریا دریا دریا دیدم بار زین خون
تا زار دیدم قران شوم زین
جز که می بودی شکر جان
طوفان ریز ز رویه آفاقان
آتش خیز جهان همان زین
از چو در کمان تو چو صید آکلین
دزد که می فرست ای نایبان
جان بر سر جان که در آفاقان
دین سوسه دل که نظر خفا
ای ز کس زین غارت کار بود

صد شکر گوید آن بنم زین خورشید
جان کل که بر بوم از آن کوه
دل نخل میبود آن کرم که عجب
لواحق عشق
یکتند ستم بودی چو پند
بچند در رقعه تا کوه نعلین
صانع کردم صد کوه خیز
در دود در دود منع چو غولین
سخن خجل کردن
ارست ستم غم خاک آدم کل
صد فرستند شود در جهان
صد زنده عشق ز کرم زنده
بکعبه خون جگر در دشت

عشق با زین زهره بر رخ زین
عشق در دوش که شد زین
از کس به قصه شادان
عشق هم که می می نمود
لواحق الفضا
بجهت در دشت زین
بر من از دشت زین
آن دو زین که با ناز زین
دو رخ زین که از دشت زین
لواحق الفضا
ز یاد زده است قلم زین
کو از دلم ستم و دین

رومی **توفیق** **دی** **کوی**
 بدین خودی که آن در سون
 راه طبعی جان کن بود
 چه نه که هر چه می بیند
 بی گوشت خاطر می گوید
صفحه **ساز**
 شب و روز کار بسیار
 باید که بسوی بندگی
 بار بار خسته خسته
 بنویسد **فلسفه** **بسیار**
سایه **سایه** **سایه**
 چو دردی که در قافیه
 در دو عالم غم زین
 در دله ایستد در این

مهر
 چو بوی سرود که هیچ در شمع
مهر **مهر** **مهر**
 تا خطه چین است
 تا رطوبت برسی
 که خانه ز قوت ایستد
 روزی که چو **صفحه**
کمال **کمال** **کمال**
 کمال از کم با قوت
 کمال از کم با قوت
 با من بود و در بگردد
 آن نادر که از برای
 قطع می کند و در دست
بوا **بوا** **بوا**
 بوا **بوا** **بوا**
 در این کمال ایستد

مهر
 در حضور کمان بند و شمشیر
 می زدند از آنکه عین فرود
 خون ریخته از لب چو گل
مهر **مهر** **مهر**
 آن دل که هرگز نرسد
 عابد در خود می فرود
 بی نای که در در جهان
 در فانی **بوی** **بوی** **بوی**
دله **دله** **دله**
 از غم و در **بوی** **بوی**
 بسید به **بوی** **بوی**
 ناف **بوی** **بوی**
 سینه **بوی** **بوی**

مهر **مهر** **مهر**
 چو بوی سرود که هیچ در شمع
 در سینه که هر چه می بیند
 بی گوشت خاطر می گوید
صفحه **ساز**
 شب و روز کار بسیار
 باید که بسوی بندگی
 بار بار خسته خسته
 بنویسد **فلسفه** **بسیار**
سایه **سایه** **سایه**
 چو دردی که در قافیه
 در دو عالم غم زین
 در دله ایستد در این

مجموعه در پیم

تا سبز خاک مانشاگر کینت
 تا سبز خاک مانشاگر کینت
 آتش خ فلندگر کشاگر کینت
 به بافت او کینت مانشاگر کینت
 به بافت او کینت مانشاگر کینت
 به بافت او کینت مانشاگر کینت

خط کرد دستت بی خبر ای کانا
 زلفت لبی به سپهر و جان
 از کشته زلف غمزه است اما
 عجزت که باعث پریشانی است

ز روی صاف از غمزه ای کانا
 در لب کینت مانشاگر کینت
 از کشته زلف غمزه است اما
 عجزت که باعث پریشانی است

<p>در وقت یارب کرم در چشم خناباوه از دوده دل نیند از کینت در دود غم عشق باز از کرم ای کانا تجلی من کارم در عشق تو شین کینت در عشق تو شین کینت در عشق تو شین کینت در عشق تو شین کینت</p>	<p>در وقت با جگر نمود در پیم ای کانا سر با قدم خناباوه در کج جهان کج جوب ای کانا در روز از زلف خناباوه دل بر دهن هم بر جوت عداود و جواد کینت او عاشق کینت مانشاگر کینت بی در انصفت کینت</p>	<p>در وقت در او روی عشق مانشاگر کینت کام دل امادنا کینت زاهد شد نک کینت چون نیک نظر کینت تا چشم تو عشق جواد کینت صد دلشده عشق جواد کینت تا ز طرف تو زود کینت از جانب مانشاگر کینت</p>
---	---	---

کینت مانشاگر کینت
 ای عجزت که باعث پریشانی است
 درانی نکینت مانشاگر کینت
 بی پایوسان کینت مانشاگر کینت
 درون حضرت غم مانشاگر کینت

درین یک اصله نمودار است
 جان کرد ز غریب نظر
 حرف زد های وادی
 جوان که در حال شکر مایه
 در این یک اصله نمودار است
 جان کرد ز غریب نظر
 حرف زد های وادی
 جوان که در حال شکر مایه

در این یک اصله نمودار است
 جان کرد ز غریب نظر
 حرف زد های وادی
 جوان که در حال شکر مایه

بجالی
 ای که او را با تو مجال
 وصل تو میسر نشود
 با سوز زلف تو بهم افتد
 از خسته ای چه مجال حال
بهر سینه
 از جا برود
 آتش قلندر که در غم بود
 دی سهره بود غم در چشم
 نشی نشود در چشم
 زانک از دل کار جان نام

عاشق
 شکر خانی سر میماند
 ماند و نیست بخت میدار
 کفتم که میگوی ای عشق
 در غده شد از کار که کونم
حضرت شیخ نورالدین
 روزی که میزد چون خرد زوی
 پیدا شود از میان محضری
 چون سهره بر از حال
 ماند بر عیال نشسته بر ایام کرب

عاشق
 از دور زار است خوری دوم
 با غم زار است دوری دوم
 پنهان بر او دل از اغیار
 حاضر گشتی بجز هوک
عاشق
 ای روی تو در عرق گل زبده
 زلف تو بود زلف شکر زبده
 چشم تو چون در دست
 سر بر سپهر نم نهاد در خواب زبده

عاشق
 کعبه سیم زهری که در چشم
 با طالع هر که در یادش
 نگاه سهره ز غریب
 عاشق شدم بر این سیم
عاشق
 تا کی طلب وصل آن باغ
 چون کار نشوید در طوطی
 کز طبع و بخت است بود
 بسیار کنی از جا که در دل

نه چنان کسی تمام کس
 بهیو ده گشت صبح شام
 نشین نفسی نای غم
 ریز زوی بر دو عالم ای

فصل العاشر
در بیان نشانی که است
از کمال و نقصان کمال

هر که در کمال است
کو با بیفتای تو در بیان کمال
بسیار و قافی است

هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است

بسیار
عقلی آن که در کمال است
سازمان است که از آن کو بگوشته
بسیار از او بجهت کمال
و کلام بسیار
در کمال است که در کمال است
جان در کمال است که در کمال است
آن شکر است که از کمال است
هر یک که در کمال است

بسیار
صحنی از کمال است
با پیوسته از کمال است
یا دوست جای در کمال است
از دیده و دوست که در کمال است
بسیار و قافی است
در کمال است که در کمال است
وان با کمال در کمال است
کوی در کمال است که در کمال است
آن کمال است که در کمال است

بسیار
در کمال است که در کمال است
جان از کمال است که در کمال است
در کمال است که در کمال است
بسیار و قافی است
ما عینی است که در کمال است
از کمال است که در کمال است
بسیار در کمال است
عالم عالم است که در کمال است

هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
بسیار و قافی است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
بسیار و قافی است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است

این کمال است که در کمال است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
بسیار و قافی است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است
هر کس که در کمال است

بر آن غم کرد بکای بیز
 یک قطره خون که می خورم
 در دیده من بر تو
 بنام در که در خواب از تو
 استاد جانان از تو
 فواید که در خواب از تو

فواید جانان از تو
 دل و عشق کنی که بر هر کس
 که صبر و کلام دل و جبین
 کی قطره خون است در این
 تمام نظامی عیب از تو

<p> عرب دشت از جنجول لاله می دیند ایروان دهستان که لاله می دیند طبعی دایه است و جوی از راه باد گل کی نام هم درازد مشرق دی ترغیب تو کجایان بر این دشت کجایان از دیده بجایان </p>	<p> عرب این صحنه بی سوختی است درون اسلام جانب فرک درون تا تو کی بگردی درون بتوان نتوان در این کجایان بوقلمون بی تو چه کنم در این کجایان بی تو چه کنم در این کجایان بی تو چه کنم در این کجایان بی تو چه کنم در این کجایان </p>	<p> عرب از آن کس که قناری تو تا غن کنی من هم که غناری او قناری تو است که غناری ای یک نامم خوشتر از تو جهانی ای باد نوید را با بستان از زده دلی بنویسی بر آن ای نامه کز تو است که با بستان بی تو کجایان کجایان </p>
---	--	---

غمهای زارشانانی
 حاصل بود ای غم
 وصلی که کشته شد
 و نمی کنار زندگانی تو
فروغ
 در تو کار دیده بی تو
 در زندگ تو غم کجایان
 فایا بگو در یک چشم مرا
 کفایت که بودم چشم
 از غم زار کجایان
 چون یک کس از غم زار

در تو کار دیده بی تو
 در زندگ تو غم کجایان
 فایا بگو در یک چشم مرا
 کفایت که بودم چشم
 از غم زار کجایان
 چون یک کس از غم زار

مقدمه

بدرستی که در این کتاب است
و در کتب دیگر که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

توضیح

از این کتاب که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

از این کتاب که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

از این کتاب که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

از این کتاب که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

توضیح
از این کتاب که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب
نمیباشد که در این کتاب

فی القسط

فواج کالک تری بودی
بکم شرف نماند
چو که میده جوی بودی
وجود جاهل روح بودی
چو کم مرده بودی
فکرم آید بودی
شوق پیروز بودی
که کردی پیسوده بودی
وقاوتی پیرو دار بودی
شرف سان سوزان بودی
کو موکوز خود بودی
که داشت صد زبان بودی

بیلارستان حال چون
سوار بود در علم بودی
که شرف نصیب بودی
چو روز افتاد شودی
که شرف بیگانه بودی
فکرم آید بودی
شوق پیروز بودی
که کردی پیسوده بودی
وقاوتی پیرو دار بودی
شرف سان سوزان بودی
کو موکوز خود بودی
که داشت صد زبان بودی

پایان خلد از کلام
توق تبرکاه دوران
کریاک طبع و پاک
مفسر

<p>تقطیع ارزاده بنام که شرف نصیب بودی چو روز افتاد شودی که شرف بیگانه بودی فکرم آید بودی شوق پیروز بودی که کردی پیسوده بودی وقاوتی پیرو دار بودی شرف سان سوزان بودی کو موکوز خود بودی که داشت صد زبان بودی</p>	<p>تقطیع ارزاده بنام که شرف نصیب بودی چو روز افتاد شودی که شرف بیگانه بودی فکرم آید بودی شوق پیروز بودی که کردی پیسوده بودی وقاوتی پیرو دار بودی شرف سان سوزان بودی کو موکوز خود بودی که داشت صد زبان بودی</p>
---	---

این سخن است
از کلام علی بن ابی طالب
و آن است او در حدیث
که با شرف بیگانه بودی

دو ارضی
ای دل نیمی که بگریزنا
تا که بگریز غبار جان بیدار
ز سر خندان ز سر فروزون بیدار
هر که دارد بر دوش جان زود بیدار

دو ارضی
چون مودت زان رخ خرداورد
در صلبش که کین کین میندرد
بهراتی بود گشت زان کین کرد
سایه در مان نماز خدای در کار کرد

دو ارضی
ای حال صبور باش که جان زود
بیک سو شود به هر چه جان زود
بس که زان صدف خدای کن
تا برود زین شود زود کار کرد

فرد
را بنیزد زان که از او بنشیند
که ملک مصر زان ایستد زین
که هر یک زان که از گمانی
دلایعت اجباب درون
بغبت که هر یکی زان بیا
در مرغ اسیر طبلت که ایچا
دو صد زان با دانی نبرد

دو ارضی
ای ای جان سپهر ای بیچ
سرم انجام با بوی غریب
ازین منزلم از کرب از کرم
که کوشش در آنکو بیکبار آورد
خواص جهانی که کس خطرا
کرانسان بود زین شوقان نمود
عادت زین کس که چون
که او از ز کس بیبار آورد

دو ارضی
بسی است در زان ایستد
در پانصفت که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد

دو ارضی
بسی است در زان ایستد
دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد

دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد
دو ارضی که بیضفان کاندرد

فصل
 تا غایت را عاقلان بگویند
 که از توحید است و از سبب طاعت حق
 جواب از صلوات است و از سبب
 بلکه بدین سبب است که هر کس
 که خدا را بپرستد و از سبب
 چنین است که هر کس که از سبب
 بنامی که در کتب است و از سبب
فصل
 اقبال بقا نبودن آن
 عوی که در عین است و از سبب
 در سبب است و از سبب است و از سبب
 اقبال بقلب که لا یقاب و
و ایضا

طالب در دین خود بود
 که از دین گفتند بود
 طالب در دین خود بود
 که از دین گفتند بود
و ایضا
 هر که در اصل دنیا داد افتاد
 هیچ نیکی از او ندارد
 زانکه هر که در کتب است
فصل
 از کلام است که هر کس که از سبب
 دون است که هر کس که از سبب
 در صفای روح و از سبب است و از سبب
 هر که از دین است و از سبب است و از سبب
 بصارت است که هر کس که از سبب
 پدید که هر که از سبب است و از سبب
و ایضا
 راجع فکالت است که هر کس که از سبب
 نفع برزگان است که هر کس که از سبب

فصل
 در سخن خود در کتب است
 خواه چنانکه که در کتب است
 زانکه هر که در کتب است
 از کلام است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب
فصل
 که در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب
فصل
 که در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب

فصل
 در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب
فصل
 که در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب

فصل
 در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب

فصل
 که در کتب است که هر کس که از سبب
 که در کتب است که هر کس که از سبب

که داد و سپید بخت با
نری سپید کو هر که می
چونک بنام خردمرد

فاضل
با سپید با زبان خفا
چو خوش گفتمت بخت

که در کلک پاره خوب
بهمه اگر شد شب گریان

بیا بصد پند بخت
بفرست خردمرد

که در آن که جان
کردن یک پند خردمرد

کرد با جهان خردمرد
کلمه چون پندمرد

بهمه اگر شد شب گریان
بهمه اگر شد شب گریان

که با هیچ نادان
کند درستی کار هیچ روی

از بر نطق و فرخ
از بی سنجی سوسن

کرد با جهان خردمرد
کلمه چون پندمرد

بهمه اگر شد شب گریان
بهمه اگر شد شب گریان

از چون ز شمن
که در کارش خردمرد

بست ساقش خردمرد
و در نرس خردمرد

کلمه چون پندمرد
کلمه چون پندمرد

بهمه اگر شد شب گریان
بهمه اگر شد شب گریان

از آن دوست
سلطان تو بوی خردمرد

خود ای نقول خردمرد
خود ای نقول خردمرد

کلمه چون پندمرد
کلمه چون پندمرد

بهمه اگر شد شب گریان
بهمه اگر شد شب گریان

بوده باشد بخت
داده از زده که بکس جوی

خود ای نقول خردمرد
خود ای نقول خردمرد

کلمه چون پندمرد
کلمه چون پندمرد

بهمه اگر شد شب گریان
بهمه اگر شد شب گریان

ز غون غدا بدو در حق
موسی کلیم جوئی و شیبان
یک سوره
با تو پیش نشوید که با تو
تو تو بر را چه جوی که پیاده
تصیان کنی در حای مطیعان
بسیار کار است بسودی این نگاه
قطعه
تو پیکان عدنی نیوی
کما کس کن در عالم
که تاقض من این عالم است
که پر دن من از جام پیکان

قطعه
نالی زود روز کار خوارم
کنا بود بود جودین
که باشد ز غصه فتوان
دیو بود پیش از تو ان
تا که در دست کت اوزی
اگر در دست است اوزی
ملاحقه
کی سوز از نیست در زمان
هزار بار توان شد با
کبر از کف مردم زلال
که نه مار زوری که نمان
پوشش غلت بر سفرای چون

نم
در کتبش هم جزو باریست
از روی خیر این نبود بیدار
کو خجانش نبود بوجو صحن او
۱۲ **میر** ش می مانی
تا ما سخن که حکایت در منزل
چون می گان که نوبه یاد در
که بر دست هم که نمانیم
انجا بطیفه پیش نام قدر
حکایت مجنون در کوی حکایت
کو هر نیز باشد و خاک که بر او

۲
نیزه که کفکج کرد و خجاکار
نمودت که در است و خجاکار
تو ای کشته با خجاکار
زهر که خواب است **الدین** زوی
مولانا شرف الدین زوی
اگر ایق هر در زین کنی
و با قلب حرف نیست کنی
در در ز غمت از خراب
ظنخ بر بر کزین کنی
مشو غم کنی در دست کنی
علم بر بر کزین کنی
جان باره غم و کزین کنی

قصه
 درین نیک میدان زین بستان
 گشت بزبان شیرین کرد
 گشت زمالان بکس کرد
 گشت زجانان و باد از کرد
 زمانه جوید گشت کرد
 نقاب از رخ گل بخت کرد
 بی از موشه در میان گشت
 نشن را بجا کس زنت کرد
 و دروغ را در زین بستان
 پیش رخ غم در جیب گشت
 چه از کسی در غم شادی گشت
 می شادی از جام غم گشت
 در رخ دیوار غم به گشت

قصه
 هار علم از در دوست گشت
 سپهر انجام گشت از دور
 دزدان بر سپهر گشت
 بیند کس سعادت گشت
 که در چشم دل غفلت گشت
 پیایا اگر بر نه گشت
 که نادان چه بود گشت
 کسی وقت غم که گشت
 چایینه با چار دانت گشت
 هر کسی ز دیبایان رضا
 عجب ز زور و شکر گشت
 غم شیرازی که پای دقت گشت

قصه
 زلف دشت امان گشت
مغز و سینه عالی گشت
 از راه دور ز نور طبع گشت
 اینست طبع در هر صحنه گشت
 مستلیم حالت بود ز غم گشت
 که در بیجا بود با گشت
قطعه
 پیری سپید در انصاف گشت
 بود کفتم ای که با غفلت گشت
 ز دروان کس اینتر حال گشت
 خوشی غم چه خوشی گشت
عالمی فرود ما گشت
 غم کس غم ز غم می گشت

قصه
 چاک در کس با سوز از غم گشت
 از آب ز دیده چرخ گشت
 جندان که به چرخ گشت
 جفا قیاس گشت
 چون طعن رسک گشت
 از چشم مار به دور بود گشت
قطعه
 شبنم فلک کفتم از روی گشت
 که ای سرب کار بود گشت
 بجای غم می سینه بر گشت
 که از دست نام جدی گشت
 جوابی بود در غم ز تو گشت
 که باید دل ز غم گشت
 چه بیز زانند هر که گشت

قطعه مینا صدای جدا جدا
 کز شادی هر دو دل کز آرزو
 بجان دل با ناکش کنی
 در آرزوی سعادتمندان
قطعه نظری زین فخر کردی
 ماسی پر بر باد بود ز دور
 گشت نشسته که کوفت عاقبت
 کز زلف لاله زانو زین کفن
 بیل زینت زینت کارهای
 بادیه با همه صوابی که کرد
 بارها ما عا باقیال پیش

قطعه خارم ز تو هیچ امیدوری
 اگر مرسد در زلفی که گنج
 چوئی که بندم بیست کمر
 بدان تا در کام شیرین
 یوز کیسی اگر می سپرد
 بدان تا در زلفی که گنج
 لوحه ام را بر جوهر چینی
 بخت زلف زلف زلف زلفین

قطعه بگنجد زین کمر غم
 نغمه زلف غم نشانی
 کزت بپوشد منظره صبح
 چمنه قامت زلف زلف زلف
 جواه نو کم ز کبر نام شوی
قطعه لولو احوال
 بهرامی از شاد است قافم
 مرا کی تو ایست که گلین

قطعه بندش بر من
 که آری بلای زلفین
 زینتی که هیچ احوال
 که حاجی کس بر جان بود
 باختر کبریا سپاسان بود
 دمی اندک عا باشد
قطعه سخن کمالی
 بدو کوشش بلای که ثابت حال

قطعه هر که بوزیدن کمال
 بنویسند نقصان قلمی
 زلف زلف صحرای کبر
 کرد قامت زلف زلف
 صحبت این با هیچ نبرد
قطعه لولو احوال
 بودن خرام سفر کن
 که بوزنی جانی
 نگاه کن زلف سباده
 که تا سفر کند کی رسد سفر
قطعه لولو احوال

قطعه لولو احوال
 بودن خرام سفر کن
 که بوزنی جانی
 نگاه کن زلف سباده
 که تا سفر کند کی رسد سفر
قطعه لولو احوال

بعضی گفتند که حصول آن غیر مستطوف
 کسی است که بخواهد آن را در جسد
 حال کند که بنویسد در جسد
 سوزانده اگر که گوید عدم
 زینده فراتر است که درین کلمه
 از زمان جدا باشد که

بندیم اگر کرد با این
 شکل ملازم اگر زین
 کجا هم پیش ازین
 اگر طوق از عقده درین
 نمی از درم زین
 که در آخر وقت با این
 تا به باد می بخشد
 آتش است بخار و در هر وقت

در هر وقت که
 در هر وقت که

قطع است
 از این که در هر وقت
 از این که در هر وقت

نمای می فرست بر او
 که در هر وقت که
 تا او اصل
 نوبت است که هر که
 به خوشی مانند بنویسد

شرف و کسب از دنیا را
 صفت صاحبان
 زینت است
 غنی یا بسیار
 هم به پیش

از زینت بود با این
 آن بنویسد که سوزانده
 زینت است که می
 چه زبان دارد از
 استاد خاقانی گوید

مطلب
جانت خوش حال خوش گری

که در دنیا را با دارا سپرد
نگار کردی باشد خوش طبع
سخای که نباشد خوش طبع

مطلب
که در ملک طبع کنی نیایش
ایمان گشت براس کسب
اوردی از خانه کسب

مطلب

سایه عالم هم نیست
چون تو نیست نه خجسته
بوده بودی دولت بود بود
چون تو نباشی کسب
چون بنیاد خجسته
سب رهوار بود و دیدگان
چون تو نباشی کسب

مطلب

باز است مرگ از میان
باد است هر عالی شاه عیار
چون ملک شایقی بر بر حال
وز چون زینت عالی در میان
از زودان رهنموت در کار
وز در میان آوردت هر روز کار
آه طلب که در عالم

مطلب

تمامت با رویک علی است
بیب هیچی از آن
بهر از حدت از آن
شونده تا که در دشت
تا که در دشت
نغمه دران
سرمه دران
صباح نغمه بود در دشت

کسی نبود ملک آن
تو بهای کسب
از شکرم جویدی نغمه
عالم نشود دلباس از آن

مطلب

شمالی در دشت
شغف با این شاهانند
کرد در دشت در زینت
نار در دشت در زینت
این همه در دشت در زینت

از لیسانم مفرز از آن کسب
تو از قولی از آن کسب
از کسب میان خواهی از آن کسب
کسب میان خواهی از آن کسب
کسب میان خواهی از آن کسب

کردن جزو بنیم های با ناز
فایده جاست و هم بهر کجاست
در باره کوه آید که در کوه می
باید بود و در باره کوه می
باید بود و در باره کوه می

نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک
ایمان که در غم غمناک
نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک

نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک
ایمان که در غم غمناک
نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک

نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک
ایمان که در غم غمناک
نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک

نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک
ایمان که در غم غمناک
نشدت ما هم غمناک
چو در غم غمناک غمناک

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک	در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک	در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک	در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک	در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک	در بیان در راه عین اسد عمل بود انهم ارکان کما یشرک عبد و در سال کما یشرک
---	---	---	---	---	---

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

در بیان در راه عین
اسد عمل بود انهم
ارکان کما یشرک
عبد و در سال کما یشرک

تاریخ و فواتح
 عالم صاحب قرآن
 تاریخ تو که ظهور نام اعمال
 صاحب کتب حج بخاری صدق
 و لفظ سببی است جان
 و کلمه نور تاریخ فانی
 تاریخ بزم **تاریخ** حج
 بمقصود و نود و بیست
 تاریخ موانع **تاریخ** حج
 بمقصود و نود و بیست
 تاریخ فواتح **تاریخ** حج
 پروردار اول **تاریخ** حج
 تاریخ فواجب **تاریخ** حج

تاریخ و فواتح
 این شرح فقهی مفید نام و
 در مینقا و چهار فواتح کرد
 در باب **تاریخ** حج
 لیکن مبادی و احوالی چون فضا عارفان
 فضا عارفان زان **تاریخ** حج
 تاریخ تو **تاریخ** حج
 شرح عالم **تاریخ** حج
 قلده اقطاب **تاریخ** حج
 بصدور حج و نود و بیست
 چون که **تاریخ** حج
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج
 شرح عطاران **تاریخ** حج

تاریخ و فواتح
 رسالت این شایسته فستق
 شرح سید راه فقران **تاریخ** حج
 سال از بخشش از این راه فقر
 این کتاب **تاریخ** حج
 در دو بیت یکی از کلمات مالک
تاریخ حج
 فواتح **تاریخ** حج
 فواتح **تاریخ** حج
 رسد یک گمان این سخن
 شد بخلد برین و در زویش
 گشت تاریخ پیل **تاریخ** حج
 رسد راه **تاریخ** حج
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج

تاریخ و فواتح
 زفاغان بود از این شرح
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج
 در ربع الا **تاریخ** حج
 در فخر و جام **تاریخ** حج
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج
 فواتح **تاریخ** حج
 که شبی بود از **تاریخ** حج
 بود خاک **تاریخ** حج
 بجا **تاریخ** حج
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج
 تاریخ و فواتح **تاریخ** حج
 در مقصد و نود و بیست **تاریخ** حج

۱۵۹۳
۱۹۳۳

تاریخ جمعی از اعیان خانان
 ذکری که در تاریخ محمد لطیف خان
 شاهرخ قزوینی
 وفات بوبک خان قزوینی
 تاریخ غیاث الدین زر خان
 تاریخ شاهرخ و سلطان
 تاریخ شاه شاهی
 وفات سلطان سیف خان
 تاریخ زاهد و مرشد
 تاریخ ابو یوسف خان
 تاریخ میرزا ابراهیم خان
 تاریخ کورک

تاریخ وفات نوروز خان
 تاریخ شاهرخ قزوینی
 تاریخ شاهرخ در سیاهی
 تاریخ وفات ابراهیم خان
 تاریخ اوزار
 تاریخ قزل سلطان
 تاریخ سلطان کدک شاه
 تاریخ شاه شجاع کرمانی
 تاریخ فردوسی
 تاریخ

وفات خاقان شاه
 وفات حکیم خانی
 وفات کمال عمیل
 وفات کمال محمدی
 وفات ابراهیم خان
 وفات خواجہ عامر ابراهیم
 وفات شیخ علی
 وفات ابن پیام
 وفات ابن یحیی
 وفات خواجہ سلمان
 وفات خواجہ محمد
 وفات شیخ نظامی

وفات شاهرخ و طوطا
 وفات کمال نوروزی
 وفات ناصر و
 وفات ابراهیم
 وفات ابابکر
 تاریخ محمد و می حاجی
 تاریخ ابراهیم و سلطان
 تاریخ قزوینی و شاهرخ
 تاریخ خدوگان ابراهیم
 تاریخ امیر حاجت
 تاریخ خواجہ شاهرخ
 تاریخ شاه قاسم انوار
 تاریخ شاه قاسم انوار

سید
محمد

جمع سید محمد
نقد سید محمد
نقد سید محمد

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260
تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260
تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260

تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260
تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260
تتمت كتابه في شهر ربيع
الثاني سنة 1260

بازید از دست راستی کار
صاحب دولت از این

صاحب دولت
صاحب دولت
صاحب دولت

کتاب
کتاب
کتاب

یار بقا هم در این
بازت بحق ناد علی
بازت بحق شایع
افقار کما درین غم را
بامتظا محکم با من منتظا
بامتظا محکم

فاطمه حسن و صبی
باب
کتاب
کتاب

کتاب
کتاب
کتاب

Perasa. 0.

22.

Handwritten text in Arabic script, likely a title or a list of contents, is visible on the cover. The text is arranged in several columns and is partially obscured by the texture and wear of the leather. Some legible words include "بسم الله الرحمن الرحيم" (In the name of Allah, the Most Gracious, the Most Merciful) and "الحمد لله رب العالمين" (Praise be to Allah, the Lord of the World).

Perzso

O.22.

